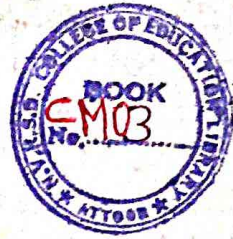

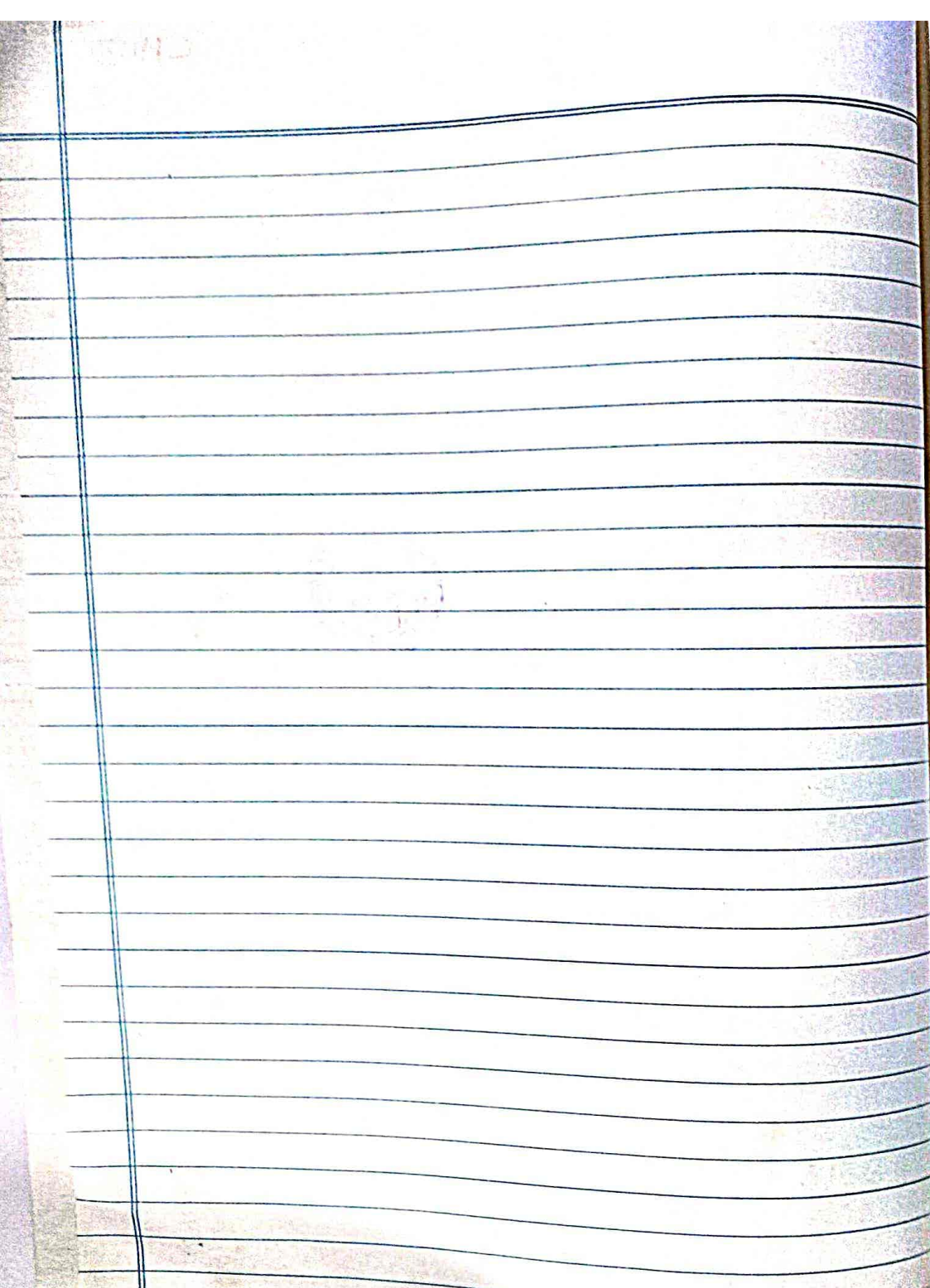
3

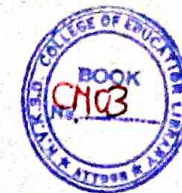
**N. Y. K. S. D.
TEACHERS'
COLLEGE
MAGAZINE
1965 - 1968
ATTOOR MARTANDAM**

CM03

**N. Y. K. S. D.
TEACHERS'
COLLEGE
MAGAZINE
1965 - 1966
ATTOOR MARTANDAM**

CONTENTS

English

1. A Prayer		1	
2. From the Editor's desk		3	
3. Principal's Report		4	
4. Fourteen Pies	A. Sundara Joy	5	
5. Nature study - its importance	Geetha	6	
6. Poet Bharati	F. Jane Glory	8	
7. Real Joy	A. G. Sam John	11	
8. Nature of Indian Population	N. Davidson	12	
9. 'Prodigal' returns	S. Jane glory	15	
10. Chemistry of 'Love gas'	M. Jaya	18	
11. Parted	T. Mary glory	19	
12. Long live N. V. K. S. D.			
	Teachers' College	S. Sam Suseela Das	20
13. Physical education in schools	L. Vasanthakumari Amma	21	
14. Prayer for blessings (Our institution)	M. Jaya Paul	23	
15. Short Story	P. Lekshmikutty Amma	24	
16. Dreams	S. Sam Suseela Das	27	
17. Annual report of the College			
	Teachers' Association 1965-66)		28
18. Intramural Report	P. J. Christopher	30	
19. Who is Who		32	

Malayalam

1. Randu Vaakku	Pathradhipa samithi	1	
2. Kalalayam	Geethakumari	3	
3. Deseeyodgradhanam	K. Sreedharan Pillai B. Sc.	4	
4. Verpadinte sangeetham	Sarala Devi	6	
5. Naveena Tuition Masters	V. S. G. Nair	7	
6. Secondary Vidyabhyasam	N. Davidson	8	
7. Kanakku thettal	N. C. Thampi	10	
8. Adhyapakanu Samoohathil			
	Innulla Sthanam	Sarada Devi	13
9. Innathe Vidyarthikal	N. Davidson	15	
10. Madras Samsthanam - Oru Veekshanam	Vasantha Kumari	17	
11. College Kumari	Geetha	19	

Tamil

1. Vettuvanni Valarka	M. Jaya	1
2. Nakai Chuvai	V. Lucas	2
3. Attoor Chattu Kavi	G. Chellam	5
4. Thamizh Elakkiyathil Thanmai Navirchi	P. G. Christopher	6
5. Thentral	Poona	9
6. Aasiriyar Iyalpukal	M. Jaya	10
7. Aasiriyar	N. Lucas	13
8. Mathaviyum Ilankovanum	Subbaraman	14
9. Athirgyathavarangalum Piranikalum	A. G. Sam John	17
10. Moovarullam	V. Lucas	18

A PRAYER

○ Thou imperishable Triple form, and Formless! ○ thou Supreme
Intelligence working steadfast in the six forms of Religion!
Who could know Thee after raising the curtain of Maya?
Thou dost dance in the hearts of Those who think of Thee,
Thou art the priceless; Thou my eye,
Thou, the Supreme Panacea,
Thou the Ocean of Chinmudra Wisdom,
Who didst teach the four ancient sons,
Satya Dharma from under the Sacred Banyan Tree
Thou, the Deva of Devas.

FROM THE EDITOR'S DESK

We are solemnly placing the third number of our magazine as a piece of our joined effort before the lotus feet of the Goddess of learning. We thank all who have contributed their academic talents to bring forth this volume.

The teaching profession is the noblest of all professions. For the last three years, we, in our own humble way, are engaged in the edifying task of training young men and women in the art and science of teaching. The teacher occupies an important niche in the social set up in that he is entrusted with the thrilling task of moulding the future citizens of the country.

It is C. E. M. Joad who observes "teaching is not every body's cup of tea, but some are born to it". Ofcourse to a certain extent it is a fact. But it can not be gainsaid that one can polish oneself into a good and efficient teacher by meticulous training. We are indeed at it, producing good and efficient teachers.

Located in the sylden surroundings, our institution provides an ideal and fertile ground for budding teachers. The trainees are made to imbibe the spirit of dedication and service. It is indeed a matter for pride and pleasure that our institution has already become the alma-mater of six scores of successful teachers.

We deem it a singular stroke of fortune to have an illustrious educationist (our President) to guide the destinies of our institution. An embodiment of simplicity and intellectual humility, our Principal, every inch a teacher, is there as a beacon light of hope and inspiration.

A teacher, if he is to be a success in his profession, should not lose sight of the fact that he is also a student throughout his life. While he teaches, he learns. A sincere quest for knowledge should be ever present in him. To borrow the words of Tennyson, "to strive, to seek, to find and not to yield", must be his motto in life. An ideal teacher is one who combines intellectual scholarship with humility. The thought that his profession is something sublime and supreme and that he is engaged in a distinct piece of social service should be uppermost in his mind. A fresher when embarking on this profession may find himself "among new men, strange faces, other minds". But if he is conscious of his innate worth, and fully sure of making himself felt, he can easily establish a "meeting of minds" and influence others.

We have no doubt whatsoever that these commendable qualities are unmistakably stamped on our outgoing trainees. And as such they are bound to make a mark in their profession. We wish them every success in life.

MISS. G. VIJAYALEKSHMI

PRINCIPAL'S REPORT

It is my pleasant duty to present a brief report about the Various activities carried on in the College during 1965-66.

The College re-opened on 1st July 1965 with the full quota of trainees (40 men and 20 women) eleven of whom are from Kerala, one from Salem and the rest from Kanyakumari District. Sri R. Pavanasam and Miss Usha Devi joined the staff as Lecturers in Psychology and Natural Science. When the latter left us early in August 1965, Miss G. Vijaya'ekshmi was appointed in her place. We can confidently say that the training which the present batch of trainees had under the guidance of the staff would enable them to achieve the aims and ideals placed before them. It is also our hope that in the written part of the B. T. Degree Examination they would fare better than last year's batch which secured a pass of 77.2 per cent.

At the inaugural meeting of the Teachers' Association, Sri V. M. Sreedhara Menon, Principal S. T. H. Hindu College, Nagercoil addressed the trainees and unveiled the portraits of Mahatma Gandhi, Pandit Jawaharlal Nehru and Dr. Radhakrishnan, which were presented to the College by the Staff. Among those who addressed the meeting of the Association are Sri V. M. Krishnamurthi, Professor, V. O. C. College, Tuticorin, Sri Ramachandran, Reader in Education, Annamalai University; Miss Nora Michael and Miss Margaret Sergeant.

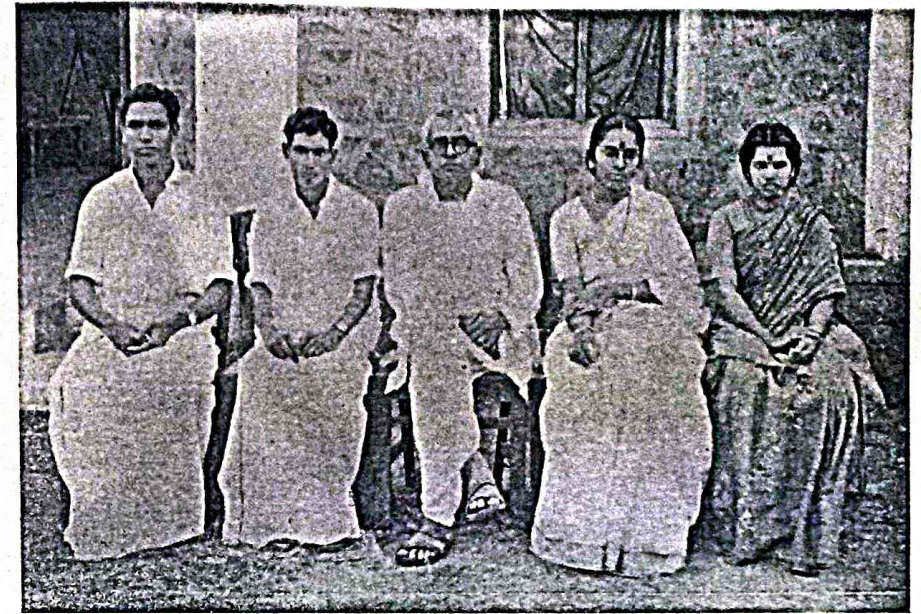
The citizenship training camp was conducted at

Muttom in September 1965. Professor Saldhana, Professor Kumara Pillai, Sri Sankaralingam. M. L. C. and Sri N. S. Indran of S. T. H. College Nagercoil, Sri A. N. Tampi, President of the College Managing Committee and Dr. Padmanabhan of Nagercoil addressed the campers during the sessions and on Visitors' Day.

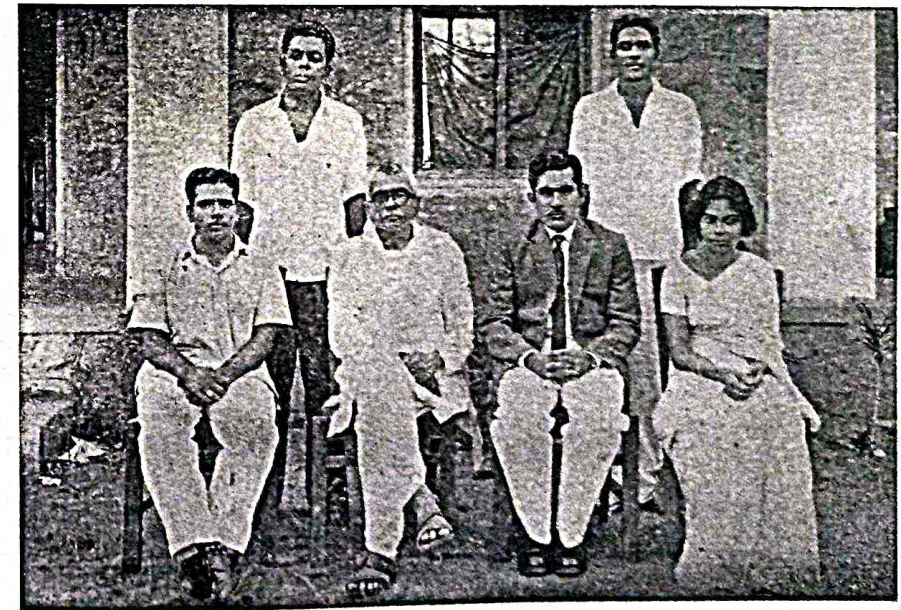
As in previous years the teaching practice of the trainees was conducted in six High Schools and one U. P. School. The Headmasters and staff of the schools were very helpful and gave expert guidance to the trainees. We are extremely thankful to them. Pupils of the practising schools took part in the Inter-School elocution competitions held under the auspices of the Teachers' Association.

I will be failing in my duty if I do not express our thankfulness to Sri A. N. Tampi for the able guidance given to us in all matters connected with the College. Our thanks are also due to Sri K. S. Karayalar, Correspondent, Sri K. P. Ramakrishna Pillai Secretary and the other members of the College and temple Committees for the interest they have been taking in the development of this Institution.

Very soon, early in the next academic year, this College will be one of the Constituent Colleges of the Madurai University, which was officially inaugurated in February 1966. Though it is with regret we leave the University of Madras, we feel that we will be able to play well our part in establishing good traditions in the new University, which has been lucky enough to get the services of Professor T. P. Meenakshisundaram as its first Vice-Chancellor.

Magazine Committee

Planning Forum

FOURTEEN PIES

A. SUNDARA JOY

Fourteen pies did take me to College once,
Foreseen dreams, all came true to life these days,
Ever at College we go further on,
Never downwards - but always higher on.
Those pies, those fourteen little, little pies
Took me to Attoor Teachers' College then.
From 'What I was' to 'What I am' is not
By easy tale of words or deeds described.
Little acts of kindness always take us
Bit by bit to worlds of joy and wonders,
Little acts of goodwill always make us
Fit by Grace of God to enter Heaven.
If training for an year this bliss provides,
How much more is our bliss for years to come!

NATURE STUDY - ITS IMPORTANCE

GEETHA

Nature is the 'Alma Mater' of all, as all studies are commenced from and based on nature. During the different phases and stages of evolution of species, man - even the most advanced among animals - has depended most on nature, referred in common parlance as environment. Even though man has advanced and succeeded to a great extent in conquering nature, all such ventures have resulted not in complete suppression or destruction or even elimination of natural factors, but only deviation and exploitation to different routes. Thus to a certain extent nature remains supreme to everything and it may be because of this that in Hindu mythology, nature is worshipped as an almighty Goddess.

Nature is highly diversified and intricate. Many aesthetic and outstandingly valuable pieces of creations of art and literature have come out depicting the varied phases of nature. All noteworthy men of letters and artists have sought inspiration from nature and not even a single piece of literary work has ever been produced without a word about the beauty of nature. In India all our ancient vedas and epics are full of varied narrations and vast descriptions of nature. Kalidasa had been the greatest nature loving poet of ancient times, whereas Tagore was actually immersed in nature. Tolstoy, the great Russian Novelist and Shakespeare, Milton, and other English poets have actually been doing servitude of nature. Nature has largely influenced philosophers like Dr. Radhakrishnan and Bertrand Russell.

Jawaharlal Nehru used to keep on his table an inscription in his own hand writing of a stanza of Robert Frost's poem starting with "The woods are lovely, deep and dark".

Natural beauty has always been a source of attraction and appreciation to people, and even in ancient days. Wealthier civilization flourished in those parts of world rich in natural beauty and resources. Switzerland is the country which has achieved significant success in exploiting the natural beauty of the landscape to such an extent that 33 per cent of national income of that country is through income from tourists. In India also we are having much wider scope for attracting tourists as our country possesses a diversified topography inhabiting varied varieties of flora and fauna, along with the scars of ancient civilization. The thick forests of Assam, cotton lands of Western India, extensive paddy fields of Andhra, the beautiful landscape of Kashmir, gigantic mountain peaks and dense jungles, attractive back-waters of Kerala with its palm fringed beaches, cherished rivers of immense sanctity and the varieties of animals make our motherland adequately rich in natural beauty. In this connection it has to be pointed out that now-a-days there is an unfortunate tendency among men to encroach the natural forest and destroy them and the wild animals.

Nature is a word that is always being substituted or used in connection with truth as anything which is 'natural' is having a distinction and individuality of its own than its artificial counterpart. It is

because of this that life is largely dependant on nature. Agriculture, Science, technology, industry and even administration of a state are all dependant on factors of nature. Thus it is an indisputable fact that life exists as a miracle mainly depending on and influenced by nature from pre-historic days and hence the study of nature is vital for existence of humanity. Application of researches and studies on different branches of nature like Botany, Psychology, Virology, Zoology, Bacteriology, Entomology, Parasitology are imparted into the day-to-day life. Application of natural sources along with synthetic materials have been utilised by man in the preparation of even destructive weapons including bombs. Space technology which has achieved considerable improvement in recent times also is an application of nature study. Thus it can be summarised that a detailed analysis of any branch of science shows that it is based on nature only.

It is because of these varied importance of nature study that natural science is given a prominent place in school curriculum, where young and developing brains are imparted a primary working knowledge of the nature with apt illustrations from day to day life. The first lessons an infant studies is the minor items of much importance that happens around it. Gradually as the child grows, more and more is understood about nature, and within the age group of 3-12 they would be highly inquisitive. Though many of the questions put forward by the child of this age would seem to be absurd and ludicrous to a grown-up mind it is the external indication of the fast progressing creative thinking power of the child. A child which sees a crow crying 'caw' 'caw' and a calf approaching its mother for milk is highly jovial and at the same time inclined to think more about this. Normally the question that meddles the child's mind would be why the crow is producing only that particular sound and why the calf is not going to any other creature than its mother for milk. Similar silly events, which are of negligible importance to grown

up mind are sufficient to incite the young child to think.

It is really deplorable that at present in school curriculum much importance is not given for outdoor lessons in nature study. Study of nature within the four walls of a class room is actually having no relation to the name ascribed to it. Students should be taken around and shown the different places of importance in their state and this should be done as extensively as conditions allow. The students who are imparted a theoretical knowledge of things can be made to believe and better understand them in the proper perspective only if they see it with their own eyes. Therefore, in nature study, more importance should be given to out-door studies than in in-door studies.

It is gratifying to note that recently some loud thinking has been done by our planners and men of authority. Two eminent members of the planning commission Prof. M. S. Thacker and Dr. V. K. R. V. Rao have made pleas for encouraging creative and original thinking through the country's educational system. They have felt that time has come to build into country's educational structure programmes for the promotion of creativity. There can be little doubt that much of our education, which at present puts a premium on mere book learning and deprecates originality, will have to be changed. It may be cited as one of the major defects of Indian education that so little is done to encourage creative thinking that students with prodigious memories top the class at examination. If India is not to be a stagnant country, we need men and women who are capable of creative and original thinking, for, it is from such people that inventions and new ideas come out. They think ahead of their times and bring about a fresh approach to the problems of the times. Creative ideas do not grow out of a vacuum and what is emulated from nature study is such thinking. Creative studies have to be sedulously fostered from childhood through the schools by giving due prominence and importance to nature study in the school curriculum.

POET BHARATI

Among the galaxy of Tamil poets, Bharati occupies a unique place. He is a link between the Traditional and Modern school of Tamil poetry. The traditional bards mostly sung the praise of kings, their achievements and romance. They made it a point to compose poems, hard to understand. But Bharati started a new era in the history of Tamil verse. With simple, sweet and forceful words he composed poems for the common man. His poems are enchanting and captivating. So Bharati is rightly called the 'Poet of the People'.

Poets are born and they are different from the ordinary people. The poet soars up above in the sky like a sky-lark and with his melodious songs he makes others happy though his lot is generally unhappy. Bharati was a born poet and his poems make people not only happy but patriotic and optimistic. During his life time, Bharati had to fight against poverty, political persecution and opposition from the orthodox people. He was mocked as an opium eater and his poems were looked down by the pundits. What has been said about the great Greek poet Homer is true of Bharati too. It is said:

"Seven famous towns contend for Homer dead,
Through which the living Homer begged his bread".

Today the name of Bharati is heard in every nook and corner. He is venerated as the Morning Star of freedom. The mere word 'Bharati' instils patriotism in our minds. People have bestowed so many titles on Bharati. He is known as the Divine Poet, the Great Poet, the National Poet, the Poet of the People and the Revolutionary Poet. These titles of Bharati are self-explanatory as to what kind of poet Bharati is.

F. JANE GLORY

The Great Fighter:

Without understanding the Nation's fight for freedom, we cannot understand the fighter-poet Bharati. Bharati, the National poet was the product of the time—a time when a handful of traders ruled over millions and millions, a time of struggle and fight against alien rule. In such a time, Bharati appeared in the horizon as the Morning Star of freedom. It is a wonder that Bharati and the Indian National Congress were born in 1882 and 1885 respectively. It may be rightly said that Bharati and the Congress are twins who fought for our country's freedom.

All the poets pay homage to God at the beginning. Bharati is the first Tamil poet who places Motherland in the place of God. He begins, "Motherland, we worship Thee". Bharati's love for the Motherland and his patriotism knew no bounds. His national poems - poems sung on the Motherland and on freedom are dynamites to the alien rule and a source of inspiration and courage to the citizens of this country. In each and every word patriotism is bubbling. After hearing his national poems the lambs become lions. Bharati condemns the mercenaries by saying,

"will you sell your eyes and buy a portrait?
will not people laugh at you?"

Poets are generally too imaginative and dwell in an Utopia. But poet Bharati is most practical in his scheme of the fight against the foreign rule. He, as an Army Officer, enthuses the soldiers of the freedom fight, condemns the mercenaries and sounds the bugle as follows,

"To get Thy (Liberty's) blessings, if necessary
We shall give a crore souls to Death"

Prophet he is, he knows before hand that the Motherland will be liberated and in ecstasy he dances and sings,

"O! Ye dance and sing,
Liberty have we achieved"

Bharati's fight is not only against the foreign rule, it is also against the social and economic evils that rot the nation. To him, emancipation from poverty, hunger, ignorance, caste difference and such evils are as important as political freedom. He visualises a 'New Society' which is rid of social and economic inequalities and in which all are equal and happy. In Bharati's 'New Society':

"All are equal in price and weight,
And all are kings of this land"

His poems are death knell to the caste-ridden society and in his 'New Bharat Society' the fetters of untouchability are broken to pieces. As an Arch Angel, he proclaims the tidings of liberty to all,

"Liberty, liberty to all,
Liberty to the lowly,
Liberty, liberty to all".

War on Want:

Bharati pays his homage to the farmers and workers of our country and condemns the lazy land-lords who enjoy life. With force he says,

"My homage to thee, O! farmer and worker,
I condemn thee, O! useless sucker"

Bharati is the friend of the poor. In the poem 'Kannan-my father', he says that Kannan,

"Befriends the poor,
But the rich he abhors"

Bharati sheds tears of blood when he sees the workers and farmers suffering from want. He attacks the arm chair politicians and hypocrites who preach and never practice, by saying:

"They will not try to solve or stop
The hunger-famine problems all
But, 'Bande Mataram' they will shout"

As a practical Food Minister, he says that famine cannot be allowed and want must not exist in a

fertile country of fields and groves. According to the poet, famine is created and so he questions,

"O! Ye man, will you rob
Your brother of his food,
And allow him to sob?
Will this, stop for good!"

At last Bharati sounds a warning note and says that a hungry man is a danger to society and in vehemence says,

"If an individual has no food,
He may fight and destroy this world!"

In Bharati's 'New Society' there is no place for want and scarcity.

Champion of Women:

"If there is no freedom for women here
There is no life, that much is sure"

says Bharati. Bharati's 'Modern Woman' is independent, perfect and wise. She demands equality and doesn't like to be a kitchen-bird. The Modern Woman, Bharati dreams of is educated, able to make laws and rules of the country. She is in no way inferior to man. This dream of the Great Poet is to day a reality. Who can deny that there are able administrators, legislators and scholars among the so-called inferior species!

The Apostle of National Integration:

Today much is being talked about National and Emotional Integration. Even when the country was under foreign yoke, Bharati the Prophet visualises an United Bharat. He chalks out a master plan for integration and brings together the South and the North. In the present context the bard's suggestion of exchange of produce and culture bears a special significance. In imagination the poet goes to Punjab and enjoys a moon-lit night row in River Sind. He sings:

"It is moon-lit and in River Sind we'll row,
The beauties of the Chera Land adorn the boat,
We'll sing in melodious Telugu
And will row, row and go"

The betels of Kaveri we shall exchange
For the wheat of the Gangetic region.

And shall present the ivory of the Chera coast
For the poems of the dauntless Maharashtras"

"We'll make an instrument to hear the speech
of the scholar of Kasi in Kanchi,
To the heroes of Rajput we shall pay
The gold of good-natured Kannada land"

Language, boundry and culture melt away and
people are integrated emotionally and nationally.
In his famous 'Flag Song', Bharati brings under the
flag all the soldiers of the freedom fight and
introduces them. The Tamils, the Malayalees, the
Telugus, the Kannadigas, the Maharashtras, the
Rajputs, the Punjabis and the Bengalees march
together and salute the National Flag. Today
also our Jewans from North, South, East and
West march together to protect the honour of our
Flag and country. What a Prophet Bharati is!

His prophecy with regard to industrial progress of
our country is fulfilling today.

"Out of silk and cotton, clothe we'll make
And in streets we shall keep them in heaps
Weapons, paper, ploughs and nails we'll make
Tractors and powerful ships we'll shape"

Love is the central Theme:

Bharati has composed poems on various subjects on
various metres. But the central theme of all his

poems remains the same. The central theme is
Love—love of God, love of country, love of the
common man, love of nature and so on. His love
of God made the poet write the wonderful
praise and prayer poems. He showers his love on
Mother Sakthi and Kannan and garlands them with
his most exquisite verses. Kannan is to him,
friend, mother, father, servant, king, disciple, teacher,
child and lover. Bharati sees the living image of
God in Nature. He sees Kannan everywhere. As
the sweet-heart of Kannan, Bharati sings most
wonderful love songs:

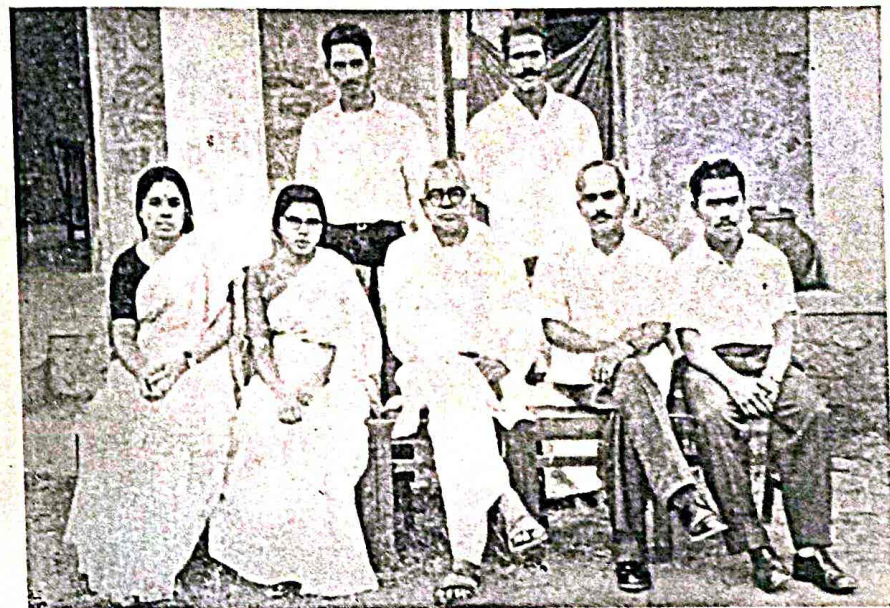
"Ah, now seen a Vision, alas!
What a pity that his face is not fully clear
Keenly seen again the Vision, O! Mate lass

Where is the cast of his smile silver?

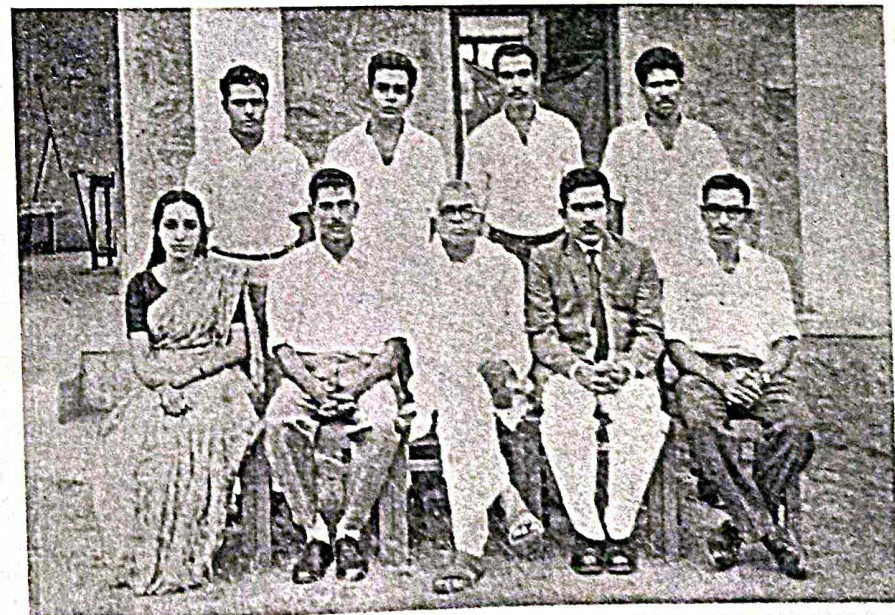
Is there a bee tasting not the flower's honey,
or a flower without fragrance,
or even the fields forgetting the rains,
Tell me my mate, then how can I forget His face?"

Bharati, the sky-lark soars from the worldly plane
to the spiritual and the philosophical planes and
finally he has merged with the Eternal. As
a sentinel he shouts from above:

"BE UNITED, UNITY IS LIFE AND STRENGTH,
BY DISUNITY, WE ALL PERISH AT LENGTH"

Teacher's Association Committee

Athletic Committee

REAL JOY

A. G. SAM JOHN

Shall I tell you of joy
Which the innocents enjoy
All the adolescents
Seeks earnestly many ways
Infants, Children, boys and girls
Youths, adults and octogenarians
Try by and by and found the dry
Wasted money and waste the times.
Contact a boy, a girl or an youth
Consult a wealthy or a filthy man
Can you show one who has joy
Count with fingers - no - why?
The rich the poor spend
The result is the wind.
Where is the things call'd joy?
Where could it I buy,
'T is beyond one's reach
Can't find in the beach.
Doesn't come by the couch
Unless the source you reach.
Which is the source you think
Don't hesitate and blink
Don't approach a monk
You can't find a bund.
Could you buy it in the shop
Or can you sell it to be kept
Nor could you express by words
'T is from Above and Above only.
God the creator of all,
Made it possible and free
Thro' Jesus our Lord
Made available to mankind.

NATURE OF INDIAN POPULATION

N. DAVIDSON

Next to China, India has the largest population in the world. According to 1961 census the total population of India is 43.8 crores. Referring the records of previous censuses we can easily understand that every year the population of India is going on increasing. For example according to 1951 census the Indian population was 35.69 crores. From this we can easily note the growth of population within a period of ten years. According to 1951 census only 6.19 crores or 17.3 per cent of the people lived in cities and towns and 82.7 per cent of the people in villages. So it can be said that the rural population was far more high than urban population. According to 1951 census, in the country as a whole there are 947 females against 1000 males.

Regarding the nature of Indian population there are different opinions. Different schools of thought express different views. Professors Chatterjee, Jaiher and Burrey and many others are of opinion that India is a country of over population. But another school of thought under Prof. B. C. Calley maintains the view that India is not suffering from over population, but from under population because India has rich resources which are yet to be developed. Taking these different views let us analyse the nature of Indian population.

The Malthusian theory of population teaches us that the population increases very rapidly, that is in geometrical progression. i. e. 1, 2, 4, 8, 16, 32, etc. But the food supply increases at a slower rate than population, that is in arithmetical progression, i. e. 1, 2, 3, 4, 5, 6, etc. Malthus suggests two types of checks, "Preventive checks" and "positive checks" in order to compensate the growth of population to the growth of food

production. Preventive checks refer to those methods which lead to a decrease in the birth rate, eg.: celibacy, late marriage, etc. Positive checks refer to those methods which lead to an increase in the death rate, eg: famine, disease and war.

According to Malthus over population means excess of population over the existing food supplies and the prevalence of positive checks namely famine, disease and war. But Dr. Edwin Cannan who is the author of "Optimum theory of population" defines the term "Over population" as the excess population coming after the optimum population. Observing the special conditions prevailing in India we will find that India is not over populated in either of the senses meant by Malthus and Cannan.

It has been calculated by Prof. P. K. Watal, the statistician, that during the period of 1913 to 1935 Indian population increased at the rate of one per cent per year and the crop production increased at the rate of 0.65 per cent. Dr. P. J. Thomas states that between 1920 and 1931 the increase of population was 10.4 per cent while agricultural production increased 16 per cent and industrial production by 51 per cent. After the attainment of independence India has entered in her developmental activities under Five Year Plans. During the period from 1950 to '61 the food supply and the industrial production in creased by 40.9 per cent and 45.6 respectively while population increased by only 21.5 per cent. Thus in a short period India has made a great development in the field of Agricultural and industrial production. Because of these reasons the theory of Malthus failed in India.

For the following reasons D. Edwin Cannan's theory can not be applied to India. According to his theory, over population is an excess over the optimum population. The per capita income will be the highest at the stage of optimum population. But considering the statistics we can very easily note that the per capita income is steadily increasing. The per capita income during 1917 was Rs. 20, 1931 Rs. 65, 1948 Rs. 228, 1951 Rs. 284, 1956 Rs. 306, 1961 Rs. 330 and in 1965 at about 450. It has been planned to increase the present per capita income to a still higher level. Any how from the above statistical data we see that there is much scope of increasing the per capita income in India. This proves that India has not reached the optimum stage of population. We have yet to reach the optimum stage. Cannan's version of over population comes only after this optimum stage. So it can be said that India is not over populated.

Another school of thought under the leadership of Prof. V. K. Kalley holds the view that India is under-populated. In his opinion in India there is still much possibility of increasing the per capita income. He says that present Indian population is not enough to utilise its resources fully. In the case of mineral resources India stands first or second in the world. For example, in 1961 the total production of coal in India was 48 million tons compared to 32 million tons in 1951. Next to U. S. A, India has the largest resource of iron ore. In the case of manganese ore, India stands second to Russia. India has practically a monopoly of mica because she produces 3/4 of the world production. A large amount of Thorium, Gold and Silver also occur in India. Any how India is a country of a large amount of natural and mineral resources. A rapid survey of India's resources is enough to show that nature has been very generous to her - almost lavish in some respects. In the opinion of Prof. Kalley the present population of India is not enough to utilise her resources fully and so she is under populated.

The opinion of Prof. Kalley that India is under populated is also not accepted in some respects. If India is under populated, to utilise her resources all the people are to be employed and there should be no un-employment problem in India. But the real condition is quite different. In India nearly 5 millions of people remained un-

employed, even after the implementation of the First Five Year Plan and it is increasing every year by two millions. It had been calculated that in 1961 the total number of un-employed was 15 million. By the implementation of the second five year plan nearly 10 million were given employment by 1961 itself. During the period of third five year plan the newly entering un-employed persons will be 15 million and will make the total un-employees to 20 millions in the year 1966. The third five year plan expected to provide employment opportunities for 14 million people only and the rest 6 million will have to remain un-employed even after 1966. Hence it can be said that India is not under populated.

Then What is the exact nature of Indian population? It is a problem, something difficult to solve. It is evident that India is neither over populated nor under populated. It can not also be said to have reached the optimum stage. The real nature is something peculiar.

Our utilisation of the resources has not yet reached the level of the population. In other words the resources of our country has not been efficiently and fully utilised by the man power of the present population. There are so many undeveloped and under developed resources in India and they are yet to be developed fully. Let us say the population is enough. We must apply the man power to utilise the resources of India fully. We have not yet reached the optimum end. In order to reach it we must not allow the population to increase further. If the present population without further growth use its full power to utilise the resources, no doubt there will not be a problem of unemployment and starvation. We must prevent our growth of population till we reach the optimum. Naturally birth rate is higher than the death rate in India. It has been estimated that a single couple is capable of producing in 1750 years, a number equal to the existing world population. Any how the growth of population in India should be checked.

Many steps have been adopted to check the growth of population in India. Most important one is family planning. It means having babies by choice and not by chance. This requires adoption of some suitable method of birth control. The death rate is going down due to better

medical aid, greater control over epidemics and better distribution of food. At present "thousands are born to fatten the earth which can not fatten them". This is a painful process and the result is poverty.

No doubt, there are difficulties in the way of family planning. These difficulties arise from prejudice, faith in karma, lack of adequate finance, illiteracy, etc. But these difficulties must be overcome. Otherwise all efforts at economic development will be neutralised. In the first five year plan Rs. 65 lakhs was provided to introduce a family planning programme. The government printed a number of pamphlets in order to educate the people the effects of family planning. There are various methods of family planning. Each married couple can choose the method which is most acceptable to them.

The "Family Planning Manual" published by the Government of Madras is the unusual document ever published by any Government. There are "natural methods" as well as "surgical methods". The manual recommends "vasectomy" or "husband sterilisation" as well as "salpingectomy" or "wife sterilisation". The inconvenience of an operation is quite small and is undergone only once. No doubt it is a matter of pride that Madras State has won the National Award for best work in the field of family planning for the year 1951. The family planning clinics of Madras

State functions in all the hospitals through out the districts. In addition family planning advice is given to mothers and fathers in all primary health centres by staff trained for the purpose.

Secondly, late marriage is also one of the methods for reducing the growth of population. Some years ago child marriages were popular in India. It is pointed out that the prevalence of child marriages in India is due to religious beliefs. In 1917 a bill was passed in the legislative assembly of India by Mr. Har Bilas Sarda raising the minimum age of marriage for girls. Gradually the Act came into effect and at present, the female marriage age is raised to 19 years and that of the male to 25.

The period of 30 years between the age of 15 and 45 is the period of reproduction, and a female married at the age of 15 and surviving to the age of 45 would be exposed to the risk of pregnancy for 30 years, while one married at the age of 20, for only 25 years. Thus late marriage is also one of the important methods to reduce the growth of population.

It is the duty of ours - the citizens of India - to know and study the nature of Indian population and to take necessary steps for the well being of our country. If every one understands the facts noted above and follow the methods advocated by the Government, no doubt, India will not suffer from over-population.

'PRODIGAL' RETURNS

S. JANE GLORY

"Oh! I have earned more than a Collector's salary". haughtily said Babu.

"Perhaps, you don't know the salary of a District Collector. You mean a Bill Collector's" jokingly said David, Babu's elder brother intervening the discussion of the Roberts who were celebrating their last son Babu's return from his absconding tour.

This time, Leela, Babu's eldest sister said, "David, keep quiet. Let us hear more from Babu". Immediately David closed his mouth with his hands as a mark of silence.

Now Mrs. Robert asked her son Babu, "My dear, how could you earn such a fabulous amount within your short tour?"

"Is it a short tour? What do you mean?" Babu replied proudly and continued, "I visited almost all the big cities including the filthiest slum areas - say Madras, Bombay, Poona, Nagpoor, Delhi. No, no, I did not visit Delhi because our gang leaders differed in their opinions. Our Rightist party confined its noble work to Bombay only but our leftist party wanted to make its sojourn to Delhi. I belonged to the Rightist party and so my visit ended with Bombay" declared Babu like a big politician.

"You unlucky fellow. If you had joined the leftist party you could have visited Delhi" interrupted David.

Leela asked Babu, "Tell us about your famous sojourn since you deserted us".

"Ah! It's a very big story. I feel tired. Mamma, ask someone to fetch a bottle of soda" demanded Babu.

Mrs. Robert immediately ordered David to fetch. David reluctantly went away casting a serious glance at Babu. Now Babu posed himself as a V. I. P. because his elder brother was asked to serve him.

Mr. Robert was anxious to know the changes that had taken place in the vital nerve centres of different cities, so that he could compare the present condition with that of the past, about a quarter century ago when he happened to visit some of the cities. Again when he learnt that his teen-aged son had visited many places without incurring any travelling expenses it sprang a surprise on him. At last he eagerly enquired his son, "Did you, dear son, see Egmore, Central Station, Moor Market, Light House, Kodambakkam, Victoria Terminus, Marine Drive, Gateway of India, Juhu Beach . . . ?"

Suddenly Babu replied in a high tone "Pappa, you know our great task and social service was necessarily confined to big railway stations and so we had no opportunity to make trips to places other than our territory. But during off hours we would go to the nearby slums and spend our leisure time profitably by conversing with the slum-dwellers. Some aged and experienced inhabitants would ingeniously teach us some new methods and ingenious tricks to be adopted in our enterprise according to the periods of boom and depression".

Mrs. Robert admired the cleverness of her son and asked him, "Does your enterprise need so much of talent and ingenuity?"

"Yes Mamma, you see, the most important factor is that we must create a good rapport among our clients and customers . . . sometimes, if not often, we encountered strangers . . .". Meanwhile David brought a bottle of soda and opened it. Little gas

strangely from the bottle. Seeing this Babu remarked, "Is it Soda? In Bombay, you know, Papa, I used to drink only Spencer's Soda". He added, "When you open the bottle half the contents along with the gas would out the bottle". As Babu drank the soda, he said, "Ah, David, it's just like ordinary water... Here people don't give importance to quality".

David murmured to himself, "you silly fellow, about a couple of months back you drank the same water and now you want soda. Drink water. It is as ordinary as you think because I filled the empty soda bottle with water and pretended to open the cork by holding an 'opener' and an unsoaked cork. He loudly told his brother, "Babu, as the quality is absolutely bad the price is also charmingly cheap - only six paise".

"Only six paise" exclaimed Babu and added, "Spencer's costs fifty paise and hence A-1 quality".

Now, Mrs. Robert started up saying "you spent fifty paise for soda!". Babu said, "there's nothing to be shocked at, Mamma. Fifty paise is not even one thousandth of my earning per day". Again he boastfully added, "Some times I scored five rupees for a square meal".

"As soon as he said this all the members of his family were wonder-struck. Leela immediately requested her youngest brother to start the same enterprise in their small town in the hope that their entire family could live a lavish life and that she can dress herself in nylon and other transparent clothes.

But Babu refused her request and replied, "My enterprise requires cities with big railway stations having three or four platforms. At least a dozen trains must take their departure from the station".

David now hesitatingly enquired, "Babu, then how did you leave your enterprise and come into contact with the police people? Two nights before we received a communication about you from the local police station".

Mrs. Robert interrupted and said, "Yes Babu, since you absconded from home we filed a complaint with the local police about your sudden absence. Thanks to the police authorities we received information about your existence two days back. As soon as we knew that you were in the Trichi railway station

I instantaneously sent your father to fetch you here. My dear son, you don't know how much I was worried. Now I am happy".

David adventerously asked his brother, "But, how did you come into contact with the police?"

"Oh! It's an interesting episode you know, I came out of the broken trelis at the outskirts of the Trichi station to have a cup of cold water from a nearby shop. There I found my gang masters and other partners smoking indigenous cigars. I wished to light a cigar because so far I had not tasted it. One of my enterprising partners offered a cigar with the permission of our gang master since the cigar was originally smoked by him. When I tasted the cigar for the first time, I coughed and it was extremely bitter in taste. So I threw the cigar away. Immediately my gang master got angry and booked me under the criminal - code of our 'Gang Constitution'. As per the rules I should smoke a hundred indigenous cigars within an hour. But it was a Herculean task to a beginner like myself and so I refused to obey. Then they applied Emergency Law which brought a dozen blows. Meanwhile a police constable appeared on the scene and thus I escaped. Within a wink of an eye my gangmasters disappeared and I was caught by the police. Subsequently I tried many tricks to free myself from the police but all were in vain. When the police constable asked my address, in an abortive attempt to escape I told him "I belonged to Chinglepet. But I was taken to the police station where the Sub-Inspector interrogated me. I insisted on the false address. When the police began to ring-up Chinglepet Station I revealed my correct address. Then they rang up here and the rest you know."

Leela passively listened to his talk and at last asked him "Babu, you did not disclose the nature of your enterprise so far".

Babu casually replied "Oh! It's very simple. Our limited company consists of many members and our H. Q. is the railway junction. As soon as the compartments of long journey trains come to the platform we go and spread dirty towels on the berths and we used to sell those berths at good rates. Sometimes we get even Rs. 5 for a berth in the Trivandrum Express train. Our company is an omnibus one having many branches at different important railway junctions. Our

members can travel to any part of our land as long as they are free from the sights of the Ticket Examiners. We usually provide seats for the passengers who enter the station at the eleventh hour and so it is evidently a public service. We require tactics and tricks to escape from the railway authorities and the police - this needs ingenuity. To crown all these, we strictly adhere to the policy 'Unity in diversity' for all members of our gang belong to different parts

of our country, speaking different tongues but having one common idea i.e. to earn money and lead a carefree life".

When Babu finished his long narration his poor mother patted him on his adventure. But as a mother she could not but regret the prevalent plight of sadly disillusioned teenagers of our country. That night Babu was nicely fed as a 'Prodigal' son.

CHEMISTRY OF "LOVE GAS"

M. JAYA

Symbol : L
Atomic No : 144. Molecular formula: L₂

Physical Properties:- It remains in a gaseous state at ordinary temperature.

History:- This gas existed in the universe since its creation but it was found out only when the living creatures came on earth.

Occurance:- Love gas is one of the most widely distributed element throughout the universe. In free state it is found in the hearts of poets, novelists, sailors, college and University students. In small quantity it is found in the hearts of every living creature.

Method of Preparation:- Love gas is produced when the rays of beauty strike the heart of the person through the medium of eyes or dreams, at ordinary temperature and no external pressure. Kind and gentle words act as catalytic agent. In order to accelerate the reaction, you must be in a hotel. Here tea acts a catalytic agent.

Apparatus:- Most commonly used apparatus are cinema theatres, parks, restaurants, college compounds and bus stops, etc. etc.

Properties:-

- (a) Physical:
1. It is colourless with sweet odour.
 2. It has pleasant taste at normal temperature and pressure (N.T.P.)
 3. If taken in a small dose, it acts as a tonic specially when one is in a sad mood.
 4. It makes old men feel young.
 5. Some times it changes wise men into fools and vice versa.
- (b) Chemical:- It produces happiness, merriment, sadness and madness,

General:- It is a useful tonic. Better do away with food than live without love.

It is measured by Lovometer which is an instrument found beneath the left lung of every human being. It helps in lengthening the the subject matter of love letters.

"Those who love always have no leisure.
To pity themselves or to be unhappy"

❖

PARTED

T. MARY GLORY

Years eight have now slipped

Between a face angelic and me.

Rumination of those palmy days

May shed a ray of relief on me.

Standing by me and patting my back

He smiled good-bye to me

Tears rolled down my cheek

Bt he was stable, and firm like a rock.

"Don't cry my dear child

Men are not immortal

Be true, courageous and stable"

My father breathed his parting words.

He appeared like the morning star

Heralding a bright new day

But faded quick and vanished

In the dawn of my sorry life.

I stood alone like a doll

With none to console, none to comfort

I cannot laugh for laughter has lost

The source and course it had.

I like to follow the path of Him

And to scatter peace on my soul

And see a day that can bring

Parting and meeting together.

LONG LIVE N. V. K. S. D. TEACHERS' COLLEGE

S. SAM SUSEELA DAS

Learning is an unfolding of what was originally enfolded.
Observing is facilitated by the efficient use of sense organs.
No one is educated who stays as he was.
Good teaching provides the basis for selective thinking.
Learning involves a transformation of the learner.
Limitation is usually more effective than explanation.
Voluntary attention is sustained by an act of will.
Education is the revealer of inequalities for which it is not responsible.
Observing depends upon interests to some extent.
Under the freer conditions, children are more natural.
Reasoning is the result of ordinary habits of thought and selection.
New education is based on co-operative group activity.
Visual images are more common in children.
Knowledge is to be considered as the food of the mind.
Scientific principles are the backbone of knowledge of teaching.
Discipline and freedom are the two essentials of education.
Teaching is the utilisation of natural tendencies for ideal ends.
Education should increase the sum of human energy and happiness.
A religious education inculcates duty and reverence.
Character is just a bundle of habits.
Habits are a necessary foundation for further progress.
Education with inert ideas is harmful.
Repetition is the basis of all habit formation.
Social training is cardinal feature of Montessori Method.
Co-operation is to be the cornerstone of the school.
Oral teaching is an important element in primary education.
'Liberty' is the watchword of all modern educators.
Learning is purposeful and goal guided.
Education is a patient process of the mastery of details.
Gregariousness is the root from which sociability develops.
Education is the acquisition of the art of the utilisation of knowledge.

PHYSICAL EDUCATION IN SCHOOLS

L. Vasanthakumari Amma

Physical education is an indispensable part of all health programmes. Its various activities should be so planned as to develop the physical and mental health of the students, cultivate recreational interests and skills and promote the spirit of team work, sportsmanship and respect for others. Physical Education is therefore, much more than mere drill or a series of regulated exercises. It includes all forms of physical activities and games which promote the development of the body and mind.

There are various types of physical exercises that can be taken up by students with the necessary aptitude, outside the school under the auspices of other agencies in the community interested in physical education. Eg. swimming, boating and group games that may be locally popular.

NECESSITY OF GAMES IN SCHOOLS

1. Games are useful in keeping the body in good health.
2. The bodies of certain children have a unique build. Sometimes some parts of the body may not have proper development. This defect can only be removed by taking right type of exercise.
3. Since India is a poor agricultural country, people can not afford to have clubs everywhere in large numbers. Some students take part in games, only in

their student days and totally neglect other physical exercises. The result is far from desirable.

PHYSICAL EDUCATION TEACHERS

It has been noted that physical education is generally considered to be the exclusive responsibility of the teacher for physical education. So long as the other teachers of the school do not participate in this matter along with the physical instructor, Physical Education will not be a success.

Teachers of physical education in schools should have at least passed the S. S. L. C. Examination and should have received some training in general principles of education and child psychology.

An easy and effective way of infusing love for physical exercise in children is to set an example before them. That can only be done, if the elderly members of the family, the teachers and the students of higher classes, do feel themselves responsible for the right of society, nation and country.

Group games have a special value as they help to mould the character of the students in addition to affording recreational facilities and contributing to their physical well being. Inter-school and Inter District or Regional Competitions have come to stay and no doubt, they have created very great interest in group games.

DO YOU KNOW THESE "CITIES?"

Here are the names of a few "Cities". See whether you have heard of them.

1. The City that will give you a shock.
2. The City that is wise.
3. The City that is truthful.
4. The City that is fast.
5. The City that is eloquent.

(Answer - see page 23)

TEST YOUR KNOWLEDGE

1. Which is the largest diamond mine in the world?
2. Which is the largest group of pyramids in the world?
3. Which is the largest Museum in the world?
4. Which is the tallest tower in the world?
5. Which is the largest National Park in the world?
6. Which is the largest Statue in the world?

(Answer - see page 23)

DO YOU KNOW THESE "NATION"

1. Nation (a test)
2. Nation (Adding together)
3. Nation (King ascending the throne)
4. Nation (doing a thing together)
5. Nation (Power of thinking)
6. Nation (Obedience to elders & superiors)
7. Nation (Murdering a person)
8. Nation (Making a thing clear)

(Answer - see page 23)

PRAYER FOR BLESSINGS (OUR INSTITUTION)

M. Jaya Paul

Watch over them, Oh Lord we pray
This Institution through night and day,
For favours small and blessing few
To them Oh ! Lord ! our thanks renew.

Those buildings new so trim and new
Lord help this in this hazardous feat
Two summers have come and gone
The roofs they say will now put on.

The Principal is man you should meet
He drives his car immaculately neat
No trick, no magic but duty he says
Pray Lord ! do the needful and help him all way.

The staff all have the duty mind
To teach us with greater hard
With all the wise and just
Lord ! help them to help us this gallant group.

May this Institution stand
To prepare the nation's pillars
With all its good will and aim
Oh ! Lord ! shower your blessings to flourish.

Answer for Question "CITIES"

1. Electricity	2. Segacity	3. Veracity
4. Velocity	5. Loquacity.	

KNOWLEDGE

1. Kimberlay in South Africa	4. Eiffel Tower, Paris.
2. The Giza group of Phyrramids	5. Yellow Store Park, Newyork.
3. The British Museum, London	6. The Statue of Liberty, Newyork.

"NATION"

1. Examination.	2. Combination.	3. Coronation.
4. Coordination	5. Imagination.	5. Subordination.
7. Assassination.		8. Explanation.

SHORT STORY

P. Leksmikuttu Amma

Now we are living in a world of scientific invention. Scientific inventions make social life very complex. In every walk of life there is complexity and hurry burry. Man finds no time to read long novels or dramas. He wants something interesting and precise. This need is satisfied by the short stories and by one act plays and other shorter forms of literature.

In the literary field in each and every language, we are told of a number of short stories or one act plays. The people used to write without even knowing the rudiments of a short story.

Let us consider, a Moment what a short story is. It is not easy to find a definition. Many have tried, yet no one has quite succeeded. The short story is a short drama in narrative form. Like a drama it must have characters, a plot and a climax. It is another kind of prose fiction which has grown up beside the novel.

A short story is not a rival to or a substitute for the novel. In many ways it differs from the novel. First comes its brevity whereas a novel has no prescribed length. The short story must be short enough to enable us to read it at a single sitting. This takes us to the definition of the short story given by Poe that it is a prose narrative "requiring half an hour to one or two hours in its perusal". Modern stories however, vary in length from thousand words to ten thousand words.

The second point of difference between the short story and the novel is in the range and scope of the subject matter that they treat. The short story cannot exhibit life in its variety and complexity as a novel does, for this needs a larger canvas than that the story provides. Not for the same reason, can it deal with the evolution of character which is one of the

most important problems of modern fiction. But this narrow range of action of the short story is really an advantage, for it gives the form what Poe called "the force of totality". In other words a true short story differs from the novel in its essential unity of impression. It contains one and only one germinal idea and this idea is marked out with absolute singleness of aim and directness of method. In the case of the novel so many different elements may be woven into the texture that it may be different to delete any central organising principle. Also a novel on analysis may be revealed two or more distinct pivots of interests. No such scattering of attention can be permitted in a story. Singleness of aim and singleness of effect are indispensable. In fact very often the form fulfills the three activities laid down by Aristotle. It shows one action in one place and on one day. However the strict observation of these activities is not an essential requisite in a story. But it is absolutely necessary that the tale should make a single total impression on the reader. From this it follows that there can be no place in it for the variety of scenes or character or episodes which characterises a novel. In short as the story differs from the novel in length so it must necessarily differ from it in motive plan and structure.

What are the characteristics of a short story? There must be a single important and a central character. Events and other minor things should be connected to him. This character should be drawn with a powerful stroke. The short story writer never talks about his characters. The novelist can sometimes afford to philosophise about his characters, the short story writer never does. One or two striking points about his character preferably one must be mentioned in order to illustrate a central idea. The stories of Poe, Cannon Doyle

Maupassant and Bret Harte show us how clearly these writers have adhered to this principle. Poe indeed carried the idea of single effect to the extreme. In such stories as the "Tell tale Heart," "The Black cat" and the "Pit and the Pendulum" he not only selected a single trait of character, but in each case he emphasised and intensified this trait to such an extent that the characters became abnormal and stories verged on melodrama. The tendency nowadays is to tear down this sort of effect. The modern short story writers have turned from melodrama to drama. Still the best of the present day writers adhere to the singleness of purpose in depicting character. They often reveal their character in a crisis. This is because a writer has no time in a short story to develop the dominant trait of the central character. The revelation has to come like a flash of lightning from the dark. This means that the story must be a compact unit, preferably it should cover a short time and if possible it should be enacted in a single place. There have been brilliant exceptions to this rule. "Rip Van Winkle" one of the greatest of short stories takes the reader over an entire lifetime. But it took a master like drawing to turn the trick. As a general rule the best stories are of those whose action covers the shortest time. The central character stands revealed effectively in a single crisis.

These are their ways in which character may be portrayed. The writer may do it by means of description, by analysis and by action. Discription is important. Through it the author tells us how a character looks up, how he acts and how he reacts to his surroundings. In the second method the writer analyses the mental processes of the character and gives the motive for these processes. Sometimes psycho-analysis displaces or supplements more analyses. But whatever be the method it is always wise to remember the words of Stvenson who said "there is only one rule, and that is to omit". The words of Schiller too are to the point "The artist may be known by what he omits, all art consists of the removal of surpluses. The characters may also be revealed through their action specially in emergencies.

The plot must be based on a single incident. All the subsequent action of the story must grow out of this incident. The action should develop upward from the incident, to the climax. There must be an intercrossing of paths, a struggle and a denouement.

This intercrossing path will result from the fact that

the characters are at cross purposes. For example two men may be in love with the same woman or a detective may pursue a woman or a thief may attempt to escape from a person. Presently a struggle from a story consists in the involuntary crossing of an incidents between two people who love each other. This takes a rather amusing and at the same time pathetic in O. Henry's "The Gift of the magi". Della wants to buy her husband Jim a christmas present. But she has only 187 cents in her possession. This is all she has been able to save upon her husband 20 dollar salary a week. Jim too wants to buy a present for Della, but he has no money. Somehow they managed to find a way. Della buys a chain for Jim's watch and Jim buys a pair of combs for Della's hair. The climax comes when they discover that Della has sold her hair to buy the chain and Jim has sold his watch to buy the comb.

The simple story has a simple plot, one struggle, one complication and a climax. The complex-story has an involved plot, two or more struggles, two or more complications crossing each other and intervening of motivations and actions with the climax at the end. Whether the story is simple or complex it must be short and it must have a beginning, a middle and an end. The plot should be well organised and each event should follow as a logical result of the previous events.

Climax is the explosion of the story. In order that this explosion may be effective the writer must lead us to it by means of suspense. He must keep the reader's guessing the climax, should not be brought out sooner than is necessary. Anthony Trollope gave excellent recipe for a short story "make them laugh, make them weak, make them wait". Cannon Doyle in his Captain Sharkey and Chesterton in his "The tremendous adventures of Major Brown" illustrate this point admirably. The element of suspense is effectively used in both. The writers coax the readers along to the very end. For example, in the story Doyle the rare excentric behaviour of the governor makes us feel that there is something fishy about the set or the author has already created in us a belief that Sharkey is hanged. Who is this governor? Who is Ewarson? Who has given himself out as a victim of Sharkeys' cruelties? These questions are arranged only towards the end of the story. The climax comes only when the governor throws down his cards and shouts "gains is mine". It is only then do the readers come to know that he is sharkey himself. Till that moment is reached the readers are kept

guessing. In Chesterton's fantasy too it is only after keeping the readers on tender hooks for a long time. Thus the author exploits the tense situation.

The story should be based on the commonest emotions. Plot can be built upon one of the emotions, like love, ambition, jealousy, hatred, friendship, injustice, revenge, forgiveness, etc. or upon a combination of them. Where more than one emotion are introduced the author must see that they are connected with the single situation.

Brevity and concentration are indispensable in short story. But brevity does not imply any fixed limit to the number of words which should be used by the writer. What it does imply is the absence of diffuseness or rambling discursiveness. Economy of words is necessary and always desirable. And it is always good to remember the advice "never give two words where one will do."

Brevity in a short story can be accomplished in two ways—absence of descriptive passages and absence of digressions. The importance of the condition is self-evident. The short story writer should never give elaborate descriptions. He may describe but whenever he does he must see that the description contributes something either in the movement of the

story or do its setting. In some tales local colours is an essential feature, as for example in Stevenson's 'Island Nights' Entertainments'. In such stories the expansion of description is fully justified.

Digression should be consciously excluded. They destroy the essential unity of impression by interrupting the action which should reach its climax in single rush.

Now let us see what are the boundaries of short stories? Stevenson once observed that there were only three ways of writing short stories. The writer had to take a plot and fit characters to it. That would give a story in which the main interest would be on events. In the second time he had to create character and choose incidents and situations to develop that character. The interest in such stories would be on characterisation. Lastly short story writer might take a certain atmosphere and get certain 'actions' and persons to realise it. That would give a story of impression or a story of interest as Poe called it. This classification by Stevenson is not so final as he thought, but it gives us a clue in our study of the story. It helps us to distinguish between the story of plot, the story of character and the story of impression.

DREAMS

Life without dreams is something intolerable. Man, till he breathes his last, is torn to pieces by all kinds of worries. Dreams, enrich life by adding charm and make it happy. Every one is a king of his own empire. We can very well visit heaven (as well as hell) occasionally, if we are imaginative enough.

The dreaming of young children are frequently pure wish fulfilments. One eight year old boy of London had dream of his phantasies coming true. He dreamt that he was driving in a chariot with Achilles. He had been excited the day before by the book on the legends of Greece. Our passions have an influence on our dreams. One of the sources from which dreams derive material for reproduction is childhood experience.

Some people take very little interest in their dreams and hence dreams are being forgotten very easily. One scientific consideration of dreams starts off from the assumption that they are products of our mental activity. While asleep we go back to the old ways of looking at things and activities which long ago dominated us. Sleep makes dreams possible because it reduces the powers of the endopsychic censorship. Throughout our sleep we know just as certainly that we are dreaming as we know that we are sleeping. Dreams are reputed to have the power of divining the future.

The student faces all difficulties, burns the midnight oil and restrains himself from going to the picture only because of his dreams of a successful life in the future. A man of fifty or sixty imagines his son as a central cabinet minister or at least a VIP and delights

in his dreams. You may argue that most of our dreams give disappointment. The student may experience many 'Septembers' in the same class; a handsome youth may be married after all to one whom he considers ugly. But it is to be noted that they delight in their dreams for the time being at least. Happiness thus derived even for some time is valuable in life.

Many of us think that we would be extremely happy if we were to be provided with a magic ring or an Alladin's wonderful lamp. Actually, we are all provided with that ring or lamp. Just use it. You can fly in the air, become the sole dictator of the whole Universe, reach the moon, stand on the bank of the river Thames, loiter about the streets of New York, Shake hands with President Johnson and woo Esther Williams! When all the world is on fire, melodious songs delight you. You have plenty even in poverty. While the storm tears the world to pieces, breeze cools your soul and body. But what about others? During the day time, they are maddened by parents and friends wives and children, house owners and milk maids. At night they are tortured by devils and snakes, lions and tigers.

The great reformers are great dreamers. They dream of an unparalleled happy world. They put their dreams into action. Think of the dictators and emperors of the past. They strove every moment of their lives in quest of power and fame. Really man makes life happy or pathetic by his dreams. Great inventions have been evolved as the result of dreams. So, we cannot under-estimate the values of dreams in our daily life.

ANNUAL REPORT OF THE COLLEGE
TEACHERS ASSOCIATION (1952-53)
S. Sam Suseela Das

ANNUAL REPORT OF THE COLLEGE TEACHERS' ASSOCIATION (1965-66)

LADIES AND GENTLEMEN.

It is with pleasure and satisfaction that I present this report of the College Teachers' Association during this academic year. It was an innate desire in me to serve my friends for their welfare and progress and it urged me to accept the burden of secretaryship of the College Teachers' Association.

OFFICE BEARERS OF THE TEACHERS' ASSOCIATION

President (Ex-Officio)
Sri T. Gopala Pillai Principal

Vice-President
Sri N. Kesava Pillai Prof. of English

Secretary
Sri M. Jayapaul

Committee Members:
Sri E. Kanthaswamy,
Sri N. Chandrasekharan Thampi,
Miss T. Mary Glory,
Miss S. Indira Devi.

The first meeting of the teachers' Association was conducted on 6-8-1965 with Prof. N. K. Pillai in the chair. Messrs C. Chellan and V. Lucas spoke on "Education in India" and Mr. N. Chandrasekharan Thampi and Miss S. Indira Devi spoke on "Aims of Education" and "Educational Problems" respectively. A few songs were sung by Mr. C. Louis and Miss Vaisalakumari Amma.

The Second meeting was conducted on 11-8-65. The Principal presided over the meeting. Sri V. M. Krishnamurthi, M. A., L. T., Prof. in General Methods,

V. O. C. Training College, Tutucorin talked on "Love, Righteousness and Wisdom".

A farewell meeting was arranged on behalf of the association to Miss K. Usha Devi, M. Sc., B. Ed., Lecturer in Natural Science who left this College on 11-8-1965. The Principal presided over the function. Sri M. Jayapaul, Secretary of the Teachers' Association, Sri N. Chandrasekharan Thampi, Sri S. Thangappan and Miss T. Mary Glory talked on the occasion. Miss K. Usha Devi thanked the students for their co-operation during the short period she worked in this College.

An ordinary meeting was conducted on 13-8-65 with Prof N. K. Pillai in the chair. Messrs N. Subburaman and A. G. Sam John, Misses P. Lekshmiikutty Amma and L. Bhagavathi Amma talked on "English as the medium of instruction in schools". Messrs A. G. Sam John, C. Louis and Misses Susannamma Oommen and Mary Glory sang a few melodious songs.

The formal inauguration of the Teachers' Association was held on 20-8-65. Sri V. M. Sreedhara Menon, M. A., Principal of the South Travancore Hindu College, Nagercoil delivered the inaugural address and unveiled the portraits of Mahatmaji, Nehruji and Radhakrishnamaji, the three great leaders of our nation. The Principal presided over the function.

An extraordinary meeting of the association was held on 13-9-65 at 3.15 P. M. Miss Margaret Sergeant, M. A., Research Scholar in Cancer, Mission Hospital, Neyyoor delivered a lecture on "Education in England".

An ordinary meeting of the association was held on 3-12-65 with Sri K. Sreedharan Pillai in the chair.

Sri P. Mahamood spoke on "Rural Higher Education in India and its aims".

Under the auspices of the teachers' association "Fundamental Human Rights Day" was observed on 10-12-65. Sri C. Chellan presided over the meeting. Sri Jayendran M. Manual talked on "India and her neighbours" and Messrs S. Thangappan, T. Cheila Nadar, K. Sreedharan Pillai and N. Chandrasekharan Thampi spoke on "U.N.-O. and Human Rights" in Tamil, Malayalam and English respectively. Miss S. Santhakumari Amma, Miss Soosannamma Oommen and Mr. A. G. Sam John sang a few sweet songs.

An extraordinary meeting of the Association was held on 22-1-65 when Miss Nora Mitchel, M. A. (Oxon) of the American School, Kodaikanal talked on "A comparative study of some aspects of education in England and America with those of India". Many questions were asked by the students and they were suitably answered by her. The meeting was presided over by the Principal.

Under the auspices of the Teachers' Association a meeting was held on 21-1-1966 to express the deep sorrow of the staff and trainees on the sudden demise of our Prime Minister Sri. Lal Bahadur Sasthri. Sri R. Pavanasam, M. A., M. Ed., Lecturer in Psychology presided and spoke about the late Prime Minister's life and his services to our country. Sri M. Jayapaul, Secretary of the Teachers' Association presented the condolence resolution. Two minutes' silence was observed as a mark of respect to the great demised leader.

I am very proud to say that an excursion was conducted this year on 5-2-66 to Manimuthar and Pavanasam under the leadership of our beloved Principal. The members of the staff and students took part in it.

An extraordinary meeting of the association was held on 25-2-66 when Sri J. Ramachandran, M. A., M. Ed., Reader, Department of Education, Annamalai University and member of the National Survey on Education, Annamalai University and member of the National Survey on Education talked on "The Role of teachers in future". The Principal presided over the function.

Before I conclude, let me thank our beloved Principal, the President and patron of the association, Prof. N. K. Pillai, the Vice President of the Association, the other members of the staff and the members of the Executive Committee for extending to me a willing co operation, giving suggestions in all the activities of the Association. Let me also thank my fellow students for encouraging and co operating with me in the discharge of my duties as Secretary of the College Teachers' Association. My thanks are also due to the Managing Committee of the College and the Temple Committee, who are responsible for establishing this College, for participating in the various functions held in this College.

May God, the Heavenly Father, bless our College and those who work for its progress.

Thanking you one and all.

SECRETARY.

❖

INTRAMURAL REPORT

We are really happy to submit a brief report of the athletic activities of our College during the year 1965-66.

INTRAMURAL COMMITTEE

Ex-Officio President:

Sri T. Gopala Pillai (Principal)

Vice-President:

" R. Pavanasam (Lecturer in Edn.)

Secretary:

" A. Thurai swamy (Physical Director)

HOUSE LEADERS

Blue House:

Sri P. Shunmughom Pillai

Green House:

" P. J. Christopher

Red House:

" A. Swarnappan

White House:

" K. Gopala Krishna Pillai

Yellow House:

" Jayendran M. Manuel

Lady Representative:

Miss L. Vasanthakumari Amma.

ACTIVITIES

The trainees were grouped into five houses - Blue, Green, Red, White and Yellow - to promote healthy competitions in the various athletic activities. The trainees practised the skills learned, diligently and showed keen interest in the activities. The great enthusiasm they showed was highly commendable.

The annual sports were conducted on 23-2-1966. Sri P. J. Christopher took the oath and the Principal declared the sports meet open. The competitors were in high spirits and sprightly in action. Their

P. J. Christopher, Student Secretary

performances were grand. The competitors behaved in the true spirit of sportsmanship in and off the field. Sri. E. Kanthaswamy and Miss Susannamma Oommen were declared champions amidst cheers.

We take this opportunity to record with great pleasure our sincere thanks to our beloved Principal, the Physical Director, the members of the staff, the House Captains and the participants for their invaluable co-operation and help.

WINNERS OF THE INTRAMURAL GAMES

BADMINTON

MEN

Winners: House

1. K. Kaliprasad Blue
2. M. Mariadevasikamony "

Runners up House

1. A. Swarnappan Red
2. E. Kanthaswamy "

CARROM

1. N. Chandrasekharan Thampi Green
 2. K. Sreedharan Pillai "
1. P. J. Christopher Green
 2. N. Subburaman "

VOLLEY BALL

1. P. J. Christopher Green
2. J. Krishnan "
3. N. Chandrasekharan Thampi "
4. K. Sreedharan Pillai "
5. Y. Justin Dhas "
6. N. Subburaman "

1. Jayendran M. Manuel Yellow
2. T. Chellappan "
3. S. Velappan Pillai "
4. V. Maria Arulappan "
5. M. Jayapaul "

CARROM

WOMEN

1. P. Lekshmikutty Amma Yellow
 2. L. Vasanthakumari Amma "
1. B. Radhamony Amma Green
 2. L. Bhagavathy Amma "

WINNERS IN SPORTS

Items	Place
100 metres	I
	II
Shotput	I
	II
Broad Jump	I
	II
High Jump	I
	II
Obstacle Race	I
	II
Cycle Slow Race	I
	II
Three Legged Race	I
	II

Item	Place
50 metres dash	I
	II
75 " "	I
	II
Standing Broad Jump	I
	II
Potato Race	I
	II
Cricket Ball Throw	I
	II
Needle & Thread Race	I
	II
Filling the bottle	I
	II
Music Chair	I
	II
College Champion:	
Lady Champion:	

Place	Name of competitors	House
1.	P. Lekshmikutty Amma	Yellow
2.	L. Vasanthakumari Amma	"
1.	L. Bhagavathy Amma	Green
2.	B. Sarala Devi	"

Place	Name of competitors	House
1.	P. K. Geethakumari	Yellow
2.	P. Lekshmikutty Amma	"

MEN

Name of competitors	House
E. Kanthaswamy	Red
P. Thankayya Nadar	White
N. Chandrasekharan Thampi	Green
E. Kanthaswamy	Red
E. Kanthaswamy	Red
N. Davidson	Red
N. Chandrasekharan Thampi	Green
P. J. Christopher	Green
P. Thankayya Nadar	White
N. Chandrasekharan Thampi	Green
N. Davidson	Red
A. Swarnappan	Red
E. Kanthaswamy & A. Swarnappan	Red
Y. Justin Dhas & N. Chandrasekharan Thampi	Green

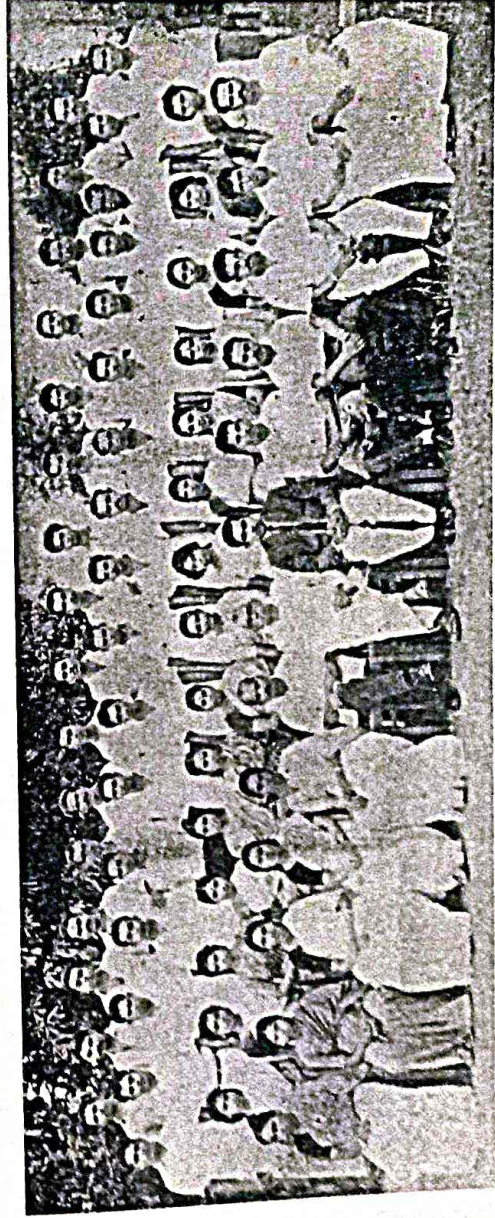
WOMEN

Name of competitors	House
G. Chellam	Red
Susanna Oommen	Red
Susanna Oommen	Red
G. Chellam	Red
Susanna Oommen	Red
B. Sarala Devi	Green
G. Chellam	Red
K. Vijayalekshmi Amma	Yellow
P. Lekshmikutty Amma	Yellow
G. Chellam	Red
Susanna Oommen	Red
L. Bhagavathy Amma	Green
L. Bhagavathy Amma	Green
K. Vijayalekshmi Amma	Yellow
Susanna Oommen	Red
B. Sarala Devi	Green
E. Kanthaswamy	Red
Susanna Oommen.	Green

WHO IS WHO

1. S. Ambrose, Nullivilai, Kanjirapuram, Martandom P. O
2. N. Chandrasekharan Thampi, Chandra Bhavan, Cheramangalam, Manavalakurichi P. O
3. C. Chellan, Kanjiram Pazhinji Veedu, Kollemcode P. O Via Kaliakkavila.
4. V. S. Gopinathan Nair, Venniyil House, Thattarambalam, Mavcil ara.
5. M. Jaya Paul, Near Lutheran Church, Nagercoil.
6. K. Kaliprasad, Vellivilagam, Kanjiracode, Martandom P. O
7. J. Krishnan, Vellappara Vilai, Mathoor, Thiruvattar P. O
8. A. Nicholas, Tharavilai, Mulagumoodu P. O., K. K. Dist.
9. V. Pandu Pillai, Anmancoil Street, Villukkiri P. O
10. S. Sam Suseela Dhas, Kurivilacad Junction, Kanjiracode, Martandom P. O
11. P. Shunmugham Pillai, Kottavilakathu Veedu, Mancode, Thickanamcode P. O K. K. Dist.
12. K. Sreedharan Pillai, Lekshmi Vilas, Anducode, Edaicode P. O
13. A. Swarnappan, Kattuvilai Puthen Veedu, Moolachal, Mekkamandapam
14. P. Thankayyan Nadar, Amsikkakuzhi House, Kuzhivilai, Methukummal P. O
15. S. Vellappan Pillai, Puthen Veedu, Placode, Neyyoor P. O.
16. P. Santhakumari Amma, Kuttikkattu Veedu, Padmanabhapuram, Thuckalay P. O
17. B. Sarala Devi, 16 '31, Palace Road, Thuckalay P. O
18. Soosamma Oommen, Mallethu Puthen Veedu, Mudiyoorkonam, Pandalam, Kerala State.
19. T. Vasanthakumari, 15 '27, Vellivilagam, Palace Road, Thuckalay P. O
20. P. Ganesan, South Sooramkudi P. O, Via Nagercoil.
21. Y. Justin Dhas, Kalluvila Veedu, Attoor P. O Via Thiruvattar.
22. E. Kanthaswamy, Paduvakarai, Bethelpuram P. O., K. K. Dist.
23. M. Kochukrishna Pillai, Lekshmi Bhavan, Moovarapuram, Thickanamcode P. O
24. A. G. Sam John, Irenipuram, Killiyoor P. O. Via Kuzhithurai.
25. N. Sasidharan Nair, Muzhichani Veedu, Edaicode, Via Arumana.
26. N. Subburaman, 16 '85, M. S. Road, Vadassery, Nagercoil.
27. S. Thangappan, Puthoor, Puthenthurai P. O., Via Nagercoil.
28. P. K. Geethakumari, T. C. 25/848, Vilayil Veedu, Palkulangara, Trivandrum.
29. F. Jane Glori, C/o D. Pakiaraj, Petrol Tank, Martandom.
30. E. Mary, North Street, Martandom, P. O
31. S. Rajeswari Amma, Lalitha Vilas, Kanjiracode, Martandom P. O
32. A. Sundara Joy, Main Street, Martandom P. O
33. K. Vijayalekshmi Amma, Kunchu Veedu, Neduvilai, Viliukkiri P. O
34. Wills Padma, Kesari Street, Nagercoil.
35. S. Balasundara Raj, Vattavila Veedu, North Street, Martandom P. O
36. T. Chella Nadar, Edayan Vilai, Kottaram P. O, K. K. District.
37. G. Chellappan, Kirathoor P. O, Maranallor, Via Kaliakkavila.
38. P. J. Christopher, James Town, Suchindram P. O
39. N. Davidson, Thottam, Aramannam, Kulasekharam P. O
40. K. Gopalakrishna Pillai, West Street, Colachel.
41. Jayendran M. Manuel, Church Road, Puthalam P. O K. K. Dist.

42. K. Kandaswami, Kardampalayam, P. O Salem District.
43. C. Louis, Aranivilai Veedu, Kulasekharam P. O.
44. V. Lucas, Malnoothuthattu Vilai, Mancode, Thickanamcode P. O.
45. P. Mahamood, Varuthattu Bunglow, Kaliakkavilai P. O
46. V. Maria Arulappan, West Neyyoor P. O., K. K. Dist.
47. Maria Deva Sikamony, Naravoo vilai, Colachel P. O
48. G. Narayana Pillai, Attipara House, Munchira, Puthukkada P. O.
49. S. Revivarman Thampi, Padipurackal Veedu, Vencode, Killiyoor P. O
50. A. Varghese, Thengumthottam, Poottetti, Karungal P. O
51. L. Bhagavathi Amma, Marakkara Veedu, Chathancode P. O Methukummal.
52. G. Chellam, Kanjikuzhi, Palliadi P. O
53. S. Indira Devi, T. C. 14'300, Vellayambalam, Trivandrum.
54. P. Lekshmi kurty Amma, Uthirakulathu House, Thodanal, P. O, Palai, Kerala State.
55. T. Mary Glori, R. C. Stret, Marthandom P. O
56. B. Radhamony Amma, T. C. 23'925, Chettikulangara, Trivandrum.
57. B. Rajeswari Amma, Padmavilas, Thirumala, Trivandrum 6.
58. S. Valsalakumari Amma, Lekshmilivilas Bunglow, Panavilagam, Killiyoor P. O.
59. L. Vasanthakumari Amma, Madathuvilagathu Veedu, Poovar P. O. Via Neyyattinkara.

Staff & Students

രണ്ടു വാക്കു്

“അസ്സമനസ്കൃതർ ആരോടെന്നില്ലാതെ ചോദിച്ചു: എന്താ ജോലി ഇനി ആത്മ ഏറ്റെടുക്കാം? ആരും ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ ഒരു മൺവിലുക്ക് ഇങ്ങനെ ഉത്തരം നൽകി. “പ്രഭോ, എന്നാലാവുന്നതുചോദിച്ചാലെ ഞാൻ ശ്രമിക്കാം”

മഹാകവി ചാമോദിന്റെ ഒരു പദ്യത്തിലുള്ള ആശയഗ്രകലമാണ് മേല്പേരിട്ടത്. മഹാനായ കവിവർത്തർ പൂർത്താലങ്കാരങ്ങളായ ആരേണങ്ങളണിയിച്ച് കോൾമയിർക്കൊള്ളിച്ച മലയാളസാഹിത്യം ഉറക്കെ ചോദിക്കുകയാണ് - ആരാണ് ഈ പ്രകാശധാര അണഞ്ഞുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ എന്ന്. ഉദിച്ചപ്പോൾ വായനക്കാരിണങ്ങളുടെ കലാശിപ്പുങ്ങൾക്ക് വെറും മൺവിലുക്കുകളുടെ അർഹതയേറുള്ള. മലയാള സാഹിത്യരംഗത്തു് അഭിനയിച്ചു് പഴക്കമോ തഴക്കമോ ഇല്ലാത്ത ഞങ്ങൾ ഇടറാതെ-അല്ലവം കല്പിക്കുമില്ലാതെ - ഇതാ ഞങ്ങളുടെ കലാസൃഷ്ടികൾ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. വിശാലമായ ഈ സാഹിത്യലോകത്തു് ഞങ്ങളുടെ മൺവിലുക്കുകൾ എത്രത്തോളം പ്രകാശം പരത്തുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു രൂപവുമില്ല.

എങ്കിലും പതറാതെ ഇടറാതെ ഇതാ ഞങ്ങളുടെ മൺവിലുക്കുകൾ കൊടുത്തുകൊള്ളി

വിജയാശംസകളോടെ
പത്രാധിപസമിതി

കേരളം

കലാലയം

വൃത്തം - കേക

സുപ്രസിദ്ധയാം താമ്രവർണ്ണിതൻ തിമത്തെഴും
ചിരിപ്പുമാൻ ശാസ്താവരിൻ ദിവ്യകാന്തനും പോലെ
നിതരാം വിലാസുനിതാറുരിൽ സാരസ്വത-
നിലയം കലാലയം സൽഗുരപ്രബോധകം.

അവിടക്കോദർശമായ് നില്പതു സത്യം ജ്ഞാന-
മമല സ്നേഹം മൂന്നാണായതിൻ പ്രതീകങ്ങൾ
പുസ്തകം ദീപം പുലിയെന്നിവയത്രേ ബുദ്ധി-
ക്കൈത്രമേലുത്തേജകം മനസ്സിനാകുഷകം !

മുദ്രയിവിയമൊന്നു മുളയിൽ ചാത്തും വിശ്വ-
വിദ്യതൻ നികേതമേ, നി ജയിക്കുക, മേന്മേൽ !!

ശില്പശാസ്ത്രം

ഗീതകമാരി

കൂടെ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങളുടെയൊക്കെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രശ്നമാണ് ദേശീയോദ്ഗ്രമനം. പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും പലതരത്തിലുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചൊല്ലുകയുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ സമയത്ത് ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അന്ധനായി വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്.

ദേശീയൈക്യമാണ് ദേശീയോദ്ഗ്രമനം എന്നു വാദിക്കുന്ന ചിലരുണ്ട്. എന്നാൽ ദേശീയോദ്ഗ്രമനവും ദേശീയൈക്യവും ഒന്നു മറ്റൊന്നല്ല. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയമായ ഐക്യമാണ്. ദേശീയൈക്യം എന്ന് മറ്റൊന്നു പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ദേശീയതാല്പരങ്ങൾ വടവേൾ ഇന്ത്യാക്കാക് ഭാഷിതരോടൊന്നു നോക്കുന്നതിൽക്കാണ് കഴിയണം. ദേശീയരക്ഷ, ദേശീയപുനർനിർമ്മാണം മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യാക്കാർ ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന പാടി:സ്ഥിതി ഉണ്ടായാൽ ദേശീയൈക്യം സ്ഥാപിക്കുമായി. ഈ ഐക്യത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനായി മറ്റൊരു കാര്യം പരസ്യം പ്രാദേശികവുമായ ഭിന്നതകൾ നിലനിൽക്കും. ഇത്രയും പരിമിതമായ അധഃ മാത്രമാണ് ദേശീയൈക്യത്തിനുള്ളത്. ദേശീയൈക്യമാണ് നമ്മുടെ ഭൂമിയിലുള്ള അടിമതിലക്ഷ്യം.

എന്നാൽ കോളി വിപുലവും അഗാധവുമായ അധഃമാണ് ദേശീയോദ്ഗ്രമനത്തിനുള്ളത്. ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് ജനതയായി രൂപം നോക്കുന്ന അവസ്ഥയിലേക്കാണ് ഇന്നുള്ള ഭാഷിതവ്യക്തിത്വങ്ങളും, മതവ്യക്തിത്വങ്ങളും, ഭാഷാപരവും, പ്രാദേശികവുമായ ചിന്താശക്തികളും അന്യമായി സമൂഹീകരിക്കാൻ ഒരു ഏകദേശമായ പ്രവർത്തനം ഉണ്ടാകണം. അതാണ് നമ്മുടെ ഭൂമിയിലുള്ള പാലക്ഷ്യം. ദേശീയോദ്ഗ്രമനം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു സെമിനാർ പങ്കെടുത്തുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മുൻപ്രധാനമന്ത്രി പണ്ഡിറ്റ് ബവാർലാൽ നെഹ്റു ഉള്ള വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ നിലയിലുള്ള സമൂഹവിപ്ലവം സാധിക്കുന്നതിന് നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾ തന്നെ ചൊല്ലേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ഭാഷാപ്രശ്നം. ഇന്ത്യയിൽ ഇതുവരെ

കെ. ശ്രീധരൻപിള്ള ബി. എസ്സ് സി

അർത്ഥത്തിൽ കൂടുതൽ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ പതിനാലു ഭാഷകൾ ദേശീയഭാഷകളായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നാലു ഭാഷകളോട് ചേർന്നിരിക്കുന്നത് മലയാളികളായും തമിഴരായും മാത്രമാണ്. ഈ ഭാഷാവിഭാഗങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കിയല്ലോ സാധ്യമാണ്. ഒരു വിധത്തിൽ നമ്മുടെ ഭാഷാത്തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റേയും മനോഹാരിതയ്ക്ക് ഈ ഭാഷകൾ മാറ്റമില്ലാത്തതാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ വ്യക്തമായ സമരഭാഷകൾ നിലനിൽക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഒരു പൊതു ദേശീയഭാഷ വളർത്തിക്കൊണ്ടു പോരണം. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയമായ ഐക്യത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിനെത്തന്നെ ദേശീയഭാഷയായി അംഗീകരിക്കണമെന്ന് ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഒന്നിച്ച് ജനതയായിത്തീർന്നുവെന്നു കരുതാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളുടെ വ്യക്തതയെക്കുറിച്ച് നിന്നും ഉച്ചാരണരീതിയിൽ നിന്നും ഇംഗ്ലീഷിനുള്ള വ്യത്യാസമാണ് ഇതിന് കാരണം. വലിയൊരു ജനവിഭാഗം സംസാരിച്ചുവരുന്നതും വളരെ വേഗത്തിൽ വളർച്ച പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഹിന്ദി ഭാഷയെയാണ് ദേശീയഭാഷയായി നമ്മുടെ ദേശീയനേതാക്കന്മാർ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ അഹിന്ദിപ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഹിന്ദി പഠിക്കാനുള്ള വിഷമതകൾ മനസ്സിലാക്കി അവർക്ക് വേണ്ട സമരം കൊടുക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഹിന്ദി സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭക്ഷിണത്തിന് ഭാഷ പഠിക്കുകയും ഭക്ഷിണത്തിന് കാർ ഹിന്ദി പഠിക്കുകയും ചെയ്താൽ വളരെ വേഗത്തിൽ ഭാഷാപ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയും.

കൂടുതൽ വിഷമകരമായ പ്രശ്നമാണ് മതത്തിന്റെ മതത്തിന്റെ പേരിൽ ചരിത്രത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ള കൂട്ടിക്കൊലകൾ കഴിയും കണക്കമില്ല. ശൂന്യമായ വസ്തു സംഘടനകൾ അടുത്തകാലത്തുപോലും മതത്തിന്റെ പേരിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം ഉണ്ടാകാൻ വൻ പിച്ച് ആശയവിപ്ലവം തന്നെ നടക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എല്ലാ മതത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ സാഹോദര്യവും സമത്വവുമായാണ്. എന്നാൽ മതങ്ങളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ള സാമൂഹികചാരങ്ങൾ മനുഷ്യരെ പരസ്പരം പലപ്രകാരം കലമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മതം മനുഷ്യന്റെ കഴുപ്പിടം സാമൂഹ്യവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിനായിരിക്കണം. മതം തികച്ചും വ്യക്തികാര്യമായിരിക്കണം. ഇന്ത്യ മതേതര രാഷ്ട്രം എന്ന ലക്ഷ്യം അംഗീകരിച്ചപ്പോൾ ഈ തത്വത്തെയാണ് അടിസ്ഥാനമാക്കിയത്. വിവിധ മതങ്ങളുടെ സാരം മനസ്സിലാക്കി ഏതെങ്കിലും ഒരു മതം അംഗീകരിക്കാനോ എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കും സാമതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കണം. രാഷ്ട്രവും സമൂഹവും അതിലിടപെടാൻ പാടില്ല. മതമാകട്ടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും സമൂഹത്തിന്റേയും കാര്യങ്ങളിലും ഇടപെടരുത്. മനുഷ്യാത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചാണ് മതം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ രാഷ്ട്രവും സമൂഹവും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളണം. ഈ നിലയിലേക്കു സമൂഹത്തെ വളർത്തിയെടുത്താൽ ദേശീയോദ്ഗ്രമനത്തിന് മതം ഒരു പ്രശ്നമല്ലാതായിത്തീരും.

അടുത്തതായി ജാതിചിന്ത. ഒരേ മതവിശ്വാസികൾ കൂടെയിരിക്കുന്ന ഭിന്നവിഭാഗങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു വേർതിരിച്ചു നിറുത്തുന്ന ഏർപ്പാടാണ് ജാതി. എല്ലാ മതങ്ങളിലും ഏറ്റക്കുറച്ചിലോടെ ജാതിവ്യത്യാസം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ജാതികളും ഉപജാതികളും പുരോഗതിയുടെ മേലുള്ള ഒരു നിഷേധം ഭാരമായിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് വമ്പിച്ച ശിഥിലീകരണശക്തികളാണ്. രാഷ്ട്രീയവും ഭരണപരവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽപ്പോലും അതിന്റെ ദൃഷ്ടിപ്രവണതകൾ കാണാറുണ്ട്. അതിനാൽ ജാതിചിന്തയെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ഏകത്വത്തെ ഉറനിയും ഒരു ഉറച്ച ആശയസമരം പ്രാഥമികവിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നാരംഭിക്കണം. ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾ ഒരൊറ്റ ജനതയാണെന്നും ജാതിയുടേയും മതത്തിന്റേയും പേരിലുള്ള ഭിന്നതകൾ

കൃത്രിമങ്ങളാണെന്നും ഉള്ള ബോധം പിണ്ണുപെടിക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടാകണം. ഭാഷ, വേഷം, ആചാരങ്ങളാണെന്ന് എന്ന് വായിച്ചുള്ള വ്യക്തികൾ മനുഷ്യന്റെ മൂലകഭാവത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നില്ലെന്നും അവയെല്ലാം ഇന്ത്യയുടെ വൈവിധ്യത്തിലുള്ള ഐക്യത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നതെന്നും അവരിൽ ബോധം ജനിപ്പിക്കണം.

സാമ്പത്തികവികസനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് മറ്റൊരു പ്രശ്നം. കാലംചെല്ലുന്തോറും പ്രാദേശികമായ അസമത്വങ്ങൾ ചുരുങ്ങി വരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടിയൊരു വരികയാണ്. വികസനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലുള്ള ഈ വിടവ് തുറന്നു മാറ്റി ചുരുക്കിക്കൊണ്ടുവന്നാൽ മാത്രമേ ദേശീയോദ്ഗ്രമനം സാധ്യമാകൂ. ഈ ഉദ്ദേശത്തിന് പറ്റിയ വിധത്തിൽ നമ്മുടെ പദ്ധതികൾക്ക് ശരിയായ രൂപം നൽകേണ്ടതുണ്ട്.

ദേശീയോദ്ഗ്രമനത്തിന് നാം എത്രതന്നെ ആഗ്രഹിച്ചാലും ഭൗതികമായ സാഹചര്യം അനുഭവമായാൽ മാത്രമേ ആ ലക്ഷ്യം സാധ്യമാകുകയുള്ളൂ. ബുദ്ധനും അദ്ദേഹനും അർദ്ധം ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ഏകീകരണത്തിന് വേണ്ടി ആത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിച്ചവരാണ്. ഏകീകരണ പരാജയപ്പെട്ടു. അവർ പരാജയപ്പെട്ട സ്ഥാനത്ത് ഇന്ന് വിജയികളാണുള്ള സാധ്യതകൾ ഉണ്ട്. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഭിന്നിപ്പുകൾ അനിവാര്യമായിരുന്ന കാലത്താണ് അവർ ജീവിച്ചിരുന്നത്. ഇന്നാകട്ടെ നാം സോഷ്യലിസത്തിലേക്കു നീങ്ങുകയാണ്. ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ട അടിത്തറ ഇന്ത്യയിൽ പണിതു കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ദേശീയോദ്ഗ്രമനത്തിനുള്ള പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. അതോടൊപ്പം വൈകാരികോദ്ഗ്രമനംകൂടി സാധിച്ചാൽ ദേശീയോദ്ഗ്രമനം സഫലമാകും. സോഷ്യലിസവും വൈകാരികോദ്ഗ്രമനവുമാണ് ദേശീയോദ്ഗ്രമനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം. ഡാ: രാധാകൃഷ്ണൻ പാണ്ടിപ്പോലെയുള്ള ദേശീയോദ്ഗ്രമനം കെട്ടിപ്പിടുക്കേണ്ടത് ചുട്ടുകട്ടയും സിമന്റും കൊണ്ടല്ല; ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ഹൃദയത്തിലാണ്.

“രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ട് അനുഭവ പരസ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ് വിജ്ഞാനം? ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു ഉള്ളാദിതമായതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ യുക്തിയും വിശ്വാസവും, പ്രവൃത്തിയും വികാരവും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങളായിരിക്കുന്നു” — കാർലൈൽ.

വേർപാടിന്റെ സംഗീതം

നവമൊരു വേദന ബാങ്ങൽക്കേകിയ
 നവ വസ്ത്രമേ നി
 ബാങ്ങളെ മിഴിനിർ തൂകിക്കാനോ
 കടന്നു വന്നു നീ ?
 ബാങ്ങടെ ഭാരത ഗോപുരദീപം
 ജനവാരി, പന്താനാൾ
 പൊലിഞ്ഞുപോയി, ഗാനിയൊളകിയ
 താഴ്ന്നുനിൽ വച്ചു്.
 പുറന്ന പുണ്യം തന്നിലൊളകിയ
 യമുനാതിരഞ്ഞിൻ
 ഇന്നലെ നിദ്രയിലാണ്ടു, ബാങ്ങടെ
 ചെറിയൊരു ചൈതന്യം,
 മങ്ങിപ്പോയി ബാങ്ങടെ പുഷ്പിത
 കാളീൻ താഴ്വരകൾ
 മങ്ങിപ്പോയി ചന്ദ്രിക മേവിയ
 താജിൻ സൗന്ദര്യം,
 ജനപഥഗ്രഹവും പനിനിർക്കാവും
 തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ
 വേദന, വേദന, വേദന കൊണ്ടി-
 നാളകൾ കൊഴിയുന്നു.
 ഗാന്ധിജിയൊരു ജയ് വിളി ബാങ്ങടെ-
 യജ്ജിലിരിച്ചുണ്ടു്
 ചരിത്രകാരന്മാരുടെ തൂലിക
 ചിത്രങ്ങളെഴുതാനൊട്ടെ !

“മൗഘനം ബൈബിൾ, പൂർണ്ണതാ ഒരു സമരം, വാർദ്ധക്യമോ; ഒരു
 നീണ്ട പശ്ചാത്താപവും”
 -ഡി.ബ്രൈഡി.

സരളാദേവി

നവീന ട്യൂഷൻ മാസ്റ്റേർസ്

ട്യൂഷൻ നല്ല ഡിമാൻഡുള്ള കാലമാണിതു്. ‘ഓഫീസ് യേമാനന്മാർ’ മുതൽ സമുദായത്തിലെ മിക്ക തരക്കാരുമേ ഈ തൊഴിലിൽ കാണാം. ഇതുകൊണ്ടു മാത്രം ജീവിതത്തെ മുന്നോട്ടു തള്ളിനീക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടമുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികതകർച്ചയും വിദ്യാലയങ്ങളിലെ അധ്യാപനരീതിയും ഈ കൂട്ടക്കൂട്ടം വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നു. നമ്മുടെ നിത്യജീവിതത്തിൽ കാണാൻ സാധിക്കുന്ന ഈ കൂട്ടരെ ശ്രദ്ധിക്കുക.

ചില പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളുടെ പ്രയാസത്തേയും, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കഴിവുകുറവിയേയും, അതേസമയം തന്നെ തന്റെ അധ്യാപനവൈഭവത്തേയും ക്ലാസ്സുകളിൽ ചർച്ച ചെയ്തു ട്യൂഷൻ ‘ട്രാവിൽ’ നേടുന്ന ചില അധ്യാപകരുണ്ടു്. കഴിവുള്ള അധ്യാപകൻ എന്തു് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പേരു സമ്പാദിക്കുകയും അവസാനം വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെ ട്യൂഷൻവേണ്ടി സമീപിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം ഇവിടെ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അധ്യാപകന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെ മനഃപൂർവ്വം അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ട്യൂഷന്റെ പേരിൽ പുറംവതിലിൽകൂടി കൈനീട്ടി വാങ്ങാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഈ എർപ്പാട്ടു് ഒരിക്കലും അധ്യാപകനെ ചേർന്നുല്ല. പരീക്ഷയ്ക്കു ചോദ്യങ്ങൾ സൂത്രത്തിൽ ചോത്തിയെടുത്തു് തന്റെ ട്യൂഷൻവിദ്യാർത്ഥികളെ മുഴുവൻ പരീക്ഷകളിൽ വിജയിപ്പിക്കുകയും, അവസാനം ആത്മാർത്ഥതയോടെ തന്റെ കർത്തവ്യം നിറവേറി സ്വയം സംതൃപ്തരാകുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് ഇവർ.

ട്യൂഷൻകൊണ്ടുമാത്രം ജീവിതവൃത്തി നടത്തുന്ന വേറെതര ‘ഫുൾടൈം’ മാസ്റ്റർമാരുണ്ടു്. താണ ക്ലാസ്സുകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുണ്ടാകുന്ന പലപ്പോഴും ഇവർ ട്യൂഷൻ കൊടുക്കുന്നതു്. ശമ്പളത്തിനോടൊപ്പം ആഹാരത്തിനും അമിത പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. നാളെയും ഈ തൊഴിൽതന്നെ വേണമെന്നുള്ളതിനാൽ ഇവർ കഴിയുന്നത്രയും ആത്മാർത്ഥത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

എല്ലാ വിഷയവും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ‘ആൾറൗണ്ടു്’ ട്യൂഷൻ മാസ്റ്റർമാരുണ്ടു്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളെ അടിമതയോടെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ എന്തോ

വി. എസ്. ജി. നായർ

കുമായി അവരുടെ ഇളംമനസ്സുകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടു് ഒരു വിരക്തി ജന്മിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ ഇന്നരം ട്യൂഷൻ സഹായിക്കുന്നുള്ളൂ. ഒരു വിഷയത്തിലും പൂർണ്ണമായ അറിവില്ലാത്ത ഇവർ വാസ്തവത്തിൽ ആ വിഷയങ്ങളുടെ അന്ത്യമിനത്തെന്ന തേജോവധം ചെയ്യുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാവിയിൽക്കുറേ ഫീസുപോലും ഇളപ്പു ചെയ്തു് ട്യൂഷനിൽ കൂടുതൽ ആത്മാർത്ഥത പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ‘സീസൺ’ ട്യൂഷൻ മാസ്റ്റർമാരേയും നിങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടുകാണാം. മൂന്നുനാലുകൊല്ലത്തെ കോളേജു് വിദ്യാഭ്യാസം, തന്റെ കുടുംബവരവിന്റെ പുറംപുറം ചില വാക്കിയെന്ന നേട്ടത്തിൽക്കവിഞ്ഞു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ യാതൊന്നും നേടാൻ കഴിയാത്തവരായിവർ. ഖാസ്സുകൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പും അവസാനിച്ചശേഷവും ഇവരെ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ പരിസരത്തുള്ള മുറുകാൻകടകളിൽ, ചൂണ്ടത്തു എറിയുന്ന സിഗരറ്റുമായി കാണാം. പ്രോത്സാഹനം അർഹിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയും ട്യൂഷനിൽകൂടെ അവർ വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. സിനിമയും, പ്രേമവും, തന്റെ വീരപരാക്രമങ്ങളുമായിരിക്കാം ട്യൂഷൻ ക്ലാസ്സുകളിൽ ചർച്ചവിഷയം. ഉത്തരൻ ചമയുന്ന ഈ കൂട്ടരെ മിക്കവാറും എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലും കാണാം. സ്ഥിരമായി ചെല്ലാപ്പട്ട ഒരു ജോലി കിട്ടുന്നതുവരെ ഇതിൽതന്നെ വ്യാപൃതരാകുന്നു. ഈ തൊഴിലിൽ നിന്നും പിൻമാറിയിരുന്നതിനു മുമ്പു ഒരു ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും നശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള തോന്നൽ ഇവരിൽ കാണാം. ഈ ട്യൂഷൻ മാസ്റ്റർമാർ അവസാനം ‘ദൃഷ്ട’ മാസ്റ്റർമാരാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്.

വളരെകാണിരിക്കുന്ന ട്യൂഷൻ ഹോട്ടലുകളിലും പ്രൈവറ്റ് സ്കൂളുകളിലും ഈ ഇനത്തിൽചെട്ടു മാസ്റ്റർമാരെ കാണാൻ സാധിക്കും. അവരുടെ കൂട്ടായ പ്രവർത്തനസമയമായുള്ള കൊണ്ടു് പ്രവർത്തനഫലവും കൂടുതലായിരിക്കും. ഈ ട്യൂഷൻ മാസ്റ്റർമാരെ അകറ്റാനാവില്ലെന്നു്. ഇവർ താഴെ കടകാടിക്കളയാം. ഇവരെ സൂക്ഷിക്കുക.

സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം

എൻ: ഡേവിഡ് സൺ

"നാട്ടിന്റെ നട്ടെല്ലാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ" എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ട്. എത്രയും മാന്യമായിട്ടുള്ള ഒരു നിർമ്മാണമാണിതെന്ന് പലരും തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നാട്ടിനെ ഭരണാധികാരികളാണ് ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്നുള്ള കാര്യം മാനുഷപോകാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു പരാമർശം മാത്രമാണ്. അങ്ങനെ നാളെടുടെ ഭരണാധികാരികളായ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ അറിവു മാത്രമല്ല രാഷ്ട്രീയം, മതപരം എന്നീ രണ്ടിടങ്ങളിൽ പഠനപരമായ ഏറ്റവും അറിവുകളും സമ്പാദിച്ചിരിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. പക്ഷേ മേല്പറഞ്ഞ ഏറ്റവും അറിവുകളും ലഭ്യമാകാത്ത വഴിയിലൂടെ കൈക്കലാക്കാനുള്ള സാഹചര്യം സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടത് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ ഒരു കടമ മാത്രമാണ്. ആതിരത്തിക്കൊള്ളാതിരിക്കാനായി അർപ്പണമുഖ്യം ഇൻഡ്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസം ഏറ്റവും ശോചനീയമായ ഒരു നിലയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിയ്ക്ക് വേണ്ട നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളാതിരുന്നതാണ് അതിനുള്ള കാരണം.

വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്ന പദമേക്കാൾ പ്രൈമറി സ്കൂൾ മുതൽ കോളേജിൽ വരെ പഠിക്കുന്നവർ ഉൾപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്വഭാവത്തെയും വാസനയെയും രൂപം കൊള്ളിച്ചെടുക്കേണ്ട കാലഘട്ടം സെക്കൻററി സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസകാലമാണ്. അതിനാൽ സെക്കൻററി സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാണ് നാം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടത്. നേരേമറിച്ച് കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളിൽ മാത്രമേ തന്നെ അടിച്ചേല്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ല; കാരണം തന്റെ നില അറിഞ്ഞു പെരുമാറേണ്ട ബോധം അവരിൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കും. സ്വന്തം കാലിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാനുള്ള കരുത്തും കാര്യശേഷിയും അവർക്കു കാണാം. പക്ഷേ അതിനു തക്കവണ്ണം സെക്കൻററി സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് സെക്കൻററി സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകരുടെ കടമ മാത്രമാണ്.

സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിക്കായി ഗവർണ്മെന്റ് പല പദ്ധതികളും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1948 ജനുവരിയിൽ നടന്ന കേന്ദ്ര വിദ്യാഭ്യാസ ഉപദേശകരുടെ

മിതിയുടെ ഒരു യോഗത്തിൽ വെച്ച്, ഇൻഡ്യയിലെ അന്നത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ പരിശോധിക്കുന്നതിനും, അതിന്റെ പുരോഗതിയ്ക്ക് വേണ്ട പദ്ധതികൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനുമായി ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി 1952-ൽ ഇൻഡ്യാഗവർണ്മെന്റ് ഒരു സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസ കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചു. ചെയർമാൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഒൻപതു വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ മേൽപറഞ്ഞ കമ്മീഷനിലെ അംഗങ്ങളായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട "സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസ കമ്മീഷൻ" ഭാരതം മുഴുവനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതികൾ പഠനം ചെയ്തു. അതിലുണ്ടായിരുന്ന അനീതികളും അഴിമതികളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയും പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചും നല്ലതുപോലെ ആലോചിച്ചു. ഒരു റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കി സമർപ്പിച്ചു. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വാസനയ്ക്കനുരണമുള്ള പാഠപദ്ധതി രൂപീകരണം, പാഠപുസ്തകനിർമ്മാണം, പരീക്ഷാസമ്പ്രദായത്തിൽ വരുത്താനുള്ള പരിവർത്തനം, വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മതബോധനം, അദ്ധ്യയനഭാഷ, അദ്ധ്യാപകപ്രശ്നം, പ്രൈവറ്റ് വിദ്യാലയ ഏർപ്പാട് മുതലായ പല കാര്യങ്ങളും പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ടിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മതബോധനം സംബന്ധിച്ചും റിപ്പോർട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മതസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. പക്ഷേ ഇക്കാര്യത്തിൽ നിർബന്ധം കാണിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അതായത് ആരെയും മതം അടിച്ചേല്പിക്കരുതെന്ന മാത്രം. മേൽപറഞ്ഞവയുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും സമ്മതത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിൽ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മതബോധനം നടത്തുന്നതിൽ തെറ്റില്ല എന്നാണ് കമ്മീഷൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

റിപ്പോർട്ടിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു സമഗ്ര അദ്ധ്യയനഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശമാണ്. ഇതിൽ മാതൃഭാഷയ്ക്ക് കമ്മീഷൻ കൂടുതൽ വിലയിൽ കീഴിട്ടുണ്ട്. അദ്ധ്യയനഭാഷ മാതൃഭാഷയെന്ന ആയിരിക്കണമെന്ന് കമ്മീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റുള്ള ഭാ

ഷകളിൽ എത്രതന്നെ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നാലും മാതൃഭാഷ മുഖാന്തിരം സംഗതികൾ അഭ്യസിക്കുന്നതു പോലെ മറ്റു ഭാഷകൾ മുഖാന്തിരം സാധ്യമല്ല. കട്ടിക്കാലം മുതൽ പഠിക്കുന്നതാണല്ലോ മാതൃഭാഷ. അങ്ങനെ മാതാവിനു തുല്യമായ മാതൃഭാഷ കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്തതായി ഭരണഭാഷയ്ക്കാണ് സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഭാരതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രഭാഷയായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് "ഹിന്ദി"യാണല്ലോ. ഒരു വിദേശഭാഷയും സെക്കൻററി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കണം എന്ന കമ്മീഷൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് ആ വിദേശഭാഷ ഇംഗ്ലീഷായിരിക്കുന്നതിൽ അഭിമാനിക്കാനേയുള്ളൂ.

കമ്മീഷന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഏഴുകൊല്ലം അനുവദിക്കണം എന്ന അഭിപ്രായപ്പെട്ടുണ്ടുണ്ട്. അതായത് മൂന്നുകൊല്ലം ലോവർ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും നാലുകൊല്ലം ഹയർസെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവുമാണ് കമ്മീഷൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ഈ കാലദൈർഘ്യം പരിഹരിക്കാൻ കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒരു വർഷം കുറയ്ക്കാമെന്നും കമ്മീഷൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ക്ലാസ്സുകയറ്റത്തിന് പല നിബന്ധനകളും കമ്മീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യത്തിന് അനുസരണമായിട്ടേ ക്ലാസ്സുകയറ്റം അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ. പ്രത്യേക ക്ലാസ്സിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കാൻ യോഗ്യതയുള്ള തുടങ്ങിപ്പോലും റിപ്പോർട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പാഠപദ്ധതിയിൽ പല വ്യതിയാനവും വരുത്തിയേലേ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം നല്ല രീതിയിൽ തുടരുകയുള്ളൂ. അതിലേയ്ക്കായി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വാസനയനുസരിച്ച് അഭ്യയനം തുടരണം എന്ന് റിപ്പോർട്ടിൽ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും. പാഠപദ്ധതിയുടെ ക്രമീകരണ

ത്തിലും, പാഠപുസ്തകങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും കമ്മീഷൻ ശ്രദ്ധ വേണ്ട വിധം പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മാനദണ്ഡം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പവിത്രത എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പാഠപുസ്തകങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കേണ്ടത്. പക്ഷേ സാധാരണയായി ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യവസായികമനോഭാവമാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. വെറുമൊരു 'ചടങ്ങ്' എന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന പരീക്ഷാമിതിയിൽ കമ്മീഷൻ പല വ്യതിയാനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. പ്രധാനമായി വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ക്ലാസ്സിലെ അദ്ധ്യയനത്തിനും, അദ്ധ്യാപകന്റെ അഭിപ്രായത്തിനും മുൻഗണന നൽകിയേ ക്ലാസ്സുകയറ്റം കൊടുക്കാവൂ എന്നും കമ്മീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം വിദേശഭാഷകളിൽ ഏറ്റവും മനോഹാരിതയുള്ള ഒരു ഭാഷയാണ് ഇംഗ്ലീഷ്. റിപ്പോർട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള "മൂന്നു ഭാഷകൾ" ചിലർക്ക് അല്പം അഭയാലക്ഷ്യമായേക്കാം. പക്ഷേ ഈ അഭയാലക്ഷ്യ വിചാരശൂന്യതയുടെ ഫലമാണ് എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. മാതൃഭാഷയ്ക്ക് മുൻഗണന നൽകിയിരിക്കുന്ന നിലയ്ക്ക് നാം ഇതിൽ അഭിമാനിക്കാനേയുള്ളൂ.

ആകപ്പാടെ പരമകൃത്യമാണെങ്കിൽ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസ കമ്മീഷന്റെ ഈ റിപ്പോർട്ട് വിജയപ്രദമാണ്. കമ്മീഷന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലെ ഓരോരുത്തരും പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം മുൻഗണനയിലെത്തിച്ചേരും എന്നതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

കമ്മീഷന്റെ റിപ്പോർട്ടിനനുയോജ്യമായി സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിൽ പല മാറ്റങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും. അല്ലാതെത്തന്നെ ആകപ്പാടെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിനുള്ള നല്ലൊരു ഭാവി പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്.

മനോഹരവിജ്ഞാനം വെള്ളംപോലെയാണു്. ചിലപ്പോൾ അല്പം ആകാശത്തുനിന്നും താഴേയ്ക്കു നിപതിക്കും. മറ്റുചിലപ്പോൾ മണ്ണിനിടയിൽ നിന്നും മുകളിലേയ്ക്കു് പൊട്ടിവിടർന്നുവരും. ഞ്ഞ പ്രകൃതിയുടെ പുണ്യംകൊണ്ടു്, മറ്റൊരു ചൊവ്വകർക്കിയാൽ പ്രചോദനം മാറും. —ബേക്കൻ

കണക്കു തെറ്റാൻ

"അപ്പോൾ ഒരു വൃത്തത്തിന്റെ പാഠിയെത്ര? രാമൻ കട്ടി"

രാമൻകട്ടി മിണ്ടുന്നില്ല. അടുത്തിരുന്നവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ചെറിയ ചലനം. രാമൻകട്ടിയുടെ കണ്ണിന്റെ പാഠിയി വർദ്ധിച്ചു.

"സാർ, 2 || r സാർ".

അധ്യാപകന്റെ ചുണ്ടിൽ ഒരു ചുരുട്ടി പൂച്ചിയി. മനസ്സിൽ ഒരു സംശ്യാ. കള്ളിനൊരാൾക്കും. ചോദ്യങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു.

ബെല്ലടിച്ചു. രാമൻകട്ടിയിൽ സാർ സ്റ്റാഫ് റൂമിലേക്കു വന്നുപോയി. ഭിന്നിതനായി ആദ്യത്തെ അനുഭവങ്ങൾ. അധ്യാപകന്റെ വേഷങ്ങളെ ആദ്യത്തെ കാൽവയ്പ്പു. മിണ്ടുന്നതോടെ. ഒരു കട്ടു വെള്ളം കടിച്ചു.

സെക്കൻഡ് ബെല്ലടിച്ചപ്പോൾ, സാർ എകാത്തനായി. ഇരുപത്തിയെട്ടുകൊണ്ടു തന്നെ വെട്ടുന്നിട്ടുള്ള പല അനുഭവങ്ങൾ... അപ്പോഴാണ് തന്റെ വൃത്തപാഠികളെക്കൊണ്ടു സാർ മുന്നോട്ടു.

ഭിന്നിതനായിത്തീർന്ന സാർ എകാത്തനായി. പൊറുപ്പും, മൂന്നു സന്ദർഭങ്ങൾ... പേർക്കുമായ ഒരു പിതാവു... ആ വൃത്തപാഠികളിലെ കേന്ദ്രം താനും.

ഇന്ന് മൂന്നാംതീയതി. സകലങ്ങളുടേയും ആൾകളുടേയും അതിർക്കാണ് മിന്നൽ.

അന്യരരെ ഉണ്ടാക്കുന്ന സൂക്ഷ്മമാർഗ്ഗങ്ങൾ വെച്ചു കൊണ്ടു സാധിക്കാൻ പലരും തയ്യാറാകാത്തത് മാത്രമല്ല മറ്റേതൊരു കാരണവും കാരണമാണെന്നു വേർതിരിച്ചു നോക്കണം.

അപ്പോഴാണ് ഓർത്തത്, താനൊരു എഴുതിയപേപ്പർ കട്ടിയുടെ അധ്യാപകൻ എന്ന്. ശമ്പളം ഡി. എ. ചേരയാൽ നൂറായിരത്തുണ്ടുണ്ട്. അതിൽ ഡി. എ. കട്ടിയുടെ കഴിഞ്ഞു നൂറായിരത്തു വെച്ചു. അതോടൊപ്പം, ചോദ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ച്, കൈവശം കിട്ടുന്നതു ശരിയായ നൂറായിരത്തുമാത്രം.

ചെറുകഥ

എൻ. സി. തമ്പി

സായംകാലമായി. സാർ ആഫീസിൽ ചെന്നു. 'അക്വിറ്റാൻസ്' റോളിൽ ചെട്ടി. ഹൃദയമിടിപ്പിൽ ഒരു വേഗത, കണ്ണിൽ ഒരു തിളക്കം. ഒരു കവറിൽ പണപ്പെരുപ്പം വാങ്ങിച്ചു. അത്ഭുതകരമായ ഒരു തൂപ്പി.

"സാർ, ഇന്ന് ആസാർ ഹോട്ടലിൽ ചെല്ലാമോ? ക്ലാസ് തന്റെ പല്ലുകളെയും കാണിച്ചു ചോദിച്ചു.

സാറിയൊരു മരണം. മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞല്ലോ.

"എന്തോ, സാർ, ഇന്നു നല്ലൊരു സിനിമയൊ. പോകാമോ?"

വീണ്ടും അയാൾ സ്വരം നീട്ടി; ആദ്യത്തെ ചോദ്യം, മനസ്സിലായില്ലെന്നാണ് വിചാരം.

സാധനത്തിൽനിന്നു സാറിയൊരു വല്ലായ്മ, ഒരു പക്കൽ കിണറുവു—വെറും തോന്നൽ.

"സിനിമയോ? സാർ എവിടെയോ നോക്കിയിട്ട് ചോദിച്ചു.

"അതേ, രാജ്യം" ക്ലാസ് ആവർത്തിച്ചു.

"രാജ്യമോ? ഇതെന്തൊരു കഥയാണ് ഉണ്ണിപ്പാൻ"

"നിങ്ങളും ഇതു കാണണമോ, രാജ്യമല്ലേ; ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞു മേളേ"

"ഓ! വാസ്തവമാ! അതിന്റെ കറവേയുള്ളൂ" സാർ നിവർത്തിച്ചു പുറത്തുപോയി. കളിയാടുന്ന പുഞ്ചിരി.

ആഫീസിൽ ഒരു ചിരി ഉയർന്നു, പക്ഷേ സാറിയന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നൊരു അശ്വതഥം പൊട്ടിച്ചുപോയില്ല. രണ്ടു കൈകളും ആഫീസിൽനിന്നും പുറത്തുപോയി. ചെറിയ മഴയുണ്ടായിരുന്നു.

കട നിവർത്ത. 'ഓ' ഒരു കമ്പി പൊട്ടി; ഒരു തെളി.

"ചെട്ടി, ചെട്ടി". സാർ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

തന്റെ ചെട്ടിയിൽ ചിരിച്ചു സന്തോഷം കിട്ടിയതിനാലാണ്, 'എന്തോ'—സാർ ചോദിച്ചു.

"ചെട്ടിയെ കാണാൻ രണ്ടു മുന്നേപേർ വീട്ടിൽ വന്നിട്ടു"

ങ്, പെട്ടെന്നു വരണമെന്നു അമ്മ പറഞ്ഞയച്ചു"

"വരാമെന്നു പറയൂ; ഞാൻ ആ പൊതുവെ ചെന്നിട്ടു വന്നുയ്ക്കാം."

'ചെട്ടൻ പെട്ടെന്നു വരണം... അമ്മ ഒരു ചിത്രശലഭം പോലെ മറഞ്ഞു. വിദൂരതയിൽ ചെല്ലുന്ന അമ്മയെന്ന നീർമേഷനായി നോക്കിനിന്നു. അവനെ കാണുന്നപോൾ പല ചിന്തകൾ; അവനെ പഠിപ്പിക്കണം, പഠിപ്പിച്ചു വലിയവനാക്കണം. ഇതും മോഹമാണോ?'

അപ്പോഴാണ് ഓർത്തത്, തന്റെ അമ്മയെ—ഇപ്പോൾ വന്നവന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ—സാറിയന്റെ അടുത്ത അവതാരം. അവനെ പണം കൊടുക്കണം. അവൻ ഒരുകെട്ടിടം പോലെ കയറണം. അവന്റെ രൂപം കൊടുക്കണം. അവൻ ഹോസ്റ്റലിലാണ്. അവൻ അങ്ങനെയൊരു രൂപം ഉടൻ തന്നെ അയയ്ക്കണം.

"എന്നാ സാർ, അപ്പോ, രൂപം തരല്ലിയേ, നാളെന്ന് മെല്ലെ വേണമോ?" കറുത്തു തടിപ്പ—ഒരു കഷണത്തിനുള്ളിൽ അടുത്തു നില്ക്കുകയാണു്.

തമിഴ് കേട്ടപ്പോൾ സാർ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മെല്ലെകാൻ! തനിക്കും കടുബത്തിനും ആവശ്യമായ മെല്ലെകൊടുക്കുന്ന വ്യാപാരി.

"അല്ല, വ്യാപാരിയാണോ? ഇതും, അടുത്തു രൂപായുണ്ടു്. ബാക്കി അടുത്തുമാസം തരാം."

"ഇതെന്തു? എന്തൊരു നൂറു രൂപായ് വശവേണ്ടിയിരിക്കും, ഞാൻ ഇത്തരം രൂപം വൈത്തര്യവായ വ്യാപാരി നടത്തണം. എന്താണു്, കൊടുക്കുക താങ്കൾ"

"ഇല്ല വ്യാപാരി. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ അടുത്ത വാശം അല്ലേ തരാം, കേട്ടോ?"

"ശരി, താങ്കൾ. മെല്ലെ കളി തമ്പിയെ ചൊല്ലിവിട്ടു. സാറുക്കു മുകളിലെ പാതു ഒട്ടും ചൊല്ലുവതർക്കം ഉണ്ടില്ലു്."

അതെ! അയാൾ പറയുന്നതു ശരിയാണ്. തന്റെ കട്ടം ബത്തീനേ അനങ്ങാതെ കറുപ്പുവശമേ രക്ഷിക്കുന്നതു അയാളാണു്."

രീതികൾ കട്ടംബത്തീനെ ലഭിച്ചിരുന്ന മെല്ലെ. കൂമ്പരമായി കൂട്ടിയിട്ടിരുന്ന മെല്ലെന്റെ മുകളിൽനിന്നു കട്ടിച്ചുപല നാളുകൾ; വാരി എറിഞ്ഞു നാളുകൾ; അമ്മയുടെ ശാസനകൾ; അമ്മയെന്നുമായുള്ള മർദ്ദിപ്പിപ്പിത്തം; ഇന്ന് ആ മെല്ലെൻ കാഴ്ചകൊടുക്കെങ്കിലേ കിട്ടുകയുള്ളു. ഇതു് സാറിയനെ മാത്രമാണോ അർത്ഥം?'

ഹോ! വെട്ടുന്നിട്ടുള്ള ചിന്തകൾ; വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന വെട്ടലുകൾ; വേദനാജനകമായ ഓർമ്മകൾ.

അവിടെനിന്നും മാറിനിൽക്കു സാറേ. ഒരു ശൈശവം 'കാൽ പുഞ്ചിരിച്ചിട്ടു' ശൈശവത്തിന്റെ ബ്രഹ്മകീഴ്.

'സാറേയ്യേ, ലോകം മറന്നു നിൽക്കുകയാണോ?'

അപ്പോഴാണ് താൻ റോഡിൽ മദ്ധ്യ നിൽക്കുന്നവനെ ഓർത്തു്."

'നമസ്സേ സാർ'. ഒരു കട്ടി നാണം കണ്ടാണി നടന്നുപോയി. ഓ! ഇതുമാത്രം ഉണ്ടു് ഭെദിപ്പണം ചെയ്തിരും. വെറും പിഞ്ചു ഹൃദയങ്ങളുടെ കൂപ്പുകയ്യകൾ. ഇതു മരിക്കേണ്ടുന്നവരുടെ വയറു നിറയാൻ.

'സാർ വരണം, ഒരു കാപ്പി കടിച്ചിട്ടു പോകാം. അടുത്തു വന്ന ഗോപിസാർ വിളിച്ചു. തനിക്കും ക്ഷണമുണ്ടു്. ഒരു മാസത്തിൽ കാപ്പി കടിച്ചു തുക—കൊടുത്തു തീക്കണം. സാധിപ്പിക്കാൻ കടയിൽ കയറി.

'എന്താ മുതലാളി, നമ്മുടെ ബാക്കി എത്രയാ?'

അയാൾ കണക്കുനോക്കി. ഒരു നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽനിന്നും പലതും ഒരു പേപ്പറിൽ കറിച്ചു കൂട്ടിനോക്കി.

'പഴയബാക്കി മൂന്നു രൂപയാ എഴുപത്തു ബെ. ഈ മാസത്തിലുള്ളതു പതിമൂന്നു രൂപയാ മെല്ലെവെ. ആകെ പതിനാറു രൂപയാ എഴുപത്തു റൂപായു വെപസു്."

'ഇതുശരി, ഞാൻ ഇത്രയും കാപ്പി കടിച്ചുവോ?' മനസ്സിനോടു ചോദിച്ചു സാർ. അദ്ദേഹത്തിനറിയാൻ ഒരു കൈയ്ക്കൽ അധ്യാപകനെന്നു്. പല സന്ദർഭങ്ങളിലും കാപ്പി കടിക്കാൻ വന്നു. അവരെയൊക്കെ സർക്കുരിക്കണം. പണം വ്യയം. മാനസാന്തരം തന്നെ അറിയും. എത്രചെയ്യാം? കാപ്പി കടിക്കാതിരിക്കാനോ കഴിയുമോ?

'ഇതാ പത്തു രൂപയുണ്ടു്, ബാക്കി പിന്നെത്തരാം' സാർ പണം വെട്ടി നീട്ടി.

'എന്താ സാറേ, പതിനഞ്ചു രൂപയാ മിട്ടു് തികച്ചു തരുകോ? അയാൾ പുലമ്പി. എന്തിനും ഒരു പുഞ്ചിരി. വാങ്ങിക്കാമെന്നു അയാൾക്കറിയാം.

'രണ്ടു ദിവസം കഴിയട്ടേ, ബാക്കി തരാം.'

കാപ്പി കടിക്കാൻ ഇപ്പോഴുള്ളില്ല. തലയിൽ പുക കയറുകയാണു്. ഗോപിയോടു യാത്ര ചോദിച്ചിട്ടു് പുറത്തുപോയി.

തന്റെ പൊക്കറിലേക്കു ഒരു നോട്ടു നടത്തി. കറച്ചു ബാക്കിയുണ്ടു്—ഒരു ദീർഘശ്വാസം. അടുത്തു ജന്മത്തിൽ കടയിലേക്കു്. കഴിഞ്ഞുമാസം തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു ബാക്കി പതിനഞ്ചു രൂപയാ. സാറിയന്റെ ഷർട്ടു തന്നെ മൂന്നു രൂപയാ വശ്യം തയ്ക്കൽ കടയെ എത്തിനോക്കിയിട്ടുണ്ടു്."

'കറ തുണി വേണമല്ലോ.'

'സാർ ഇരിക്കണം. തരാം. ഹൃദിയേയും സാർ എന്നൊരു ബഹുമാനവാക്കു മാത്രം അവരോടേക്കിടണം.

അപ്പോഴാണ് ഓർത്തു് വീട്ടിലെ പലർക്കുമുണ്ടു.

ഓരോരുത്തർക്കും അതിരുകളില്ലാത്ത ഭാഗ്യമില്ല. വീട്ടിൽ ചില പണികൾ നോക്കാൻ വരുന്ന, അർദ്ധ സഹായിക്കുന്ന ആ പെൺകൊച്ചു. അവർക്കും വേണം തൂണി.

കടയിൽ നിന്നും തിരിച്ചു. പോക്കറ്റിൽ നോക്കി. എന്തിനെല്ലാമോ കറുത്ത ചിലവായി. അവസാനം ഒരു രൂപാ ഇരുപതു പൈസ മാത്രം പോക്കറ്റുണ്ടായി. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞു. ട്യൂഷനിൽ അൻപതു രൂപയോളം കിട്ടും എന്നൊരു മനസ്സുമാധാനം.

പോകുന്ന വഴിയിൽ ഒരു ട്യൂഷൻ. ഒരു സ്കൂൾമാരിക്ക്. അവർ കണക്കിന് വീക്ക് (week) പോലും. സംശയാലുക്കളായ മാതാപിതാക്കൾക്കു ഇഷ്ടപ്പെട്ട പരമസാധു-ട്യൂഷൻ എടുക്കാൻ—ഈ അവിവാഹിതനായ ഒരു ഇരുപത്തൊമ്പതുകാരൻ. വിർച്യൂട്ടു ന്യൂനതയുള്ള ട്യൂഷൻ; കാശിരവേണി മാത്രം; പത്തുരൂപയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രം.

'സാർ, ഇന്നു കൊച്ചിനു സൂപ്പർമിഡിയം—രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു ട്യൂഷൻ എടുത്താൽ മതി. കട്ടിയുടെ അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ. ആ വീട്ടിൽ അന്നു ഒരു ചെറിയ ആൾ കൂട്ടം. പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രീകൾ. എന്നാണു വിശേഷം. തനിക്കു ഒരു സഹോദരി ഉണ്ടെങ്കിലല്ലേ ഇങ്ങനെയുള്ള വിശേഷങ്ങൾ അറിയുകയുള്ളൂ.

അന്നു നന്നായി കഴിഞ്ഞു ട്യൂഷൻ ഹിസ് കിട്ടുന്ന ഒരേ ഒരു വീട്ടുള്ളതു് ഇതുമത്രം. അതു ഇംഗ്ലീഷിലു. ബാക്കി ഒരു രൂപാ ഇരുപതു പൈസ മാത്രം.

എന്തൊരു ഇടിച്ചുകൊടുക്കും. മിന്നൽപിണറുകൾ പാഞ്ഞു പോകുകയാണ്. മഴയുടെ വേഗത വർദ്ധിച്ചു. സാർ മുണ്ടു മടക്കിക്കെട്ടി നടന്നുതുടങ്ങി. കമ്പി ഒടിഞ്ഞ കട പോക്കി. വീട്ടിൽ എന്താൻ വീണ്ടും അമരമെൽ നടന്നു പോകണം. ഒരു സൈക്കിൾ വാങ്ങാൻ കിട്ടാത്ത വേണ്ടിയാ?

കടയ്ക്കുകയ്ക്കുട്ടി വെള്ളത്തിന്റെ ചാലുകൾ—ഏഴര ത്തിൽ കൂടിയും.

വീടിന്റെ പടിവാതിലിൽ എത്തിയ സാറിനെ തൂണിച്ചു നോക്കുന്ന ആ പഴഞ്ചൻ കണ്ണുകൾ; രണ്ടു കണ്ണുകൾ ചിരപരിചിതം—അച്ഛൻ.

സാർ അകത്തുകയറി. അമ്മ പുഞ്ചിരിച്ചു. മരുന്നും മൂന്നും പേരും പിൻതുടന്നു. നിവർത്തിയില്ലാതെ സാറും വാ തുറന്നു; തുറക്കപ്പെട്ടു.

'മനസ്സിലായില്ലേ', രണ്ടു അപരിചിതനയനങ്ങൾ.

'മനസ്സിലാകും കണ്ടെത്താൻ' ആ ഹൈസ്കൂളിൽ തന്നെയോ ജോലി. ഇത്രനേരം ആയല്ലോ? ശമ്പളം കൃത്യമായി കിട്ടുമല്ലോ? എന്താ ഇത്ര ക്ഷീണിച്ചുകാണുന്നതു്? റെഗുലാസത്തിൽ ഇത്രയും പഠിക്കുന്നതിൽ അടുത്ത രണ്ടു കണ്ണുകളുടെ ഉടമസ്ഥൻ.

തലയനക്കിയിട്ടു് സാർ അകത്തുകടന്നു. ഷർട്ടു് ഉഴുതിയിട്ടു. അമ്മ ചിരിച്ചുട്ടു മകന്റെ കാതിൽ എന്തോ രഹസ്യമായി ഒന്നിടുക.

ഒരു പൊട്ടിത്തൊറിക്കൽ. ഒരു സംഭ്രാന്തി, ചെറിയ ആന ദക്ഷിണിയാ.

വന്നവർക്കു കാഴ്ചകൊടുക്കാൻ ഒരു രൂപാ ഇരുപതുപൈസയും കൊണ്ടു നന്നായി വന്നിരിക്കുന്ന തനിക്കു ഒരു വിവാഹാലോചന. ആ വിവാഹത്തിന് രണ്ടു പേർ. സാർ എഴുന്നേറ്റില്ല. അല്ല കണ്ണടച്ചു് മുകളായി ഇരുന്നുപോയി. തന്റെ കണക്കു് തെറ്റിയതാണോ?

'മനസ്സിലായില്ലേ' രണ്ടു അപരിചിതനയനങ്ങൾ
—രണ്ടു കണ്ണുകളിൽ നിന്നും.

അദ്ധ്യാപകൻ സമൂഹത്തിൽ ഇന്നുള്ള സ്ഥാനം!

സരളാദേവി

അദ്ധ്യാപകൻ ഒരു ബുദ്ധിജീവിയാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ സമൂഹത്തിൽ അദ്ധ്യാപകൻ മാനന്യമായ ഒരു സ്ഥാനം നൽകേണ്ടതാവശ്യമാണ്. പുരാതനകാലത്തു് അദ്ധ്യാപകൻ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ സ്ഥാനം കല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു് അദ്ധ്യാപകരുടെ നില ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. സമൂഹത്തിൽ ഒരു സാധാരണ സ്ഥാനം പോലും അവർക്കു് മല്ലിട്ടു നേടേണ്ടിയിരിക്കുകയാണ്. മാനന്യമായ ജീവിതത്തിനാഗ്രഹിച്ചിട്ടു് പ്രതിച്ഛലമായ ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതി കാരണം യാതനകളുടെ ഭാജനവും ഭേദി നിശ്ചിതം ജീവിതരംഗത്തിൽ നിന്നും നീങ്ങിപ്പോകുന്ന ഒരു നിസ്സഹായ ജീവിയാണിന്നദ്ധ്യാപകൻ. സാമ്പത്തികമായി വളരെ ഉന്നത നിലവാരം പുലർത്തുന്നവരും, ആത്മാർത്ഥയുള്ളവരും, ഭാവിപുരസ്കാരം അർജ്ജിക്കുന്നവരുമുള്ളി വാർത്തകളെന്നവരും, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കെട്ടുറപ്പിനു സഹായിക്കുന്നവരും, രാഷ്ട്രശിശുവരുടെയും യൗവ്വജനങ്ങളുടെയും ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ അവബോധപരമാകാൻ അർഹനാണോ? അതിനു കാരണമെന്തു് എന്നാലോചിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

നേടിയെടുത്തു. ദിലീപൻ, ദശമൻ, ശ്രീരാമൻ തുടങ്ങിയ ക്ഷത്രിയവീരന്മാരും അതുപ്രദോഷമായ രാജാക്കന്മാരുമെല്ലാം തങ്ങളുടെ ഗുരുവിനെ ആദരിക്കുകയും അവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ചെയ്തിരുന്നു. ഗുരുക്കന്മാരുടെ ഉപദേശവും ആശീർവാദവും എപ്പോഴും അവർക്കുവശ്യമായിരുന്നു. അന്നത്തെ ഗുരുക്കന്മാർക്കു് ജനമദ്ധ്യത്തിലുള്ള ഉത്തമമായ സ്ഥാനമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇത്തരത്തിലുള്ള ബന്ധമാണു് അഭിലഷണീയവും.

എന്നാൽ ഇന്നു് സ്ഥിതിയിലൊന്നുമില്ല. മറ്റൊരാളുള്ള അഭിപ്രായസാമന്ത്രിയോ അദ്ധ്യാപകനല്ല. സമൂഹം അവർക്കുവേണ്ടി അങ്ങനെയൊന്നും നോക്കുന്നതു്. ജീവിതനില വാമുവു ഭരണതന്ത്രങ്ങളെയും അദ്ധ്യാപകനെ ഏറ്റവും താഴത്തെ തട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലാത്തു്. ഭാവിപുരസ്കാരങ്ങൾ സാധാരണപരീക്ഷണത്തിനു സഹായിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകനാണു് രാഷ്ട്രശിശുവർക്കും അവർക്കു് ഉയർന്ന സ്ഥാനം സമുദായത്തിൽ നൽകണമെന്നും രാഷ്ട്രപതിയാ: രാധാകൃഷ്ണൻ പ്രസംഗിച്ചു. പലരും ഇതേ അഭിപ്രായം പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ അദ്ധ്യാപകന്റെ നില ദിവസം കഴിയുന്തോറും ഇടിയൊന്നു വരികയാണ്. സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ ബുദ്ധിജീവിയായ അദ്ധ്യാപകൻ ഇന്നാരുമില്ലാത്ത പരാജയം നേടിയിട്ടുണ്ടെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവർക്കു് നോക്കി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതു്. ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത ഒരു ദരിദ്രവാസിയാണിന്നദ്ധ്യാപകൻ. സമുദായം അങ്ങനെയൊന്നു വിധിയെഴുതുന്നതു്. ഏറ്റവും പരിപാവനമായ പണി അദ്ധ്യാപകനുടേതാണു്. നിഷ്കളങ്കമായ കൃത്യ കൃത്യമായിട്ടുപെട്ടു് അവരുടെ ഹൃദയവികാസത്തിനാവശ്യമായ കാര്യങ്ങളുപദേശിച്ചു് സൗഹൃദപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന പതിവുമായ തൊഴിലാണു് അദ്ധ്യാപകന്റേതു്. അതിനോളം മാഹാത്മ്യം വേറെന്നു നമില്ലതന്നെ. പക്ഷേ ആരുണ്ടു് വകവെക്കാൻ? ഇതിനൊക്കെ കാരണം ഇന്നത്തെ വകതിരിവില്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായമാണു്. അദ്ധ്യാപകരുടെ അനുകൂലമായ ശമ്പളം മറ്റൊരു കാരണമാണു്. മറ്റു തൊഴിലുകൾക്കു നേടാനാകുന്ന പണം അദ്ധ്യാപകനെക്കാൾ കൂടുതൽ കിട്ടുന്നില്ല. അദ്ധ്യാപകനെക്കാൾ കൂടുതൽ കിട്ടുന്നില്ല. പണമാണല്ലോ ഇന്നത്തെ

ലോകത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ മാന്യതയുടെ മാനദണ്ഡം! സത്യങ്ങളും സൗകാര്യം എത്രയോ കാര്യം അർത്ഥത്തിൽനിന്നു കേൾക്കേണ്ട മൗനീയ സ്ഥിതിയാണിനുള്ളത്. തങ്ങളുടെ മക്കളെ സ്വർഗ്ഗം എത്തിച്ചേരാൻ ആക്കാനാണ് മിക്കവാറും പാപങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. മേൽ ഒരു മധ്യസ്ഥനായ മാതാപിതാക്കൾ തെല്ലിപ്പുഴുപ്പിട്ടിട്ടില്ല. എല്ലാവർക്കും കൊട്ടിയടയ്ക്കുമ്പോൾ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും പാപങ്ങൾ വേണ്ടതും, കഴിവുള്ളവർ മാറ്റി തൊഴിലിനേർന്നു പോകും, മാറ്റമില്ലാത്തതല്ലെങ്കിൽ ഉയർന്ന ജീവിതനിലവാരത്തിനാവശ്യമായ വേതനം അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും ലഭിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ മാറ്റം വരുത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടതല്ലെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള നല്ല അധ്യാപകന്മാർക്കും അദ്ധ്യാപകർ ഉണ്ടാകുമെന്നു. ജീവിതപ്രാബല്യങ്ങളോടൊന്നിടത്തു മറ്റൊരു അദ്ധ്യാപകൻ ഇന്നുവെങ്കിലും വിജയിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതവരുടെ കാര്യം. മേൽപ്രകാരം വായിക്കുന്നവരുടെ ചർച്ചയിൽ വന്നുചേരുന്ന ക്രമക്കേടുകളെ കാണണം.

ഇന്നത്തെ അദ്ധ്യാപകരുടെ രോചനീയാവസ്ഥയെപ്പറ്റി റാപ്പോർട്ട് ഇനിയും പലതുണ്ട്. ഏതായാലും ഇന്നത്തെ നില മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാ അധ്യാപകന്മാരും പിടിച്ചുപറ്റേണ്ട ദുഷ്ടഗുണമാണിനുള്ളത്. സമൂഹത്തിൽ ഒരു മാനുഷമായ സ്ഥാനം നേടുന്നതിനാവശ്യമായ ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്താനും ആ തൊഴിൽ മാന്യമെന്നു തോന്നിക്കുവാനും ആകർഷകമായ വേതനം നൽകാനും വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്ന ക്രമക്കേടുകൾ പുനഃപരിശോധിക്കാനും, അങ്ങനെ അദ്ധ്യാപകർക്കിടയിൽ, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ, നാളത്തെ പാഠശാലകളിൽ സൗഹൃദസമ്പന്നമായ ഒരു നൂതന ഷ്കോ കെട്ടിപ്പുട്ടുകാരും ഗവണ്മെന്റ് ശ്രമിക്കണം, എങ്കിൽ മാത്രമേ അതിനു പരിഹാരമാകൂള്ളൂ. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു കാലം സമാഗതമാകുമെന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം!

ജയ് ഹിന്ദ്

മനോഹരമായും അത്ഭുതകരമായും പോലെ മനുഷ്യനെ അദ്ധ്യാപകന്മാരെന്നു മറ്റൊന്നില്ല — എമേഴ്സൺ

Sri. V. M. Sreedhara Menon (Principal, S. T. H. College, Nagercoil) arrives to inaugurate Teacher's Association

College Champlon

Woman Champlon

സ്മാർച്ച്, 160 അടി ഉയരമുള്ള ദിവസ്കോ, ഹൈ കോടതി, ചിത്രകലാലയം, കാഴ്ചബോർഡ്, പഴത്തോട്ടങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പ്രസ്തുത നഗരത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിന് മാറുകൂട്ടുന്നു.

മദ്രാസ് നഗരത്തിൽനിന്നും ഏകദേശം 37 മൈൽ അകലെയാണ് ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ മഹാബലിപുരം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. അതിരഹിതമായ സങ്കല്പങ്ങൾക്കു അസാധാരണമായ കരവിത്തു മുഖേന നൽകപ്പെട്ട അനപമരൂപവിശേഷങ്ങൾ ഇവിടെ കാണാം. പാറുരണങ്ങാക്കിയ ക്ഷേത്രങ്ങൾ, കനകച്ചുണ്ടാക്കിയ ശുദ്ധികൾ, കിരീടങ്ങളിൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയുള്ള ശില്പങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം മേൽപറഞ്ഞതിന്റെ പ്രത്യേക ഉദാഹരണങ്ങളത്രെ.

ഇൻഡ്യയിലെ പ്രധാന പുണ്യസ്ഥലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദ്വൈതീയസ്ഥാനമാണ് കാഞ്ചീപുരത്തിനുള്ളത്. മദ്രാസ് നഗരത്തിൽ നിന്നും ഇവിടേയ്ക്ക് 48 മൈൽ ദൂരം വരും. ദക്ഷിണേന്ത്യ ഭരിച്ചിരുന്ന ചോളപല്ലവന്മാരുടേയും വിജയനഗര രാജാക്കന്മാരുടേയും രാജസ്ഥാനം ഈ നഗരമായിരുന്നു. ഇവിടത്തെ ശില്പങ്ങളും കൊമ്പണികളും ദക്ഷിണേന്ത്യൻ കലാപൈതൃകവ്യക്തിത്വം ഉത്തമനിർമ്മാണങ്ങളത്രെ. ഏകാബരണമക്ഷേത്രവും വരദരാജക്ഷേത്രവും ഇവിടത്തെ രണ്ടു പ്രധാനക്ഷേത്രങ്ങളാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ പ്രമുഖ തൂണിനെന്ന് കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് കോയമ്പത്തൂർ. ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പേരൂർക്ഷേത്രം, മരുഭൂമിയിലെ സിന്ധുവാക്രമി, വാൾപ്പാറയിലെ തേയിലയും കാപ്പിയും മോട്ടോർ, കീഴ്വേലിയിലെയും അമരാവതിയിലെയും ജലസേചനപദ്ധതികൾ ഇവയെല്ലാം ഇവിടത്തെ അനുഗ്രഹസമ്പത്തുകളത്രെ.

ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു മീനാടന കേന്ദ്രമാണ് ചിദംബരം. ഭാരതനാട്യത്തിന്റെ 108 വന്യാസരീതികൾ ഇവിടെ ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പ്രശസ്ത സർവകലാക്ഷേത്രങ്ങളിലൊന്നായ അണ്ണാമലയുണിവേഷ്ണിനിറിയുടെ ആസ്ഥാനവും ചിദംബരമാകുന്നു.

കലകളുടെ വിഭൂഷിതമാണ് തഞ്ചാവൂർ. രാജരാജചോളൻ പണിയിച്ച ബ്രഹ്മദേശര ക്ഷേത്രം ഇവിടെയാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ചോളരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെ കലയുടെ ഉന്നതി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ഇവിടത്തെ ചരിത്രപ്രധാനമായ ഓരോ കെട്ടിടങ്ങളും സഹായകമാണ്.

മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ നഗരമത്രേ മധുര. ദ്രാവിഡ ശില്പകലകളുടേയും കൊമ്പണികളുടേയും വിശിഷ്ടമാതൃകകൾ ഇവിടെ സുലഭമാണ്. ശില്പകലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രഗത്ഭമായ ദർശനം സുപ്രസിദ്ധമായ മധുരമീനാക്ഷീക്ഷേത്രമാണ്. മധുരയിൽ നിന്നും അൻപതു മൈൽ അകലെയാണ് പെരിയാർ അണി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്നും 7600 അടി ഉയരെ പ്രകൃതിമനോഹരമായ ഒരു പ്രദേശത്താണ് കൊടൈക്കനാൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ പ്രമുഖ സുഖവാസ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്.

വേനൽക്കാലത്ത് താമസിക്കാൻ പററിയ ഒരു സുഖവാസ സ്ഥലമാണ് കുറാലം. കുറാലനാഥക്ഷേത്രത്തിന്റെ സമീപത്താണ് ഇവിടത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട വെള്ളച്ചാട്ടം.

പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് പാപനാശം. ഇവിടത്തെ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നത് ഒരു പുണ്യകർമ്മമായി കരുതപ്പെടുന്നു. താമ്രവർണ്ണി നദിയിൽ അണക്കെട്ടി വിദ്യുച്ഛക്തി ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നത് ഇവിടെയാണ്.

മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലെ വൻകിട ജലസേചനപദ്ധതികളിൽ ഒന്നു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് മണിമുത്താറിലാണ്. അണക്കെട്ടിൽ നിന്നും നാലുമൈൽ അകലെയാണ് വെള്ളച്ചാട്ടം.

വിനോദത്തിനും വിജ്ഞാനത്തിനുമെന്നല്ല, വിശുദ്ധി വേണ്ടിയും പലരും ശരണംപ്രാപിക്കുന്നത് കന്യാകുമാരിയിലാണ്. അറേബ്യൻകടലും ഇന്ത്യൻ മഹാസമുദ്രവും ബംഗാൾ ഉൾക്കടലും തെരിച്ചു ചേരുന്ന കന്യാകുമാരിമുനമ്പ് വർണ്ണനാതിതമായ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്താൽ അനുഗ്രഹിതമാണ്. അവിടത്തെ സുയ്യോദയവും അസ്തമനവും ആനന്ദകരമായ കാഴ്ചകളാണ്. സമുദ്രതീരങ്ങളുൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗാന്ധിനഗരം ഏതു ഭാരതീയനിലും അനുഭവിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കാം.

സംസ്കാരത്തിന്റെയും സമൃദ്ധിയുടേയും വിളനിലമായ ഈ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നിറപ്പുകിട്ടുകൾ, അതിന്റെ തായ എല്ലാ ഭംഗികളോടും പകർന്നുവാൻ എന്റെ മൂലികളു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എങ്കിലും മനോഹരദൃശ്യങ്ങളാലും അമല്യങ്ങളായ കലാസമ്പത്തുകളാലും വിഭവസമൃദ്ധിയായും തനതോന്നതമായി വിരാജിക്കുന്ന തമിഴ്നാട്ടിന്റെ മഹിമാതിശയങ്ങളിലേയ്ക്കു വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ അല്പമെങ്കിലും ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ മൂലികളുടെ കൃതകൃത്യമായി |

“സമുദ്രവും പുഴയും ഇന്നുവർ ആരെയും പുഴയ്ക്കു തന്നില്ല”,
—ജാൻസൺ

കോളേജ് കുമാരി

മിസ്സതേച്ച് ഓലമേഞ്ഞ ഒരു കൊച്ചുവീട്. അടിച്ചു വാരി ഇട്ട മുറും ഉദയസൂര്യന്റെ രശ്മികൾ പതിച്ചു ശോഭിക്കുന്നു. കഞ്ഞൻ ഒരു കച്ചിൽ മൺവെട്ടിയും, തോളിൽ ഒരു കലപ്പയും മറേറ കച്ചിൽ ഒരു പത്രവും ആയി ഗൃഹിതയിൽ നടന്നുവരുന്നു. വീടിന്റെ മുറുത്തു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾതന്നെ മോളെ നീട്ടിവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി, എടി പപ്പിനി, പപ്പിനി.....മോളേ പത്രം ഇന്നാടി. നിന്റെ പരീക്ഷാഫലം വെളിയിൽ വന്നു. പത്തിനി എവിടെനിന്നോ കത്തിച്ചുവന്നു. പുറകെ അപൂർണ്ണമായി ജനകിയും, ഇളയകുട്ടികൾ ബാബുവും ലീലയും ഓടിവന്നു എന്തോ കാഴ്ചകളാണ് എന്നു മട്ടിൽ ആകാംക്ഷയോടുകൂടി നിൽക്കുന്നു. കഞ്ഞൻ വീണ്ടും വീണ്ടും നീ ജയിച്ചോടി.....നീ ജയിച്ചോടി എന്ന് ചോദിക്കുന്നു. ഉണ്ടല്ലോ, എന്റെ നമ്പടങ്ങൾ, ഞാൻ ജയിച്ചു. കൂരയിലെ ദ്രവിച്ച ഓലകൾ സന്തോഷപ്രകടനം എന്നു മട്ടിൽ ഇളംമൈൽ ഏറ്റപ്പോൾ കൈ കൊട്ടി ചിരിച്ചു. കഞ്ഞൻ: ‘ദൈവം പിന്നെ കണ്ണുകാണുന്നവനല്ലിയോ’, എടി ജനകീ, നീ ഒന്ന് ഓർത്തുനോക്കിക്കേ എന്തു വഴിപാടാ ആ തെക്കേ പറമ്പിലെ ദേവൻ കൊടുക്കാം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ‘ആടാം പാടാം നമുക്കിനി, ജയിച്ചു ചേച്ചി, ജയിച്ചു...’ ലീലയും ബാബുവും കൂടി സന്തോഷത്താൽ മതിമറന്ന് പാടിപ്പോയി.

ആ കുളിർകാറ്റു വൃക്ഷതലപ്പുകളിൽ തത്തിക്കളിച്ച് കാച്ചിൽ വള്ളികൾ ചാഞ്ചാടി. പച്ചിലപ്പുടർപ്പുകൾ അന്യേന്ദ്രം ഉരസി രഥസ്യങ്ങൾ കൈമാറി. കാറിലിളകിയ തെങ്ങോലകൾ ആരെയോ മാടിവിളിച്ചു. പ്ലാവിന്റെ കൊമ്പിൽ ഇന്നു മാടത്തേക്കിട്ടി തനമല പിച്ച്, വളരെ മധുരമായിരുന്ന പ്രകൃതിപോലും ആനന്ദനിർവൃതിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

കഞ്ഞൻ ഓടിച്ചെന്ന് ആ ചെമ്പന്തിൽനിന്ന് ഒരു കല വെട്ടിയിട്ടു. കളിച്ച് നന്നാണു തോളും ഉള്ളൂ ആ കരി തിൻകലയും എടുത്തു കിഴക്കോട്ടു നടന്നു.....ഒരു പാത്രത്തിൽ കര പായസവും ഒരു ഇലയിൽ കര ചെന്നു വന്നു. തെന്തിപ്പുറം ആയി തിരികെ വന്നു മകളെ നീട്ടി നവം തെന്തിപ്പുറം ആയി തിരികെ വന്നു മകളെ നീട്ടി വിളിക്കുന്നു. മോളേ പപ്പിനി.....എന്താ അച്ഛാ.....

പപ്പിനി: ആഹാ ഇതാണോ അച്ഛൻ താരങ്ങളെ... കഞ്ഞൻ വീണ്ടും എടി ജനകീ.....

ജനകീ ഉല്ലാസപൂർണ്ണം അടുക്കളപ്പോലായിട്ട് ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. അവർക്കാണ് സന്തോഷത്തിന്റെ ദിവസമാണ്. അവരുടെ മരുമകൾ സ്കൂൾമൈൽ പഠിക്കു പാസ്സായ ദിവസം! അവളുടെ വിജയം ആഘോഷിക്കണം, നാലുകൂട്ടം കറിയും ചോറും വെച്ചു മകളെ നിറയെ ഉറട്ടണം. മകളുടെ സന്തോഷം കണ്ടു അവർക്കു റൂപ്പി അടയണം.....

കഞ്ഞൻ മൺവെട്ടി വെട്ടിയിൽ വച്ചിട്ട് അടുക്കളയിൽ കയറി. ‘മോക്കോരു സമ്മാനം’ അയാൾ പൊതി ജനകിയുടെ കച്ചിൽ കൊടുത്തു. അവളെ തുറന്നു. ഒരു സിൽക്കുസാരിയും ബ്ലൗസും.

പപ്പിയേ...അവർ നീട്ടിവിളിച്ചു. അവർ വിളിക്കേട്ടില്ല. അവർ അടുത്ത മുറിയിലേക്ക് അലംകൊണ്ടോടി. ‘മോളേ നോക്കൂടി നിനക്കു’ നിന്റെ അച്ഛൻ കൊണ്ടു വന്ന സമ്മാനം. നല്ല പട്ടുപട്ടുപ്പുട്ടു സാരിയും പ്ലാറ്റുവും, അച്ചു ഇതെന്റെ മോഷ് എന്തിനാക്കമാണെന്നോ, ലീല പള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്നും ഓടിവന്നു സ്ലോറും പുസ്തകവും വരാത്തയിൽ വച്ചുശേഷം പറഞ്ഞു: ‘ചേച്ചി ശാരിച്ചേച്ചി പറഞ്ഞു, ചേച്ചി ഇന്നുതന്നെ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാൻ.’

പത്തിനി കിടക്കയിൽനിന്നും ഉണർന്നു. അവർ വിളിച്ചു നൃത്തം ചെയ്യാനും. എന്തുപറ്റി മോളേ. നീ പിന്നെ ഞാൻ കരയാതെ ഇരി, ജനകീക്കും കൈകൊണ്ടു മകളുടെ കണ്ണിൽനിന്നും അടൻപിന്നെ കണ്ണുനീർക്കണ ഞാൻ മൂപ്പു. അപ്പോൾ കഞ്ഞൻ അവിടേയ്ക്ക് കടന്നു വന്നു.

‘റായയും മേരിയും റവീകയും എല്ലാം കോളേജിൽ പോകുന്നു. എനിക്കും പോകണം’—അവർ തേങ്ങി. കഞ്ഞൻ ദീർഘശ്വാസം നിശ്വാസിച്ചു. ‘മോളിങ്ങോട്ടു ഒന്നു നോക്കൂ, നീ ഒന്ന് എഴുന്നേറേ, നീയില്ല ഒന്നു കാണൂ, വാ നിനക്കു’ വയറു പച്ചിടുന്നില്ലിയോ, വാ മോളെ അച്ഛന്റെ കൂടെയിരുന്നു സന്തോഷമായി ചോറുണ്ണാം, വാ....’

“ வெட்டு வன்னி வளர், ”

நாஞ்சீல் எம். ஜெயா

வஞ்சித் தாயின் வளமார்ப் பருதியின்
 நஞ்சை என்னும் நலமிகு நாட்டில்
 தென்மையும் புன்மையும் செழிப்புடன் வளர
 நஞ்சையும் நலமிகு கனிதனும் விளங்க
 மஞ்சளா மிஞ்சியும் மங்கலப் பொருளும்
 தஞ்சமென் றோர்க்குத் தயவாய் நல்கும்
 பன்னரும் கலைகள் பலவும் போற்றி
 நன்னல மிகுந்த நற்பெரு மிடமாம்
 ஆன்ற பெரியோ ரனைவரும் வாழும்
 ஆற்றா ரென்ற வழியெம் பதியில்
 கணக்காயர் பசிற்றும் சுல்லூரி யிலையென
 மாணமிகு மக்கட் டலைவ ரெண்ணிக்
 குறைதலைப் பேரக்கி றிதைவினை வளர்க்கத்
 தன்னிகர்த் தலைவர் “தம்பி” என்போர்
 துன்னிய டலிள் துணையினைப் பெற்று
 கன்னலம் கருதும் நற்பணி யெற்று
 “நல்லூர் கந்தள் சாஸ்தா” யென்றே
 சொல்லும் பெயரினைத் தேரற்றச் செய்து
 அறுபதாம் மூன்றாம் ஆறிய ஆண்டினில்
 நயமணம் செழிக்கும் நந்தலைக் கோபிலக்
 கண்ணன் பெயரினை கவிஹரத் கொண்ட
 தின்னிய திறப்பின் சிர்சால் புகழின்
 கணிதச் செம்மலை முதல்வ ராக்
 அறிவர் பலரையும் அவர்க்குத் துணையென
 “தேவந் தானம்” செழிக்கச் செய்தார்
 வெட்டு வன்னி வளர்க! வளர்கவே!!

நகைப் கவை

வி. லூங்கால்

தொன் கொழியும் ஒன்றித் தமிழ் கொழி
யின் பழனலால் மிளிரும் தொல்படிபெய்தில்
அதன் ஆசிரியர் கொல்படிபடி பொருட் கவை
களை நகை, அவலம், இழிப்பு, கிழப்பு, அச்சம்,
கிரம், வெறுப்பு, உவமை, சாட்சி என ஒன்ப
தாகக் குறிப்பிடுகின்றார் இவ் ஒன்பது கவை
களை முகவீடம் பெறவது நகைக் கவையே.
சாதுரியமான சொற்களும், உயர்ச்சியான கடிப்
புகளும், கேட்டுப்போகும் கண்ணோக்கும்
உள்ளக் கவலை போக்கி உலகை வட்டி நகைக்கச்
செய்வதால் நகைக் கவை எனப்பட்டன.

பித்தன் ஒருவன் உடல் முழுதும் சரப்பல்
பூசி கிழித்த கந்தியும் இலை தளைகளும்
தொடுத்த இடைவிலக்கடி பற்றல் மலர் கிளியோ
மாலைகளையோ மார்க்கில் அணித்த அழுதல், தொ
ழுதல், கிழுதல், எழுதல் முதலியன செய்தவரு
தலைக் காலுமிடத்துப், அவன் தனக்குத்தொன்
றியவாறு காணவாயினிதறி ஒளதுக்கொன்ற
இயைபாத சொற்கள் பலவற்றைப் பேசுதலைக்
காலுமிடத்தும் நகை கிழித்தவத. காடக
மேடைவில் ஒருவன் பித்தனாகக்கொல்கொண்டு
கடிக்குவதால் அவன் கொல்கதையும் செய்கை
யையும் காண்பதாலும், அவன் சொற்களைக்
கேட்டுப்போகும் நகை என்னும் கவை கிசரும்.

நகைக்கவை ஆக்குந் திறன் கொண்டது. மன
முடைத்து சொற்புற மனிதனும் நகைக்கவைப்
பொருத்திய பேச்சைக் கேட்கும்போது தன்னை
மறந்து முகவலர்ச்சியுற்ற நகைக்கின்றான்.
எனவே நகை ஆற்றியு கொண்ட மனிதனுக்கு
மட்டுந் இறைவன் அளித்த அற்புதக் கொடை
என அனைவரும் புழுகின்றனர்.

உடலைக் குறுக்கச் செய்து இரத்த ஓட்
டத்தை வளர்த்து உள்ளத்திற்கு மகிழ்ச்சியை
வட்டிவதால் கிரிப்பை கிறத்தப் பயிற்சி
யாகக் கொள்ளுமாய் மெனாட்டு மருத்தவ
கிபுணர்கள் கூறியுள்ளனர். மன்மதைக் காக்கும்
கக்குடிப் பிறந்த மன்னர்களும் தங்கள் காட்டு
மக்கள் கலன்களைப் பற்றி இடையிறுது கொண்
டுள்ளக் கவலைபய் போக்கக் தங்கள் அவை
யிலே கூர்ந்த ஆறிவுக் கிறத்த புலமையும்
நகைக்கவை பொருத்தப் போகும் ஆற்றலும்
கொண்ட அறிஞர் ஒருவனை வைத்திருந்தனர்
என்பது சரித்திரம் கூறும் பேருணமை.
மொகலாயப் பேராசர் அக்பர் அவையை விச
பாலனார், கிஜு:காசப் பேராசர் கிருஷ்ண
தேவராயர் அவையை "சிவகவி" தெனாவி
ராமனார் அலங்கரித்தனர்.

அனைவரும் விரும்பும் நகைக்கவையை மெல்
விசைப் புலவர்கள் தங்கள் வணக்கத்தால் —
உழைப்பால்—அறிவால்—முயற்சியால் படைத்
தள்ள விலைமதிப்பற்ற தூதர்களாம் இலக்கியம்
களில் ஆங்காக்கு புகுத்தியும், தனித்தனிச்
செய்யுட்களை இயற்றியும் வெளிப்படுத்தி
கற்றோரையும் மற்றோரையும் மகிழ்ச்சிக்கூட்டில்
முழுகித்தள்ளினர்.

கூழுக்கும் கவிபாடும் ஓளவைப் பெருமாத்
டியின் பாடல்களில் நகைக்கவை மிளிர்வதை
பல இடங்களில் படித்து இன்புறலாம். சோழன்
அவைக் கூளத்த நகைக்கு மிக்கரும் ஒப்பாரு
மின்றித் தனிப் பெயும் புலவராகத் திகழ்ந்த
சம்பர், அங்குவந்துசேர்ந்த ஓளவையார் மாட்டு
வதோ சிந்தி பொருமைக் கொண்டனராம்.

ஒருவன் அரசன் அவையில் புலவர் பெருமக்
களை அரசியல் ஆங்குறும் புடைமுடி வீற்
றிருக்கச் சம்பர் ஓளவையை அவமதிக்கவருகித்
தனது கையை முடி அவளுக்கு கோர காட்டிக்
கூறுவார்,

"ஒரு காவில் காவிலைப் பந்தலடி" உடனே
கடியிருந்த புலவர் பலர் கைகொட்டி கொ
லென நகைத்தனர்.

கிடுகதைக் கூறுவது போன்று தன்னை
"அடி" எனக்கூறி அவமத்த சம்பகா கிடை
கூறு முறைபிழைத் தாக்கக் கருகினார். மது
கிமிட்டிமே கிடைபிறக்கின்றார்:—

"எட்டேகால் லட்சணமே யேமன் ஏதம்
பரியே
மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே-முட்டமேற்
கூரையில்லா விடே குலராமன் தூதுவனே
ஆரையடா சொன்னாய் அது"

ஓளவையின் பாடல்க்கேட்ட சம்பர் முகம்
பேயகைத்தாற்போல் வெளிந, ஆசன் கியப்
பும் திகைப்பும் அண்டய அவையோர் கைகொட்டி
நகைத்தனர்.

தமிழ் எண்ணில் எட்டேகால் என்பதை
"அடி" எனக்குறிப்பர். எனவே 'எட்டேகால்
லட்சணமே' என்று பாடி அவலட்சணமே என்
றும், 'யேமன் ஏதம் பரியே' என்று கூறி எமன்
ஏறக்கூடிய வாகனமாகிய எருமைக்கடையே என்
றும், 'பெரியம்மை வாகனமே' என்று கூறி
முதேவியின் வாகனமாகிய கழுதையே என்றும்,
'முட்டமேற் கூரையில்லா விடே' என்று பாடி
குட்டிக்கவரே என்றும், 'குலராமன் தூதுவனே'
என்று பாடி குலர்கே என்றும் 'ஆரையடா'
சொன்னாய் என்று சொல்லி கீ கூறிய விழைக்கு
விடை ஆரைக்கிரையடா என்று கூறி சம்பகாத்
தலைகவிழ்ச்ச் செய்ததோடு அவையோரையும்
மகிழ்ச்செய்த ஓளவையின் நகைக்கவை கயம்
பாராட்டத்தக்கது.

"வஞ்சபாடக் காளமேகம்" எனக் கூறப்
படும் காளமேகப் புலவர் வகையோடு நகைச்
சுவைப்பட பாடல் இயற்றுவதில் தன்னிகர்ந்த
வார். வைணவ சமயத்தில் பிறந்து வகையாய்த்

கக்கு மாறிக்கிட்டால் வைணவர்கள் அவரை
வெறுத்தனர். ஒருவன் மிகுந்த பசிவெற்பட்
டதால் காளமேகம் ஒரு வைணவ அந்தணர்
விட்டை அடைந்து, தனக்கு பசியாக இருப்
பதற்காகும், ஏதாவது உணவு கொடுத்தால்
அதற்குரிய பணம் கொடுப்பதற்காகும் கூறினார்.
வைணவர் காளமேகத்தை வெறுத்தபோதிலும்,
அவரது வகையைக் கேட்ட அஞ்சி, அவரை
வரவேற்று அவருக்கு உணவளித்த விதம்பினார்.
உடனே புலவரை அரசவைத்துவிட்டு வெளியில்
நின்றுகொண்டே "அலமேது மக்கை காள
மேகப்புலவர் வந்திருக்கிறார், திருமக்கையாழ்
வாரில் திருப்பள்ளிச்சாறு கொண்டு வந்து
அவருக்கு சாதி" என்றார்.

காளமேகம் 'திருமக்கையாழ்'வாரை தங்கப் பாத்
திரம் அல்லது வெள்ளிப்பாத்திரமாக இருக்கும்,
திருப்பள்ளிச்சாறு என்பது பழச்சாறு அல்லது
பால்ப் பாயசமாக இருக்கும் என கங்கென் கீத
பெயர் ஆராய்ச்சியில் கண்டுபிடிக்கொண்ட சுவர்
ஒருமணிகேசம் பசியை மறக்கிறுத்தார். அப்
போது என்னை கண்டு ஆறு திங்களுக்கு மேற்
பட்ட தலைமயிகையும, முகத்தில் அடுப்புக் கரி
யின் அபிஷேகமும், கீரைக் கண்டு ஆண்டு பல
சென்ற ஆடையும் அணிந்த பெண்ணொருத்தி,
ஒருபக்கம் கால் ஓடித்த பழைய மரக்காவில், சில
திங்களுக்கு முன் வடித்துப் புளித்த சாற்றம்
விசியப் பழம் கஞ்சிகையக் கொண்டுவந்து புலவர்
முன் படைத்தார். அதைக் கண்டு கலக்கிய
காளமேகம் முக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு வகை
யும் நகையும் கலந்து கீழ்வரும் பாடலைப்
பாடினார்.

'முளி மரக்கால திருமக்கை ஆழ்வார்? இத்த
முதேவி முண்டையா அலர்மேது மக்கை?
வடித்தப் பழக்கஞ்சியா திருப்பள்ளிச்சாறு? உன்
வைணவ மதத்திலே தீயன்ளிப்போடு'.

இக்கு காளமேகத்தின் நகைக் கவையத் திறன்
புலப்படுகிறது.

கீதிலின் ஆசிரியான புலவர் வேதவயகம்
பிள்ளைக்கு தற்புகழ்ச்சி என்பதே பிடுக்கரது.
இதை அறியாத புலவர் ஒருவர் அவரிடம் பரிசு
பெறக் கருகி அவரிடம் சென்று கன்னன், இக்

நீர், மச்சதன் எனப் பலவாறு புழங்கி ஒரு பாடல் பாடினார். பாடலைக் கேட்ட பிள்ளையார் கள் புலவரைப் பார்த்து, "ஓர் பாடல் பாடல் என்னைக் குறித்ததாம்; கன்னன், தீர்தீரன், மச்சதனுக்கே உரியது. உம் பாடலை அவர் களிடம் சொன்னதென்கேற்பப் பரிசெய்த மீளும்" எனக் கூறினர்.

புலவர் "தக்கன் கூற்ற எனக்கு விளக்கவில்லை" என வினவி, வேதநாயகம் பிள்ளையார் கள் "ஓ, ஓர் பாடலாய் கூறினீர், எனும் பாடலால் கூற்றிலே விளக்குமீயொலாய்" என்ற கூறினார்.

"கன்னு வெக்கு கழிந்தாயா
என்றே கவி கட்டி யென்றுள்
உள்ளு தீர்த்துக் கவிப் புலவிர்
உயர்வொன்றை யொடுக்கின்.
முன்னு தம் பாடல் எனக்கல்ல
கன்னன் முகவிபர்க்கே
அன்றி இடஞ் செய்து அங்கிசெற்றிக்
கொண்கின் அருகிதிபே"

என்றும் பாடலைப் பாடினார். புலவர் காணித் தல்குனித்து சென்றார். இவன் வேதநாயகம் பிள்ளையார் களைக் கவையிக்கப் பதில் கற்பிப்பா ருக்கு இன்பமுட்டுவதாகும்.

காஞ்சில் காட்டின் கற்றமிழ்க் கவிஞர் கவிமணி தேசியகிளையகம் பிள்ளையார் களைய் கதைக்கவையப் பட எழுதவதில் வல்லவர். காஞ்சில் காட்டு வேளாளர் சமூகத்தின் கணப்பட்ட மருமக்கள் வழியில் குறைபாடுகளைக் கட்டிக்காட்ட அவர் புனைத்துள்ள "மருமக்கள்வழி மாண்பம்" என் னும் தால் முற்றிலும் கதைக்கவைய நிரம்பியதே.

தமிழ்மொழியில் தலைமுறை காதகத் தமிழ்ப் புலவர் கந்தரபுரிப்பிள்ளை தன் ஒப்புயற்வற்ற காதக காவியம் "மர்ணன்மணிய" தன்னைக் கஞ்சகனும் குடிவனது வஞ்சக எண்ணத்தைக் கிறிதும அறி யாது அவனை முற்றாய் கட்டி அவனை கைப்பாவை போல் அவனை போக்குகின்ற செல்லும் மண்ணின் லீயகவழிக் கரு மறைமுகமாகப் புத்தி புட்ட காதலான என னும் கதைக்கவையப் பாத்திரத் தைப் படைத்தவன் எனர் ஒருவன் காரையணன் குடிவனது உள பாரைக் காட்ட தன் முக்கில் கரி பூசிய மாணன் அவையிலே தோன்றி,

"முட்டில் கிபர் உள் என கயலுர்
துக்கிய குறளின் சொற்படி எல்லாம்
உள்ள கின் அருகு அவர் இல்லார் ஆவோ"

என குடிவனது வஞ்சக எண்ணத்தை கதைக் கவையப்பட கருமற் கூறினார். இவன் கந்தரப் பிள்ளையார் களைக்கவையக் கூற்ற இன்புட்டுவ தாகும்.

மேலும் தமிழ்ப்பெரும் புலவர் பலர் கதைக் கவைய பாடலைப் பாடுவதுடன் அமையாது சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு கதைக்கவையுட்டும் உரைகளை உரைப்பதிலும் சிறப்புற்ற வினக் கினர். சிறர் முன் பேசும்பொது இருபொருள் சொடுக்கும் சொற்களாய், இடத்துக்கு ஏற்றத் தகுதி உடையவையுள் உடனக்குடன் கயம் படப் பேசிக் கேட்போரை கதைக்கச் செய்து இன்பத்தில் ஆழ்த்தும் ஆற்றல் பேற்றோராய்த் திகழ்கின்றனர். அக்கவைய அப்பெருமக்கள் பேசிய அறிவிடை மறுமொழிகள் அளவற்றன. இவைச் சேவியழி செல்வக்களாகவே உலகிவருகின்றன.

எட்டயபுரத்து மன்னவின் அவைய்புலவரான கடைக்கமுத்தப் புலவர் தன் மனைவியின் திவசத் திற்சாயப் பொருட்கள் சிலவாக்கி, முட்டை யாகக் கட்டித் தன் தலைமீது சுமந்து வருங்கால், மன்னர் குகினைமீது வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் புலவரது தலைமீது முட்டை இருப்பதைக் கண்டு கிம்புற்றாய் "புலவரே என்ன சேகி? முட்டையைத் தலைமீது சுமந்து செல்கிறீரே" என்ற வினவினார்.

உடனே புலவர் "அரசே என் தலைமீது வசம்" என்ற பதிலுரைத்தார். இப்பதில் "என் தலை மீதுவசம்" எனவும் இருபொருள்பட்டு கதைக் கவையினைத் தலைக் கண்ட அரசர் அமைதிழ்த்தார். இவ்வாறாக பண்டைத் தமிழரின் செல்வக் களாய் இல்லவையினர் கதைக்கவைய யிக்கன வாய்த் திரும்புகின்றனர். வருங்கால் புலவர் பெரு மக்களையும், ஆட்சித் தலைவர்களையும் உருவாக்கும் அறப்பணி புரியும் ஆசிரியர்களும் நாசலம் மிக்கோராய் விளங்குவதோடு அமையாது, தன்னைப் பின்பற்றும் சிறுவர்களுக்கும் பயன் படத் தகுந்த அளவில் கதைக்கவையையப் பயன் படுத்துவது அருமையாகும்.

ஆற்றார் சாற்றுக் கவி

Miss. G. CHELLAM

முன்னீர்	முலவஞ்சுழி	கன்னியா	குமரீசிலம்
துன்னீர்	வனஞ்சாலும்	கன்னீர்மை	யோதையமே
சாற்றத்த	கரிதம்மா	ஆற்றார்	அதம்பெருமை
காற்றிசைப்	புகழோக்கும்	போற்றிய	கதைக்கவைய

புலவையிரும்	பெருத்தலைவர்	கலைமிக்த	சூரண்கள்
தலமையுடைக்	ருணகலுர்	மனக்கவரு	சொல்லினர்
ஆணினம்	கவிபரும்	பேணினம்	கோதைபரும்
மாணவராய்	தீவ்வாண்டல்	யாட்சியுறச்	சேர்க்காரே !

காலம்	கொடித்தம்மா	காற்றாய்ப்	பறத்ததம்மா
ஞாலம்	தொருகாலும்	கல்லாண்டு	இதயருவோ ?
கற்றனமே	உருத்தனமும்	பெற்றனமே	ஆற்றலதம்
உற்றனமே	கல்வாய்ப்பு	உருக்கினை	பெக்காளும்

கின்றறாடுக்	தலைவருடன்	கிடைத்தபுகழ்க்	கலைசிலம்
குன்றாது	மேலோங்கப்	பொதியிமயம்	போல்வளர்க !
வானளங்க	கலைமருதம்	தலைமிக்த	தனித்தவயத்
தேனோடுக்	கிருகாடு	செழித்தபுகழ்	ஒங்குவே !

தமிழ் இலக்கியத்தில் தன்மை நவீனம்

P. J. CHRISTOPHER

'இலக்கியம்' — என்ற சொல்லின் விளக்க அறிவிக்கையே எழுந்த வினாக்கள் ஏராளம். அவை இன்னும் முடிந்தபாடின்றி, போற்றிச் சொல்லும் 'இலக்கியம் எல்ல அல்லது உயர்ந்த எண்ணங்களின் தொகுப்பு' என்று, 'அமைதி யான சூழலில் திரும்பப் பெறியவற்றின் உணர்ச்சிகளின் தகையற்ற ஒட்டமே கவிதை." என்ற புது வினாக்களைத் தந்தான் ஆங்கில இயற்கை கவிஞன் வார்டன் வர்த். இவைகடெல்லாம் மேலாக காஞ்சி கவிஞரின் கவிமணி தமக்கே உரிய மனமாயிட்டு, ஒரு உயர்ந்த வினாக்களைத் தந்த கிணற்று. 'உயர்ந்ததன்மை கவிதை' என்பதே அவர் தந்த விளக்கம்.

ஆக இலக்கியம் உணர்வுகளின் அடிப்படையில் எழுந்தவதாய் குறிப்பாகும். கவிஞரது உலகம் வேறு. அவரது உணர்வு வேறு. தனக்கென்று ஒரு தனி இடத்தை அகலாத அறிவே முடிந்த மண்ணின் உலகம் வருகின்றது. அவன் உலகம் உயர்ந்ததில் கவிதை சொல்லும் இலக்கியம் தன்மையான போலி உணர்ச்சிகளைக் காட்டிக் கவிதைகள், கவிதை வடிவம் உருவாகின்றன. என்னும் கவிஞன் காலத்தான் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. தன் வாழ்க்கை குறித்து அவனையும் அறிவாமல் அவரது கவனம் கவிதைகளில் காட்டியிருக்கின்றது.

விந்தம் போலும் கம்பம் தனது இராமாயணத்தில் அறிவிக்கிற வகுப்பைக் கண்டான். ஆனால் அவரது உணர்வு

உயர்ந்த அவன் கண்ட சோழவள நாட்டைத் தான். இன்று கம்பராமாயணத்திலே நாம் காண்பது போன்ற வளநாட்டின் புகழ்கொண்ட கோலத்தையே தான். கவிஞரின் கம்பனை காலத்தின் குழலில் பட்டுத் தந்தளிக்கின்றான்.

'இலக்கியம் வாழ்க்கைக் கண்ணாடி' எனப்படுவதுண்டு. வாழ்விலே எத்தனை எத்தனையோ கிழ்ச்சிகள் எடுத்தவைகின்றன. இன்பம் துன்பம் இப்படி மாறப்பட்ட உணர்வு நிலைகள் தெளிவாகின்றன. இவைகளை எழுந்த உணர்வுகளும், என்னும் அவதரித்த காலத்தில் மறந்து விடுகிறது. ஆனால் கவிஞன் இவற்றை மறக்க முடியாதபடி இலக்கியத்திலே அமைத்துவிடுகிறான். அன்றாட வாழ்விலே நிகழ்கின்ற உணர்ச்சிக் கட்டளைக்கு ஒரு உயர்ந்த நிலையை அளித்துவிடுகிறான் கவிஞன். நாம் நம்மையும் அறிவாமல் அதன்பால் இழுக்கப்படுகிறோம். குறக்கு — விருப்பமில்லாத ஒரு உயிர். ஆனால் அதே குறக்கு ஒவியனின் கையில் ஒவியமாக உருவெடுத்தும்போது நாம் நம்மையும் அறிவாமல் அதன்பால் ஈர்க்கப்படுகிறோம். இது போன்றதான் வாழ்வின் அன்றாட நிகழ்ச்சிக் கோவைகளும் இலக்கியத்தில் கவிஞனால் அறிவியல் இடத்தைப் பெற்றதுகின்றன. இது கருதித் தான் தொன்மையிலும்

"நாக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும்
பாடல் என்ற புலனெறி வழக்கம்"
என்ற சொல்லிப் போந்தனர் போலும்.

இப்படி நிகழ்கின்ற அன்றாடம் நிகழ்ச்சிகளை கவிஞன் காட்டுகின்ற முறைதான் அயனைக் கவிஞன் என்று நமக்குக் காட்டுகிறது. உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே உறைபவன் கவிஞன். அவரது சொல்லும் உணர்ச்சியிலே குழைந்த வருவது காண்கிறோம். இம்மையிலேயே பார்த்திவ ஒரு வனுக்கு அதன் உயரம், உயர்ந்த முடி எவாண்ட என்பதன் நிலைவுக்கு வரும். ஆனால் புதுவைக்குரிய பாரதிக்கோ உணர்ச்சி ஒளிப்பிழும் பாடுகிறது. இம்மையிலேயே உணர்ச்சி யோடு ஒன்றிவிடுகிறது. கற்பனை வானில் பறக்கிறது. கவிதை உறுவாகிறது.

"கிண்ணை இடிக்கும் தலை இமயம்—அதன் வெற்றை அடக்கும் திறனாடையா?"

என்று இமயம் கிண்ணை இடிப்பதையும் அதன் வெற்றை தமிழர் அடக்கியதையும் காட்டுகிறது. இங்கே அறிவியலுக்கு வேலையில்லாமல் போய் விடுகிறது. உணர்ச்சி ஒங்கிவிடுகிறது. கவிஞர் 'உணர்ந்ததை உணர்ந்தவரே நமக்கு உணர்ந்தி விடுகிறார்.' இதிலே இலக்கியமாக மிளர்கிறது.

இப்படி கவிஞன் உறுவற்றதை வெல்லாமல் உயர்வு கிற்றி என்றும் அது கதைக்குதவது என்றும் பலர் ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள். இவ் வெண்ணம் தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி உலக இலக்கிய மேடையிலும் பேசப்பட்டிருவது காண்கிறோம். என்னும் கவிஞன் எவ்வளவுதான் கிற்றியில் சென்றாலும் அவன் காலத்தின் தன்மைகளை விட்டு மாறாதே இல்லை. வாழ்வு நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே புள்ளி விபரமாகச் சொன்னும் அது இலக்கியமாகிறது. 'வாலாறு, கழிந்த எண்ணங்களின் தொகுப்பு' என்ற எம்சனின் உற்று நின்றுவீண பொறுத்தமாதே இருக்கும்

கவிஞன் உணர்ச்சியோடு சொல்லாததான் கவிதை யாகிறது. இல்லாவிடில் அதில் கவையிருக்காது. இதனால் கவிஞருக்கு உயர்வு கிற்றியாகக் கூடப் போய்விடுகிறது. "இலக்கியத்தின் பெயர் கவிதையும் கவிதையின் தயிர் எல்லாம் உணர்வு; வாலாற்றில் பெயர் கவிதையும் கவிதையின் தயிர் எல்லாம் பொய்" என்ற போற்றி குறிப்பிட்டுள்ள விளக்கம் இதனை உறுதிப்படுத்தும்

தமிழிலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி உலக இலக்கியங்களிலும் தன்மை கவிதை மிளர்வதாக அறிஞர் கருதுவர். ஆங்கிலக் கவிஞன் மில்டன் அன்றாட உணர்வுகளைக் கவிதைகளில் கொண்டுவிடுகின்றன. இதிலே ஒன்றும் உயர்வுகிற்றியாகச் சொல்லப்படவில்லை. தமிழிலக்கியத்தில் கவிதை தொலை தூரமான பத்துப் பாட்டில் ஒன்றான மதகார்க்காடுகிற்றி ஆசிரியர் அன்றாட உணர்வுகளை நாம் இன்றும் காண்கிறோம். இதுவும் தன்மை கவிதையிலேயே அமைகிறது. ஆனால் இவைகளினாலே உணர்ச்சி பொருத்திவிடுகிறது. இல்லாவிடில் வாலாற்றாகும் இலக்கியத்திற்கு என்ன வேறுபாடு?

இலக்கியம் வாழ்வின் ஒட்டத்தை உணர்ச்சிக் கோணத்திலே காட்டுகிறது. என்பதை தமிழிலக்கியத்திலிருந்து எத்தனையோ எடுத்துக்காட்டுகளைக் கிற்றலாம். சங்கத் தொலை தூரம், அப்பொருள் கவையொட்டித்தந்தும் குருக் தொலைவில் ஒரு கிழ்ச்சி.

தலைவனும் தலைவியும் பொழிவிடத்தே கண்டனர் காத்தொண்டனர், பலகான் துய்தனர். தலைவன் வந்தகாலத்த தலைவியின் தனிமேனி பூரித்தது. அவன் திரும்பியதும் பசை அகலும் பிடித்த வாட்டியது. காவலர்கள் கெழித்தனர். மறகான் எப்போது வருவானோ? என்ற ஏக்கிக் கிடத்தான் அந்த ஏக்கியழையன். காவலரை காத்திருக்க வேண்டுமே என்ற எண்ணம் தலைவியின் மேல்விடு இறப்பதில் தோன்ற அவளுக்கு துக்கமே வரவில்லை. ஆனால் இவ்வளவு தான் பந்தை அறிவாத அந்த கவிதா அயர்ந்த திருக்கிறது தலைவியிடம் தனிமையின் கண்ணில் இட்ட மெழுகை உருகுவிடுகிறது. கண்ணின் புலம்புகிறது! என் தலைவியைச் சார்வே முட்டிக் கொள்ளமாட்டேனா. பார்ப்பவரது மோதிக் கொள்ளமாட்டேனா. ஒவ்வொரு உச்சரிட்டமோ, எதைப் பிடிக்க தன்மைய அறிவாத துக்க ஊரார் இட்டடி அயர்ந்த துக்குக் குள்ளே, என்ன சொல்லுவேன். என்ற உருகுவிடுகிறது. தலைவியைக் காணாத தலைவியின் உள்ளம் குழறும் தன்மையை தமிழ் முத்தடி ஒருகை அப்படியே தன்மை கவிதையில் காட்டுகிறது.

“முன்னெவன் சொல் தாக்குவன் சொல்
 ஓரன் பாணியார் பெற்றி வேலிட்டு
 ஆ-அ வெல்வெனக் கவுவென் சொல்
 அளவால் அகைவளி அலைப்பெவன்
 உயவுகொ யறியாத னாகி முக்கோ”

[குறள்-35]

இதையொன்றே குடும்பாட்சி ஒன்றைக் குறிக்
 கொணர் அப்படியே காட்டுகிறது. இதிலும்
 அக்குறடக் குடும்ப வாழ்வின் தன்மை உயர்வு
 கவிரி எதையின்றி உணர்ச்சியோடு காட்டப்
 படுகிறது ஒரு பெண்ணுக்குப் போல் வேண்
 டாம். பொருள் வேண்டாம், சிவ் எது வேண்
 டும்? எனத் கேள்விக்கு, ஊவன் தலது
 சமைப்பிப் பாராட்ட வேண்டும். அதாவது
 பெண்ணுக்கு இன்பம் எந்த பதில் தருகிறது
 குறள்கொணர்.

தலைவன் தலைவி - ஒரு குடும்பம். தலைவிசமை
 யன்செய்துதொண்டுகுக்கிறான். கட்டித் தயிசாத்
 தனது காந்தள் விரல்களால் பிசைத்து சொன்
 டுகுகிறான். அப்போது அவனது முத்தனை
 கெட்டுவிடுகிறது. உடனே கணக்கைவைக்கச் சூழா
 மலிவ் சீரெய்த விடுகிறான். பாவகாத்தக்
 கொண்டுகக்கக் குழந்தை அழுவால் மாக்கை
 போடு கொட்டலை ஆட்டுகின்றதாய் போலத்
 தலைவியும் செயல்படுகிறாள். இதனால் தன்
 மைக் காட்சி. சரி - இனி தன்னை சட்டியிலே
 விட்டு புனிக் குளாய்செய்கிறான். அதை தானிசம்
 செய்யும்போது புனைகொடுக்கிறது. தலைவியின்
 குவளைக் கண்ணை சிவந்தவிடுகின்றன. அதை
 யும் பொருட்படுத்தாது கண்ணைக் கசைக்கி
 கொண்டு தனது கண்ணாறுக்குச் சோது படைக்
 கிறான். அவனது காந்தளியாறுகறி கை
 குற திரும்பதாகச் சொல்லிவிடுகிறான். அப்

ப்பயி! அவனது கண்ண்களும் கண்ணைப்
 போலக் சிவந்து விடுகிறது - இது குடும்பத்
 தின் தன்மை. இதனை அப்படியே படம் பிடித்
 துரை புலவர். இதேபோல:

“முனிதயிர் பிசைத்த காந்தள் மெல்லியால்
 சூழுவது கவிக்கம் சூழாஅது உடமுகி
 குவளை உண்கண் குய்ப் புனைகமழத்
 தான்தளற் தட்ட நிப்புளிப் பாகர்
 இலிடுதனைக் கணவன் உண்டலின்
 தண்ணிதின் மசிழ்த் தன்மு ஒண்ணுதல்
 முகனே”.

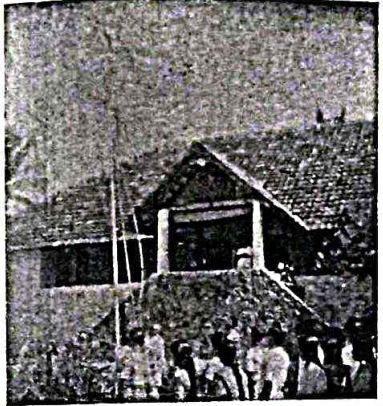
[குறள் - 167]

இவ்வாறு தமிழ் இலக்கியங்கள் முழுவதும்
 தன்மையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவை
 யுள்ளும் சங்க இலக்கியங்கள் தன்மைக்குத்
 தனி எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றன. அகிலே
 உயர்வு கவிச்சிக்கே இடமில்லை. உணர்ச்சி ஒட்
 டம் சில அறிஞர்களுக்கு உயர்வு நவீற்சியாகத்
 தோற்றமளிக்கலாம். இது வருந்தத் தக்கது.
 ஆனால் கவிஞனுக்கு இது தன்மை நவீற்சியே.
 கவிஞனது நிலையில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு
 இக்கலை தெள்ளத் தெளிவாகும்.

“கான் எனது அறையின் சன்னலில் இருந்த
 குறுதி ஒன்றைப் பார்த்தேன். கிறிது நேரத்
 தில் அதனது உலகத்துக்கு சென்றவிட நினைத்
 தேன் குருசியோடு ஒன்றிவிட்டேன். உழாந்
 தர்களைக் கொத்த ஆரம்பித்துவிட்டேன்” என்று
 ஒன்றிய நிலையைக் காட்டிய ஆங்கிலக் கவிஞன்
 ஜெல்லியைப் போல நாம் இலக்கியத்தோடு
 இரண்டறக் கலந்து, கவிஞனோடு கவியுலகம்
 சென்று காலத்தால் அழியாத அரும் பேழை
 களாம் இலக்கியக் குடியின்களை உயர்த்துணர்ந்து
 உலப்பிலா ஆனந்தம் பெறுவோம்.

வாழ்க தமிழ்!

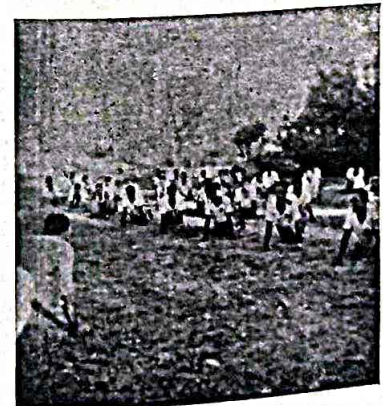
CITIZENSHIP TRAINING CAMP, MUTTOM

Flag hoisting

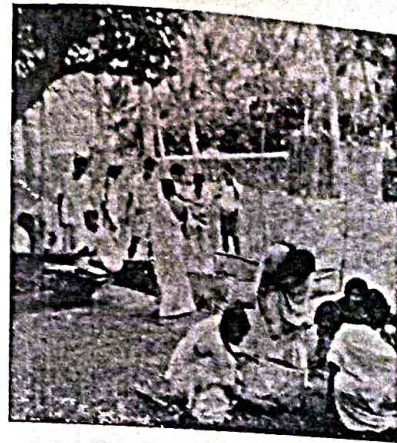
Dutiful Citizens

Physical Jerks

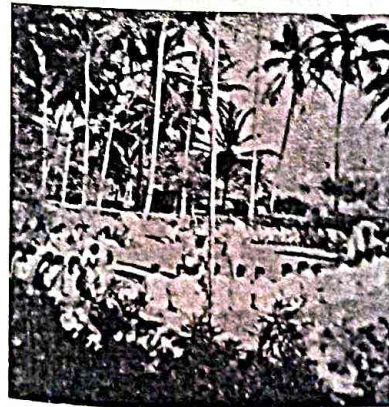
Physical Training

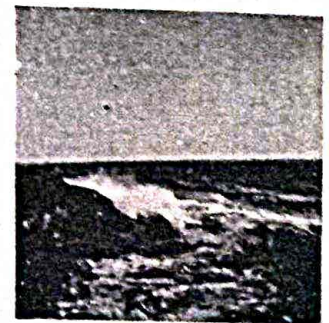
Cleaning up

Brushing up

Evening Tea

Muttom Smiles

‘ தென்றல் ’

பூமா

தாயிர பரணி நகித் திரத்திலே — தென்றலை
தவழ்த்தாநீ வினாயாடி வந்திடுவாய்
பாடலர் குடிவிலும் புருத்திடுவாய் — தென்றலை
பணம்சொண்டோர் மாடிவிலும் தவழ்த்திடுவாய்.

உன்னிடம் பேதங்கள் ஏதுவுமில்லை — தென்றலை
உன்னிடப்பேரல் மாணிடர் வாழ்வது எக்கன் ?
அன்புது காலை வாழ்கிலும் — தென்றலை
அகலவில் மெழ்திடுவாய் சேர்த்திடுவாய்.

மென்மையாய் மேனிவைத் தழுவிடுவாய் — தென்றலை
மென்மையின் பக்குவம் யாமறித்தோம்
முன்மையாய் புயலென கீமரின் — தென்றலை
முனத்தாமன் விழ்த்திடுவாய் ஏததுமே.

கண்மணம் விசிறும் பூக்களிரை — தென்றலை
காடி மலர்க்கிடச் செய்திடுவாய்
அன்புது சொலுடன் வாழ்த்திடுவாய் — தென்றலை
அயுதவேவாய் உன்னிடம் வேண்டுகிறோம்.

ஆசிரியர் இயல்புகள்

புறநாடற்றிக் கில ஏடுகளைப் புரட்டுகின்றேன். நன் கண்முன் காட்சியளிக்கும் பல பெரியோர்க ளுள், யிசீர் என்னும் ஊரினர், ஆக்கை என்னும் பெயரினர், பல்வே நடுவே விற்றிருந்தும் மதி யம் போன்றவர், நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொள் கின்றார். நகரயிலாது யாண்டு பல ஆக, சூகு தல் யாக்கணம்? ஏன் வினவுகின்றேன். அவர் கூறும் மறமொழிகளுள் ஒன்று,

“ஆகைய அறிந்த அடங்கிய கொண்கைச் சான்றோர் பலர், யான்வாரும் ஊரே”

என்பது அறிவிலை நிறந்தது, அடங்கிய, சிறியக் கொண்கை உடைய பெரியோர்கள் பலர் யான் வாரும் ஊரின் கண் இருந்தவன், யான தன்பம், சவலை எதுவுள் இன்றி வாழ்கின் றேன். எனவே எனது மயர் நகரத்திலது என விடை பகர்கின்றார். இதிலிருந்து நாம் பெரி யோர் நட்பும், அறிவுறையும் கம்மை துன்பத்தி னின்ற மீக்கும் என அறிகின்றோம்.

இதனைக் கருத்திற் கொண்டே நம் முன்னோர் இல்லில் வாழும் இல்லற மகளிர்க்குத் தக்கப் பெரியோர்களைத் துணைவர்களாக ஆக்கிப் போக் தனர். “செவிலி” என்றும் “தோழி” என்றும் ஆன்றோரை தொழுகாப்பெயர் பெரிட்டு அழைக் கும். இன்றும், பண்டைய அரசர்கள் தங்களுக்கு அரும்பெரும் புலவர் பெருமக்களைப் பெரியோர் களாகி நான்கள் துன்புறம் கால் அரிய கருத் துக்களைப் பெற்று நல்லாட்சி நடத்தியவர்கள் என்பதும் சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் நாம் அறி கின்றோம். ஆகவே பெரியோரின் துணை ஒவ் வொருவருக்கும் இன்றியமையாததாகும்.

நாஞ்சில் எம். ஜெயா

எனவே, பயிற்சி பெற்று பயனுறு நல்லாசான்க ளாகத் திகழும் நமக்கும் அப் பெரியோர் இயல்பு இருக்கல்வேண்டும் மாணவர்களுக்கு ஒவ்வொரு ஆசிரியரும், ஓர் பெரியோராக விளங்கவேண்டும் ஆகவே பெரியோர் எனப்பட்ட ஆசிரியர்களாகிய நமக்கு இருக்கவேண்டிய அருங் குணங்கள் யாவை? தெய்வப் புலவர் அதனை ஓர் குறளில் நமக்கு விளக்குகின்றார்.

“அறநறிந்து முத்த அறிவுடையார் கேண்மை திறநறிந்து தேர்ந்து கொள்ளல்”

இதன் கண் நமக்குக் கைக் கொள்ளற் பாலான முன்று. அவை அறனை அறிதல், முத்தல். அறி வுடையாராதல் என்பனவாம்.

முதற் கண் அறனை என்பது யாது?

வள்ளுவர் தமது வாய்மொழியின் கண் இதற் குத் தக்க இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்

“மனத்துக் கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன் ஆகுல நீர் பிற.

எவ்வொருவர் தன் மனதிலே மாசு இல்லாமல் களங்கமற்று இருப்பாரோ, அவரே அறத் தன்மை உடையவர். அவர் செயலும் உண்மை யோடு விளங்கும் இதனையே பாரதி “உள்ளத் தில் உண்மை ஒளியுண்டாயின், வாக்கினிலே ஒளியுண்டாம்” என்றார். இன்னும், செய்யிற் புலவர்

“அழுக்கைய அவா வெகுளி இன்னுச் சொல் னாக்கும்

இழுக்கா இயன்ற தறம்”

ன்றார். பொருமையும், புலன் கண்மீறற் சொல் லுவின்ற அவாவும், வெகுளியும், கட்டுக்கொல்லும் ஆகிய நான்கும் கடிந்து நிற்பதே அறம். ஆசிரியர்களாகிய நமது மனத்தின் கண் இக் நன் கும் புக்கிடாதபடி தடுத்தல் நமது அரும்பெரும் பணியாகும். இன்னும் அறத்தில் தலை சிறந்தோர் யாவர் என்பதற்கு நாலடியார் கூறும் கூற்று சாலப் பொருத்தமே யாகும்.

“பிறர் மறைபின் கண் செகிடாய்த் திறநறிந்து ஏதிலார் இல் கண் குருடனாய்த் தீய புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிரப்பினால் யாதும் அறங்கூற வேண்டாவ வற்கு”

பிறருடைய இரகசியங்களை அறிவதில் செகிடமாகவும், அயலார் மனக்கொய்ப்பு பார்ப்பதில் திருடராயும், புறக் கூறுவதில் ஊமையாராயும் இருப்போமானால் உண்மையிலேயே நாம் அறத் தன்மை உடையவர்களாய் மிளிர்வோமென்பதில் யாதும் ஐயமில்லை. இன்னும் அதே வள்ளுவர்

“முத்தானமர்ந்தினிது முனைக்கி யகத்தானு யின்சொலினதே யறம்”

என்றும் மொழிந்துள்ளார். ஆம். மாணவர்களே நம் கண் நோக்குமேயானால், முத்தால் விரு ப்பி, இனிதுபார்சது, இனிமையான சொற்களைச் சொல்லவேண்டும். அதுவே அறம். இஃதே மாணவர்களிடம் மட்டும் காட்டப்பட்டு அறத் தன்மையன்று, உலகமக்கள் எல்லோரிடமும் நாம் காட்டும் அறமாகும் எனவே மேற்கூறிய குண நலன்கள் நம்மாட்டு அமைந்து நிற்குமா னால், நாம் அறத் தன்மை உடையோராய்த் திகழ்வோம்.

இரண்டாவது நமக்கு அறையவேண்டிய இயல்பு “முத்தல்”. பரிமேலழகர் தித்திருத்த கூறும் “பொருள் அறிவானும் காலத்தானும் சிலத்தானும் முதிர்ந்தல்” என்பது. அறிவிலை முதிர்ந்தல் என்பது, பல தூற்றளைக் கற்றும், பண்டையாரோடு நட்புகொண்டும் நமது அறிவை விருத்தி செய்துகொள்ளவேண்டும். இன்றும், தமனைச் செய்து கொள்ளவேண்டும். இன்றும், தமனைச் செய்து கொள்ளவேண்டும். இன்றும், தமனைச் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

எண்ணாது, பல தூற்றளைக் கற்று காலத்தின் மாறுதலுக்கு ஏற்ப, உலக அறிவையும் நாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நாம் அறிவுறையோராயிருந்தால் அன்றி, நமது மாணவர்கள் அறிவு பெறாதல் அறிது. காலத்தாலும் என்பது வயதால் மட்டும் முதிர்ந்தோரது, அறிவிலை முதிர்ச்சி உடையவர்களாய்த் திகழவேண்டும். அப் போதுதான் மாணவர்கள் தவறு செய்யுங்கால், ஆராய்ந்து தக்க பரிசாரம் செய்கல் முடியும். கோப்பெருஞ் சீராமன் தவறுசெய்ய நேர்ந்தபொழுது, புல்லாற்றார் எயிற்றியினார் என்னும் பெரியவர் தனது அறிவின் முதிர்ச்சியால் அவர் செய்யும் தவற்றினின்றும் காத்தார். இனி, சிலத்தால் முதிர்ந்தல் என்பது, ஒழுக்கத்தில் தலைசிறந்து நிற்கவேண்டுமென்பது வெள்ளிடைமலை

“ஒழுக்கம் விழுப்பும் தாலான் ஒழுக்கம் உபரினும் ஒப்பப்படுமே”

என்றார் வள்ளுவர். ஒழுக்கம் இல்லாண் கண் உயர்வு இல்லை என்றும், இழுக்கம் இழிந்த பிறப் பாய்நிதும் என்றும் இழுக்கத்தால் எய்தா பழி எத்தவர் என்றும் திருமுறை பங்கின்றது. ஒழுக்கம் இல்லா மக்களை “முருக்கம்பூவின் மணத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறுவர் ஆகவே” எனவே ஆசிரியர்களாகிய நமக்கு சிறந்த ஒழுக்கம் அவசியம். அசாண் ஒழுக்கமின்றி கட்டுகண், மாணவர்கள் எவ்வாறு இருப்பார்? அகனை ஒவ்வொரு நல்லாசிரியனும் ஒத்த உணருகல் வேண்டும்.

முன்னுயராத, அமைதல் வேண்டிய குணம் அறிவுறையோராதல், பரிமேலழகர் கூறும் பொருள் “சீதியையும் உலகென்பையா அறிதல்” என்பது. உலகத்தின் தன்மைபின்பு, சீதியையும் நாம் எவ்வொருவரும் கருதும் ஆராய்ந்து தெரிய வேண்டும். பாண்டியன் அறிவுடை கட்டி, தன் நாட்டைச் சரிவர கவனித்தது. அகிக வரி விதித்த. உலகின் கடைமைகண்ட பிசீர் ஆகியவரார் அவனுக்கு நல்லுரை கூறியது நாம் அறிந்ததே. தென்கிணனி என்ற சொழை இதைத் தத்தன் என்ற புலகனை, கண் கிணனிக்கு ஒற்றான் என்று சொல்ல எண்ணியபோது, சோழர் சிறார் அகனை தறித்தார். கிணனிவளகை மகையான மக்களைக் கொல்லுமே போதும் சீதியை உணர்ந்த புலவர்

அதனைத் தடுத்திருக்கினார் அதுபோல உலக இயல்புக்கு எதிராக நீதியற்ற செயல்னைக் காணும்போது, நாம் வாளா இராது அம் முறையற்ற செயல் நடைபெறுகவாய், நாம் காதல் வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் அறிவுடையோர் என அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுந்தவர் ஆவோம் உலக நடைக்கு ஒவ்வாக இழிசெயல் மாணவர்களிடம் காணப்படுகிறபோது விரைந்த சென்று நாம் அதனை நீக்க அரும்பாடுபடவேண்டும். அது நமது கடமையாகும்.

எனவே, பயிற்சிபெற்று ஆசிரியர்களாகப் பணி புரியச் செல்லும் நம்மிடம், மேற்கூறிய அறத் தன்மை, அறிவில் முதிர்ச்சு, அறிவுடையோராகத் தகுதியுடைய பண்புகள் நிறைந்திருத்தல் மிகவும் அவசியம். அப் பண்புகள் நம்மிடம் அமையுமானால் 'புகிற பாரதத்தை அபைக்க' நாம் அரும்பாடுபட அவசியமே இல்லை. தானாகவே ஒழுக்கமும், ஒழுமைப்பாடும் அமைந்த பாரதத்தை நம் கண் முன்னால் கண்டுகளிப்பெய்துவோம்.

வாழ்க ஆசிரியர்! வாழ்க அவர் தம் பணி !!

ஆசிரியர்

வி. லூக்காஸ்

1. தாய் நல் உளமே கொண்டு
ஆயக்கலை அனைத்தும் கற்ற
ஆர்ப்பரிப் பொன்னும் இன்றி
பார்வைக்கு எளிமை பூண்டு
பாரினில் மக்கள் குலம்
விரியம் கொண்டு எழுந்த
ஆதிபாயம் காலந் தொட்டே
சோதியாய் விளங்குவோர் குறவே!
2. பண்டைய காலந் தன்னில்
கண்டவர் யாரும் போற்றி
நயந்து நல் சமுதாயத்தில்
உயர்ந்து நல் நிலையைப் பெற்று
குலமொடு குணமும் கொண்டு
நலமொடு சுற்றம் சூழ்ந்து
மறச் செயல் நாளும் செய்து
அறப்பணி ஆற்றுவோர் ஆசிரியரே!
3. தன்னலம் பேணாத் தொண்டர்
பொன்னெனக் குணங்கள் கொண்டு
மண்ணகர் வளமாய் வாழ
கிண்ணகர் தினமும் வாழ்த்த
எண்ணிலா நலமும் பெற்று
எண்திசை புசுழ் பாப்பி
என்றென்றும் வாழ்வதாக
அன்புள்ள ஆசிரியர் குலமே!

ஒருபக்கம் இந்த ஆலாசரித்தகைக் கடிந்த ஆசிரியர், மற்றொரு பக்கம் கோவலனுடைய கொடுமையையும் கடினதூர், ஆடலையும் பாடலையும் புதிய அழகையும் விருப்பி மயங்கி அதனால் உண்மையான அன்பு வாழ்க்கையை கோவலன் துறந்தது பற்றிக் கடிந்த கூறி வருத்துகிறார்.

மாமலர் கொடுக்கண் மாதவி மாலை
கோவலன் வாக்கிக் கூனி தன்னோடு
மணமனை புக்கு மாதவி தன்னோடு
அணைவுறு வைகலின் அயர்ந்தனன் மயங்கி
விடுதல் அறியா கிருப்பினன் ஆயினன்
வடுக்கெரு சிறப்பின் தன் மனைபகம்

மற்றதன்

எவ்வாறோ மாதவி கோவலனுடைய அன்புக்கு உரியவள் ஆகினாள். விடை கூறி விழ்கப்பட்ட பொருளை ஆயினும் மனித உள்ளம் படைத்தவள். ஆகையால் கோவலனுடைய அன்பைச் செலுத்தினாள். அதன் பின் இளங்கோவடிகள் அவர்களின் அன்பு வாழ்க்கையை வெறுக்க மனம் இல்லாதவராய் இருவரையும் போற்றுகிறார். கடற்கரையில் காணல்வரி பாடியபின் கோவலன் மாதவியை வெறுத்தப் பிரியும் போது இளங்கோவடிகளின் அன்பு கெஞ்சும் வருத்துகிறார். புறப்படுவோம் என்று மாதவியையும் உடன் அழைத்து சென்றிருக்கக் கூடாதா என்று வருத்துகிறார். காதலன் உடன் வராமலேயே மாதவி தனியே தன் வீட்டிற்கு சென்றாள் என்று கூறி வருத்துகிறார்.

உவவுற்ற திலகன் முகத்தானை
களவுக்கை வன கெழிந்தனனாய்ப்
பொழுதிக்குக் கழிந்தகாலின்
எழுதும் என்று உடனெழுது
எவலாளர் உடன் சூழ்தரக்
கோவலன் தான் போன பின்னர்த்
தாதவிழ் மலர்ச் சோலை
தூனதபாயத்த ஓலி அவித்தா
கையற்ற நெஞ் சினளைய்
வையத்தி னுட்புக்குக்
காதலனுடன் அன்றியே
மாதவி தன் மனைப் புக்காள்

இவ்வாறு கூறியிடத்தக் கோவலனை வேசிப்பித்தன் என்றோ கூறாமல் மாதவியின் காதலன் என்றே உயர்ந்த சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார்.

மற்றோர் இடத்திலும் மாதவியின் காதல் கொழுநன் (காதல் கணவன்) என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காதல் கொழுநனைப்பிரிந்து அவர் எய்தா
மாதர்க் கொடுக்குழை மாதவி.

அன்பான வாழ்க்கையை எங்குக் கண்டாலும் வாழ்ந்துவதும், அந்த வாழ்க்கைக்கு இடையூறு நேரும்போது இரக்கம் கொள்வதும் சான்றோரின் இயல்பாகும். இளங்கோவடிகள் மாதவியின் அன்பு வாழ்க்கையைப் போற்றுவதிலும் அதைக் காண்கிறோம்.

அதிசயத் தாவரங்களும் பிராணிகளும்

ஏ. ஜி. சேம்ஜான்

பிராணிகளைப் பிடித்துத் தின்னும் தாவரங்களும்,
தாவரங்களைப் போல் உணவு தயாரிக்கும் பிராணிகளும்

தாவரங்கள் சாதாரணமாக வேர்களினுதலியால் பூயியிலுள்ள சத்துப் பொருட்களை திரவ நிலையில் சல்லூடு பொவல் விதியின்படி உட்கொள்ளுகிறதென நாமறிவோம். இச்சித்த அடக்கிய நீர் செடியின் பச்சையான பாகங்களில் சூரிய ஒளி, காற்பன் டை ஆக்ஸைடு இவற்றினுதலியால் மாப் பொருளாக மாற்றப்பட்டு இதனால் தாவரங்கள் வளருகின்றன. பிராணிகள் அங்குமிங்கும் அலைந்து, தாவரங்களையும் சில, பிராணிகளையும் உட்கொண்டு வாழுகின்றன. இந் நிகழ்ச்சியை நாம் இயற்கையான செயல் என்றழைப்போம். சில தாவரங்கள் பூச்சிகளைப் பிடித்து உண்பதையும்; சில 'பிராணிகள்' தாவரத்தைப் போன்று சூரிய ஒளியால் உணவு தயாரிப்பதையும் இங்கு ஆராய் வோம்.

பூச்சிகளைப் பிடித்துத் தின்னும் தாவரங்கள்.

நெப்பந்தீஸ் (nepondis)

நெப்பந்தீஸ் கலப்பைக் கிழங்குச் செடியைப் போன்று தரையில் வளரும் செடி. இது ஒரு போகு (parallel venation) நாய்புகளைக் கொண்ட இலைவளையுடைய சிறிய தாவரம். இது இலங்கையில் ஏராளமாகவும் நம் நாட்டில் சிறிய அளவும் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதன் இலை தலி நீண்டு பற்றும்

கம்பியாக மாறியிருப்பதைக் காணலாம். இதன் துளிப் பாகம் ஒரு குடம் போன்று அமைந்திருக்கும். இக் குடத்தின் கிளிப்பில் பூச்சிகளைக் கவரும்படியான ஒரு முடி நிரமிந்து நிம்பதர்போன்றிருக்கிறது குடம்போன்ற பாகத்தினுள் ஒட்டும் தன்மையுள்ள கிழிநாக்கி வளைந்திருக்கும் ரோமங்கள் நிறைந்திருக்கும். கிளிப்பில் இது அதிகமாயிருக்கும்.

நெப்பந்தீஸ் பூச்சிகளைப் பிடிக்கும் முறை:

பூச்சிகள் அழகான நிறமுடைய மூடியைக் கண்டவுடனே பூவென்று எண்ணி சிரைந்து வந்து அமரும்போது உள்ளே விழுந்து விடுகிறது. பாவம்—வெளிநேர முயலும்போது ரோமங்கள் கீழே தள்ளுகின்றன. வேகனைப்போடு தூக்கு இயற்கையத் தீர்மானிக்கின்றன சிறிது நேரத்தில் ஜீரண நீர் சாந்து இப் பூச்சியை ஜீரணத்தல் விடுகிறது. தாவரங்கள் இவ்வாறு பூச்சிகளையுடைய பிடித்துத் தின்னுமோ?

சன்டியு (Sandiu)

இது காண்டி வடிவ இலைகளைக் கொண்ட தரையில் வாழும் செடி. இது பூண்டு வகையைச் சார்ந்தது. இத்தாவரம் மிகச் சுவைமிக் அளவு நம் நாட்டில் மணற்பாக்கான இடத்தில் காணப்

பற்றிற்று. இதன் இலைகள் வரிசையாக தரை மட்டத்தில் பரம்பிச் காணப்படுகிறது. நடுப் பாகத்தில் பூஞ்சரி (inflorescence) மட்டும் மிமிர்ந்திருக்கிறது. கரணடி வடிவமான இலை யின் விரிமையுப் பாசங்களில் பல இழைபோன்ற உறுப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

பூச்சிகளை வசப்படுத்தல்:

இலைகளிலிருக்கும் பனித் துளியில் சூரிய ஒளி படுப்போது அழகாக ஒளி நுகிறது. பூச்சிகள் விரைந்து, மலரொள எண்ணி அகநுகின்றன. உடனே இவ் விதைகள் இப் பூச்சியைப் பொதி ந்து மூடிவிடுகின்றன. சிறிது நேரத்தில் சிரண நீர் சுரக்கவே இப் பூச்சி சிரணிக்கப் படுகிறது. பின்னர் இறக்கை, கால்கள் இவை கழிவுப் பொ ருட்களாக வெளியேறுகின்றன. தாவரத்திற்கு இந்த ஞானக்கதைக் கொடுத்தவர் யார்?

பூட்டிரிக்குலேரியா (ju:trikulacria)

இது தாவரத்தின் போன்ற இலைகளை யுடைய நீர்த் தாவரம். இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் இது காணப்படுகிறது. இதில் ஆயிரக் கணக்கான சிறு பை (bladder) போன்ற உறுப்புகள் காணப்படுகின்றன. பூச்சிகளைப் பிடிக்க அதன் பை போன்ற உறுப்பே பயன்படுகிறது. இதன் பையப் பாகத்தில் ஒரு வால்வு போன்ற உள் கோக்கித் திறக்கும் மூடி இருக்கிறது. மூடியின் மேல் பாகம் பிரிந்து சோமம் போன்ற காணப் படுகிறது.

இவை பூச்சிகளைப் பிடித்தல்:

நீரிழைகள் சிறு பூச்சிகள் அங்குமிக்கும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது தெரியாமல் வாய் பாகம்

வழி தண்ணீரோடு சேர்ந்து உள்ளே சென்று விடுகிறது. இதன் உடல் முடியில் தட்டினவுட னே சோமம் போன்ற உறுப்புகளையால் வாசல் அடைகிறது. அதன் முடிவை நீங்கள் நிர்மாணிக்கலாம். சிறிது நேரத்தில் சுற்றியிரு க்கும் சுரப்புகள் சிரணநீரை சுரக்கவே இது சிரணிக்கப்பட்டுவிடுகிறது. மனிதன் தீங்குசெய் யுந் பிராணிகளைப் பிடிக்கும் பொறியமைப்பை இத் தாவரங்களுக்கு அளித்தவர் யார்?

தாவரங்களைப் போல் உணவு தயாரிக்கும் பிராணிகள்.

பூச்சி, பாய்சியம், கிலாமிடோமானஸ் முத லியவை ஒரு செல் பிராணிகள். இவைகளுக்கு அக்ரூமிக்கும் செல்லவும் உணவுண்ணவும் தனித் தனி உறுப்புகள் கிடையாது. இவற்றின் நடு ப்பாகத்திலிருக்கும் உட்கரு (nuclens) செயல் களைக் கண்டாணிக்கிறது. உடலில் அமைந்திரு க்கும் பசுக்கணிகங்கள் (chloroplasts) சூரிய ஒளியினுதவியால் மாப்பொருள் தயாரித்து இவ் வரது வாழ்நிறைவைக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

Conclusion:- மனிதனுக்கு ஆற்றிவு இருப்ப தால், உலகில் எவ்வாறு வாழ்ந்தால் பிற்காலத்தி லும் சேமியின்றி இன்புறலாம். என்று தீர்மானித்துத் தன் வாழ்க்கையை மாற்றியமைத்துக் கொள்கிறது. எளிய ஓரறிவுத் தாவரங்களுக் கும் சிருஷ்டிகள் இவை வாழவேண்டிய ஞானத் தை அளித்திருக்கிறது.

சிறுகதை

மூவருள்ளம்

வி. லூக்காஸ்

“தனக்குவமை இல்லாதான் தான்கேந்தார்க்கு அல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது”
—குறள் I: 1/7

“இறைவனின் படைப்பின் இணையில்லா இனி மையையும், அற்புதத்தையும், அசியத்தையும் பாருங்கள்” எனக் கூறிப் பேருந்து வண்டியி லிருந்துகொண்டே வெளித் தோற்றத்தைக் காட்டி சித்தனியின்றி, பேச்சின்றி இருந்த எக்களுக்கு வேலை அளித்தார் என் ஆசிரிய நண்பர். நான் ஆசிரியர் காட்டியத் திக்கை நோக்கினேன். மிகப் பரந்த மைதானம் பச் சைப் பச்செலவைக் காட்சி தந்தது; இடை யிடையே செழுமைபுடன் உயர்ந்த வளர்ந்த காற்றாடி மரங்கள்; பச்சை நிறம் பொருத்திய அவற்றின் இலைகளுக்கு ஆதவனின் அந்திக் கதிரிகள் பொன்னிற வண்ணம் பூசிக்கொண் டிருந்தன. மைதானத்தின் குறுக்கே இருந்த பாதை வழியே உழைத்துக் களைத்து கந்தலு டுத்திக் கைகளில் தத்தம் தொழிலுக்கான உபகரணங்களுடன், விடு திருப்பிக் கொண் டிருந்த தொழிலாளர்களின் நலிந்த தோற்றம் என் கவனத்தை ஈர்க்கிறது. ஏன் இத் தொழி லாளர்கள் தங்கள் உடல்நிலையை கவனியாதிருக் கின்றனர்? என எண்ணினேன்.

இவற்றைப் பார்க்கையத்த ஆசிரியரோ ஒன் றுமே கூறாது மௌனமாக அக்காட்சியைக் கண்டுகொண்டே இருந்தார். ஒன்றிலும் பற்றற் றவராக, வெளித் காட்சிகளால் கவரப்படாத வராகக் காணப்பட்ட, உடலிருந்த கண்பர்

பொறியல்லுநரின் கண்களில் எப்படியோ அந்த எழைத் தொழிலாளர்கள் பட்டுவிட்டனர்.

“இவர்கள் எந்த மருதலாளியின் ஆட்கள்? இவ் வளவு நேரத்தோடு இவர்களை விட்டுசெல்ல அனுமதித்துள்ளாரா? அந்த சோப்பேறிகள்” என முணுமுணுக்கார்.

நான் என் மருத்துகப் பணியின் பணியில் ஆசிரியரைப் பார்த்து ‘ஏன் இவர்கள் தவள் உடல் நிலையைப் பற்றி சிறிதும் கவலை கொள்ளாதவர்கள்போல் காண்கிறார்கள், நல்ல உடல் நலமும், வளமும் அளிக்கும் மருத்து வகைகளை வாங்கிச் சாப்பிடுவதுதானே. அல்லது கொஞ்சம் பாலாவது நிதம் அருந்துவது மிக நலமாயிருக் கும்” என்றேன்.

ஆசிரியர் எங்கள் இருவரின் மனப்போக்கையும் எடைபிட்டவர் போல் புன்னகை செய்தார். இயல்பாகவே அனைவரையும் கவரும் அவர் பார்வையும், குரலும், புன்னகையும் என்னை மிகமிகக் கவர்ந்தன.

என் குறிப்புணர்ந்த ஆசிரியர்,
“கவை ஒளி உறு ஒசை காற்றும்
என்னைத்தின்
வரை தெரிவான் கட்டே உலகு”

என்னும் திருக்குறளைக் கூறிவிட்டு, “மருத்து வரே நீர் உடல் நலமற்ற தொழிலாளிகள் மருத்து வங்கிச் சாப்பிடக்கூடாது? அல்லது பாலாவது அருந்தக் கூடாது? என வருத்த மிதர்—இதில் பொதுநலமும், சிறிது சுபநலமும் அடங்கியுள்ளன. நீர் தொழிலாளரது உடல்நிலை

குறித்து இங்குமிதீர், இவ்வீடு பொதுமன்றம்
என்று, கல்ல மருத்து வகளை அருக்கக்கூடாது
என்ற வினாவால் உங்களைப் போன்ற மருத்து
வர்களுக்கு தொழில் நடக்காமே என விழை
கின்றீர். இவ்வீடு உயர்கழித்தது, உங்கள் மனம்
நிறை பக்குவப்பட்டுள்ளது. இவ்வீடு குறை
கூற ஒன்றுமில்லை. ஆனால் பொறிவல்லுக்கோ
மனிதனை ஒரு இயக்கிதகைகிடக் குறைவாக
மதிப்படுகின்றார். இவ்வீடு கடக்குறிப்பிட்ட
சமயத்திற்குமேல் வேலை செய்வதால் விவையில்
பழுவாட்டுகின்றமனை பொறிவல்லுக்கு அறிவர்.

ஆனால் அதைவிட மேலான மனித இயக்
கிதகை அவரால் புரிந்துகொள்ள இயலாதது
விடப்படுகிறதது அவருக்கு கால வழாணி
முதல் மனித குறாமனிவகைப் பணிபுரிந்தவிட்டு
கிணத்து விடுசென்று மக்கியுக் மக்கினாக
கருத இயலாமல் சேம்பெற்றுகொடுவது கருத
முடிந்தது. இதனால் அவர் மனம் அடைத்
துள்ள பக்குவம்" என்று கூறினார்.

நான், ஆசிரியரை பொறிவல்லுக் என்பது கை
யாண்டி செய்யப் போகிறேனா என அஞ்சினேன்
ஆனால் அவர் "ஆசிரியரே நீங்கள் இவ்வாறு தத்
தவம் பேசி வாழ்வதால் உங்களுக்கு முன்னுக்கு
வருமாறு?" என ஒரு வினாவை எழுப்பி
நினைத்திக்கொண்டார்.

ஆசிரியர் அமைதியாகப் பதிலளித்தார், "மனித
வர்க்கத்திற்குப் பராமரிவாமாக கிடைத்ததன்
தத்துவங்களை மனிதன், இறைவனின் இணை
வில்லக் செய்வதற்கு கைகு அமைத்த வாழ்
வேய் உணவாளரின்மேல் வெளிவல்லுக்கு முன்
வேறுகிறதது, உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த அமைதியும்
கிரமகியும் பெற்ற மதிப்புடன் வாழ்கின்றனர்.
அவ்வாறு இறைவனை அறிக்கும் பெருங்
கொடை மனக்கியைவே".

பொறிவல்லுக் பெண்களாகக் கேட்டுக்கொண்
டேருக்கார். காரணம் நிக்கின்றதுள் ஒளி
விட்டி புறமனை மட்டக் நிகரன் தன் தன்னெ
ளிக்குத் தருக்க மதிப்புகளையுள்ள வகுத்தி,
விளிக்க வானில் மெல்ல போவதற்கு கடைசெ
டங்கிவது, நகங்கள் வகையினின்று இறங்கி

இரவு உணவு அருகிவிட்டு எங்கள் அறைகளைக்
சென்றடைக்கீதாம். ஆசிரியர் நிறுக் குறள்
பாடல்லை இசையுடன் சில நிமிடங்கள் பாடித்
கொண்டிருக்கதைக் கேட்டேன். பொறிவல்லு
க் தன் அறைக் கதவை அடைத்து, தை மட்டுமே
கேட்டுமுடிந்தது. நானும் படுக்கையில் சாய்
க்கேன். என் மனமோ பழக்கிணவுகளில் நிலைத்து
கின்றது.

புரமூலில் பிறந்த நான் எம். பி. பி. எஸ். பட்டம்
பெற்ற ஒரு மருத்துவராக நான்கு நாள் அரசினர்
மருத்துவ பள்ளியில் தொழில் புரிவின்றேன்.
இவ்வு நான் என் பெற்றோரைப் பிரிந்து ஒரு
வாடகை அறையில் தங்கத் தொடங்கி சுமார்
இரண்டு வருடங்கள் ஆகின்றன. நான் இவ்வு
வகையினி அனைத்து நண்பர்களே கிடைக்கவி
வில்லை என் அண்டை அறையில் வாழ்ந்த ஆசிரி
யரோடுகூடப் பேசுவதே இல்லை. அவர் நிரமும்
நிறுக்குறன், நிறுவாசகம், நிறுவருட்பா போ
ன்ற தமிழ்மறை நூல்களையும், சில நாட்கள்
விவிலியம் (பைபிள்) படிக்கிறதது ஆசிரியர் தனி
மறை நூல்களையும் படிப்பதைக் கேட்டுவந்தேன்
சில நாட்கள் அவர் தன் நண்பர்களோடு இறை
வன், உலகமொழிகள், அரசியல், விஞ்ஞானம்
ஆகிய பொருட்களை வைத்து கச்சறை செய்வார்,
என்னை அறிவாமலே எனக்கு அவர்மீது ஒரு பற்
ததல் ஏற்பட, நான் அவரோடு நண்பராக முய
ன்றேன். பூவாகிய ஆசிரியரோடு நாராகிய நான்
இணைந்து மணப்பெற விழைந்தேன். முடிவில்
மனை கிடைத்தது. இப்போது அவர்தான் என்
குரு—என் ஆலோசகர்—உண்மை நண்பர்.

ஆசிரியர் குணங்களில் பதின்கொத்த என்மனம்
பொறிவல்லுக்கின் குணத்திற்கு எடைபோடத்
தொடங்கியது. ஆசிரியரின் அருக் குணங்களை
க்கு முந்தம் மாதுபட்ட இத்தப் பொறிவல்லுக்
எப்படிதான் அவருக்கு நண்பர் ஆகுகோ இது
வகையினி பொறிவல்லுக், அவர் மனம் எப்
போதும் இப்பதிக்கிணையே சிக்கிக்கும். எதற்
கும் இயக்கித்ததை வைத்தே எடைபோடுவார்,
ஆற்றிவு படைத்த மனிதனையும் உயர்த்த இயக்
கிரமகக்கருதும் அவர் மனப்போக்கு விந்தை
யானதே. ஆனால் அவருக்கு ஒருபோதும் மன
அமைதியே கிடைப்பது. உயர்ந்த பணியும்

வேறு இரவிய வழிகளில் வருமானமும் இருந்த
போதிலும் இவர் மனநிலையிற்றவராக வாழும்
போது, குறைந்த வருமானம் கொண்ட ஆசிரியர்
எய்வளவுவா அமைதியுடனும் மதிப்பீடுடனும்
வாழ்கின்ற இரவியம் எனக்கு விளங்கவில்லை.

ஒருநாள் நான் ஆசிரியரிடம் இதுபற்றிக் கேட்
டேன். அவர் அதற்கு மனமொழி அளித்த
இன்றிப்பணமாத பொருள் பொறிவல்லுக்கின்
உள்ளத்தில் இல்லை, அவர் உள்ளத்தில் இறை
வனுக்கு ஓர் இருக்கை அளித்தால் மனமொழி
யும் அமைதியும் அடையலாம் எனப் பண்டைத்
தமிழ் அறிஞர்களின் வாய்மொழிகளைத் தன்னி
கர்த்த தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்துக்
கூறி விளக்கினார். இறைவரிடம் அதிகப்
பற்றற்ற எனக்கும் அவர் அறிவுரைகள் உண்
மையெனப் பட்டதால் அவற்றைக் கடைபிடிக்க
முயன்றேன். ஆனால் இன்னும் என் மனம்
முழுப் பக்குவம் அடையவில்லை, கிரமில்
அடைந்துவீறும் என்ற கம்பிக்கை ஏற்பட்
டுள்ளது. நித்திரை தேவதை என்னை அணிக்க
என் சிந்தனை மறைத்தது.

காலையில் ஆசிரியர் பாடிய இராமலீகக் கவாபி
களின் நிறுவருட்பா ஒசை என்னைத் தவிரலெழச்
செய்தது, நான் காலக் கடைக்கிண முடித்துவிட்டு
மருத்துவ பணிகளைச் செய்து வந்தேன். ஆசிரி
யரும் பள்ளி செல்லத் தயாராகிவிட்டார். ஆனால்
வழக்கமாக எங்களுடன் வரும் பொறிவல்லுக்
வரக்கூடுமார். நான் அறையில் சென்று பார்த்
தேன். அறை அமைதியோடு உட்புறம் பூட்
டப்பட்டிருந்தது. தூக்கமாக இருக்கலாமெனக்
கதவைத் தட்டினேன்.

சில நிமிடங்கள் சென்று "நான் இப்போதுதான்
எழும்புகிறேன். நீங்கள் செல்லுங்கள்" எனப்
பதில் வந்தது. "நீங்கள் செல்லுங்கள்" என்று
அசாதாரண வாக்கு என் மன அமைதியைக்
குலைத்தது.

ஆசிரியரிடம் சென்று நடக்கதைக் கூறினேன்.
அதற்கு அவர் "அது பக்குவம் அடையாத
மனம்" என இரத்தினக் கருக்கமாய் பதில்
அளித்தார்.

நான் என் மருத்துவமனை அடைத்தேன்,
மத்தியானம் வேலை முடிந்த உணவருத்தும்
போது என்னுடன் பணியாற்றும் ஒரு மருத்
துவர் என்னிடம் "சார் உங்கள் நண்பர் பொறி
வல்லுக் பலரிடம் லஞ்சம் வாங்கியதாக
கிரமகை நடக்குதாமே, உங்களுக்குத் தெரி
யாதார்" என்றார், எனக்குத் தெரியாது, ஆனால்
உண்மை இரது என்பேன்.

ஆசிரியரிடம் கேட்கவேண்டுமென என் மனம்
என்னைத் துண்டியது. இரவில் வேலைமுடிந்த
நான் அறைவையடிமையுட்போது "நீங்கள் மனப்
பக்குவப்பட்டுக் குழந்தை நிலை அடையாவிடில்
உங்களுக்கு நித்திரை வாழ்பது இல்லை" என்ற
ஆசிரியர் குரல் காதுல் விழுந்தது. அவர்
விவிலிய தால் படிக்கிறாரென உணர்ந்தேன்.
அவர் படித்த முடிந்ததும் படபடப்புடன்
சென்று இலஞ்ச உணவுக்கும் பொறிவல்லுக்
ருக்கும் உள்ளத் தொடர்பைப் பற்றிக் கேட்
டேன். ஆசிரியர் மொனமொழார், நான் காரணம்
அறிய முடியாமல் திட்டாடினேன்.

சில நிமிடங்கள் சென்று "இலஞ்ச உணவு மட்டு
மல்ல, இன்னும் பல எதிர்பார்க்கலாம்" என்றார்
ஆசிரியர். என் அவ்வாறு கூறுகிறீர்கள்? அவர்
இலஞ்சம் வாங்கமாட்டாரே என்பேன்.

ஆசிரியர் அமைதியாக "கிரமகை மன
நிறையை அளிக்கும் உண்மைப் பொருண்
அடைவாவிடில் இத்தகைய நினைவுகள் சர்வ
சாதாரணமானவை. அவர்கள் பணம், பதவி
செல்வாக்கு என்பன மனநிறையவிக்கும் 'நீரி
கொத்தினங்கள்' என எண்ணி ஏமாந்து அவற்
றைத்தேடி ஓடுவர். ஆனால் அவற்றை அடை
யுட்போது உண்மை மனநிறைய ஏற்படாதது
மட்டுமல்ல, அமைதியைக் குலைக்கும் வேறு
பல இன்னங்களிலும் மாட்டிக் கொள்வார்கள்.
அவ்வளவுதான்" என்றார்.

பொறிவல்லுக் வந்ததும் கிரமகைமனம் என
எதிர்பார்த்து இரவு பன்னிரண்டு மணிவகை
எத்திருத்தோம். ஆனால் அவர் வராததால்
நான்கு துக்கம் சென்றோம்.
காலையில் எழுப்பியதும் பொறிவல்லுக்

அறைக்குச் சென்று நான் வந்திருக்கும் விவரத்தை அறிவித்தேன். கதவுத் திறக்கப்படாமலே உள்ளிருந்து வேலை இருப்பதாக ரூல் வந்தது. நான் அமைதியின்றித் திரும்பிச் சென்றேன். மூன்று காட்சிகள் இவ்வாறே சென்றன. எங்கள் காண்பதைப்போ, எங்களுடைய பேசுவதைப்போ, அவர் விரும்பவில்லை என்பதை உணர்ந்தோம். ஆயினும் இன்னலில் உதவுவதே இணையற்ற கடவுள் என அவரது இன்னல் போக்க நான்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பயன்படவில்லை. தன் உள்ளத்தை அழுத்தும் வேதனைகளை பிரரிடும்பதிர்த்தொன்வதில் ஓரளவு நிம்மதி கிட்டும் என்ற எண்ணமும் அவருக்கு ஏற்படவில்லை.

நான்காவது நாள் எங்களுக்கு விடுமுறை தினம். காலையில் சென்று அறைமுகப் பார்த்ததில் பொறிவல்லுநர் முத்தினநாள் வாழில்லை என்பது விளங்கியது. எங்கு சென்றிருப்பார்? என்ன நடந்திருக்கும்? எனச் சிந்தித்தோம்.

ஆசிரியர் "பூப்படி மன அமைதியின்றி அலைபவர்கள் சிந்தித்துச் செயல்படமாட்டார்கள். விரும்பத் தகாதனயற்றதைச் செய்துகொடுவர். நயமிடமாவது மனத்திறந்து பேசியிருந்தால் சிறிது மன அமைதி அடைந்திருக்கலாம். அதற்குக்கூட மனம் உடன்படவில்லை. இனி நாம் காலம் தாழ்த்தல் கூடாது. உடனேயே அவர் அலுவலகம் செல்லவேண்டும்" என்றனர்.

இருவரும் பொறிவல்லுநரின் அலுவலகம் சென்று விசாரித்தோம். முத்தினநாள் "ஜீப்" காரில் புதிதாக அகஸ்தியர் மலையில் கட்டப்படும் அலைக்கட்டைப் பார்வையிடச் சென்றதாகவும் திரும்பிவரவில்லை எனவும் கூறினர்.

ஆசிரியர் என்னைத் துரிதப்படுத்தினார். இருவரும் வாடகைக்கார் அமர்த்திக்கொண்டு புறப்படத்தயாரானோர். அப்போது அலுவலகத்தில் தொலைபேசி மணி ஒலித்தது. அலுவலக எழுத்தாளர் ஒருவர் தொலைபேசிக்கு காது கொடுத்தார். இரண்டு நிமிடங்களில் எங்களிடம் அழுகையோடு வந்து பொறிவல்லுநர் சென்ற "ஜீப்" மலையில் மிக உயரமான ஓரிடத்திலிருந்து உருண்டு இழை விழுந்துகிட்டதாகச் செய்தி வந்திருப்பதாக அறிவித்தார்.

துக்கம் தாங்காது எனக்கு அழுகை வந்தது. ஆசிரியர் என்னைத் தேற்றி "நாம் வேகமாகச் சென்ற பார்போம்" என்றனர். அலுவலக வழியிற் போலீஸுக்குத் தகவல் தெரிவித்து விட்டு எங்களுடன் வந்தனர்.

மிக உயரமான செங்குத்தான மலையில் வளைந்து சுற்றி வெட்டப்பட்ட ரோட்டில் வளைந்து சென்றது மோட்டார். ஆனால் எங்கள் மனம் 'ஜீப்' மறித்த இடத்தை தேடிச் சென்றது. சுமார் மூன்று மைல் மலையில் ஏறியிருப்போம். அங்கு நான்கள் கண்டகாட்சி சிறிதுமே கலங்காத ஆசிரியரையும் கலங்க வைத்தது.

'ஜீப்' சுமார் மூவாயிரம் அடிகளுக்கு மேலிருந்து தலைகுப்புற மறித்து அகல பாதாளத்தில் விழுந்து உருக்குலைந்த காணப்பட்டது. நான்கள் மிகச்சிரமப்பட்டு அப்பாதாளத்தில் இறங்கிச் சென்றோம் அவ் வண்டியிலிருந்து பொறிவல்லுநரின் நிலை "ஜீப்" காரின் அதே நிலைதான். மருத்துவரான எனக்கு அவர் உடலைத் தொட்டுப் பார்த்துக்கூட தேவை ஏற்படவில்லை. முத்தினநாள் இரவு சுமார் பன்னிரண்டு மணிக்கு ஏற்பட்ட விபத்தில் பொறிவல்லுநர் உடனேயே இறந்திருக்கவேண்டுமென ஊடுத்தேன்.

வேலைபாடிகள் உதவியோடு போலீசார் உடலை மேலே எடுத்து வந்தனர். உடைகளை சோதனை செய்து ஓர் அலுவலகக் கடிதம் எடுத்தனர். அதில் இலஞ்ச ஊழல், அரசாங்கப்பணம் கையாடல் போன்ற குற்றங்கள் தெளிவாயுள்ளதால் பொறிவல்லுநர் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருப்பதாக எழுதப்பட்டிருந்தது. கடிதத்தைப் படித்த நானும் ஆசிரியரும் ஒருவர் ஒருரைப் பார்த்தோம். தற்கொலை நோக்குடன் செய்தது நான் என்பதை எங்கள் முகங்கள் காட்டின.

கண்பருக்கு எங்கள் இறுதி மரியாதையைச் செலுத்திவிட்டு எங்கள் அறைகளை அடைந்தோம். நான் துக்கம் தொண்டைய அடைக்க படுக்கையில் தலையைப் புதைத்துக்கொண்டு படுத்திருத்தேன். அப்போது அன்றொருநாள் ஆசிரியர் கூறிய

"நன்கருவமை இல்லாதான் நான் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது" என்னும் பொய்யாமொழி என்னுள்ளத்தில் எதிரொலித்தது.

